બનામે ખુદા.

મુકમ્મીલ ડ્રામા.

ખુને નાહક.

જીસ્કો

મશહૂર મુન્શી મહેદી હસન સાહબ "એહસન"ને
બડી જાફિશાનીસે શેકસ્પીયરકે મશહૂર તમાશે
"હેમલેટ" પરસે લીખા.

ઔર

શાયકીન બાતમકીનોંને
કદરો મનઝીલતકી નજરસે દેખા.

પબ્લીશર્સ

એસ. એસ. મુન્શી.-નવસારી. ([illegible] ઉપરાંત)

પહેલી એડીશન. ૨૦૦૦ કોપી.

અમદાવાદ ધી "અમરસિંહજી" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમેં
પઠાણ નીઝામખાન નુરખાન વકીલને છાપી.

કીમત, ૦-૬-૦.

બનામે ખુદા.

તખ્તએ નાટક.

મેલ. **શેકસ્પીયરકે નામ.**

ફરૂરૂખ ...	દમીસક.કા બાદશાહ જહાંગીરકા ચચા...	કોલોડીયસ.
જહાંગીર...	આ.લમગીરકા લડ.કા	...હેમલેટ.
રૂહ... ...	જહાંગીરકે મર.હૂમ વાલીદ આ.લમગીરકી ...	...
હુમાયું ...	વઝી.રે સલતનત	પોલોનિયસ
નાસિર ...	હુમાયુંકા લડ.કા...	લારેટીસ.
ફરામુ.ર્જ ...	એક અમીર, મનસુરકા બાપ... ...	કાર્નેલીયસ
અ.ખ્તર ...	જહાંગીરકા દોસ્ત	હોરેસીયો
અનવર ...	અખ્ત.રકા ભાઈ...	...(નયાહિ.સ્સા)
મનસુર ...	ફરામુર્જ.કા લડ.કા, મેહેરબાનુંકા આ.શીક.	(„)
સલમાન ...	જહાંગીરકા ખિ.દમતગાર	માર્સેલ્સ

ફીમેલ.

ગૌહરજીસા...	જહાંગીરકી વાલીદા બાઅ.દમે ચચી...	... ગર્ટરૂડ
મહેરબાનું...	હુમાયુંકી લડ.કી, જહાંગીરકી માઅ.શુક...	ઓફેલીયા
રિ.હાના ...	મહેરબાનુંકી સહેલી અનવરકી માઅ.શુકા.	(નયાહીસ્સા)
ફરે.જાના ...	(„ „)	(„)

ઈન્કે અ.લાવા ચોબદાર, નક.લી ભુત સહેલીયાં, તમાશેવાલે મીયાંજી. વગ.યરા વગ.યરા વગ.યરા.

શહે.ર દમીસ્ક.

બનામે ખુદા.

નાટક તીન બાબકા.

ખુને નાહક.

બાબ પહેલા   પરદા પહેલા.

મહેલે ફરરૂખ, સિયર.

(સહેલીયોંકા હમ્દે ખુદામેં મશગુલ હોના.)

સહેલીયાં— ગાના.

દાવર દાદાર કાદિર સત્તાર દાતાર આલા કે બાર
મુખ્તાર જબ્બાર વ્હે તેરી ગુલકારી પે વારી બલહારી.
આલમ પર સરદારી કાયમકી કરતારી તા પર વારી
પતીત તાર રાખો રબ શરમ ધરમ રાખો.
બીનતી તોરી હાં કરત મિલ નરનારી. (આના ફરરૂખો મલેકાકા)

ગાના.

નાચેં ગાએં નારી પ્યારી ચલો બારી બારી જાએં
હમ જાએં બલહારી પીયારી ચલો બારી બારી જાએં
બાગમેં હય ફુલ ખિલે પ્યારી મંય વારી.
હરસુ હય બાદે બહારીકે રૂમ ઝુમ દેખેં ગુલોંકી શાન
સપરે ચમન ગુલ ગુલશન હય સોહાના લાલા.
ગુલ લાલા મતવાલા હય આલા. (સહેલીયોકા જાના)

મલેકા— **અશઆર.**

હિ.રસએ અ.પશ મુઝે ચર્ખ.ને ઇમદાદ કીયા,
સુરતે સર્વ ચમન રંજસે આબા.દ કીયા.

ફેરરૂખ.—દરદ ઓર કુ.રનકો જીસરોજ.સે ઇજા.દ કીયા.
તુઝકો દિવાના કીયા મુઝકો પરીજા.દ કીયા.

મલેકા—અય મેરે પ્યારે દિલબર ફરરૂખ. દિલાવર જીસ રોજસે મેરે અગલે શૌહર યાઅ.ને આપકે હ.કી.કી. બાદશાહ રૂહ. કબ્જ. હુઇ. ઉસી દિનસે અપની શાખે. તમન્ના સરસબ્જ. હુઇ. શાહ મરહુ.મકો કિસી તદબીરસે ક.બ્રમેં ગિ.લાફ કીયા, ઇસ કાંટેસે રાસ્તા સાફ કીયા. મરહુ.મકે ઇન્તેકા.લકો દો માહકી મુદ્દતભી ન ગુજ.રને આઇ કે મયને શાદી મચાઇ. ખુ.શી મનાઇ ગો યહ કામ મેરે હાથસે અચ્છા ન હુવા. પર અપને અરમાન પર નજ.ર કરતી હું તો અપસે ખુ.નસે હરગિજ. નહી. ડરતી હું.

શા.એર.

રહી ન કોઇ જ.માનેકી આરજુ. મુઝકો,
કે મેરા ચાહનેવાલા મિલા હય તુ મુઝકો.

ફેરરૂખ.—અય મેરી પ્યારી નાજ.નીન. મહજુબીન આપકા ફરમાના દુરૂસ્ત હય લેકિન ઇસ તશવીશમેં અ.ક.લ ગું સુરત હય કે શહજા.દા જહાંગીર વારિસે તખ્તો. સરીર હય. અગર ઉસને અપને બાપકા મરતબા પાયા ઓર તખ્તો.તાજ ઉસકે કબ્જે. મેં આયા તો.

અબીયાત.

નહીં મુઝકો રહી દુનિયામેં ફિર ઉમ્મીદ જીનેકી,
નિકાલેગા વોહ સીનેસે ખ.લિશ હરવક્ત. કીનેકી.
લુત્ફતો જબહી હમારી જી.ન્દગાનીકે લીએ,
અ.પશ પુરાહો મુહૈયા નવ જવાની કે લીએ.
જીસ તરહ. દોનોંકી શાદીકી હોગઇ બેહી.લો કા.લ,
તખ્ત. પર બયઠું મંય ગુંહી હુકમ રાનીકે લીએ.

તગ બે ખટકે બયઠેં હંમજી અ.યશ કરનેકે લીએ,
રાત દિનહો બઝ.મ મુઝ જમશીદે સાનીકે લીએ.

મલેકા—અય શૌહર ક્યું ઇસક.દર ઘબરાતે હો ડરે જાતે હો મંય ઇસ કામકે લીએ એક બડે. મુદબ્બીર શખ.સસે વઅ.દા લુંગી. ઉસ્કો અપને બસમેં રખ્ંગી.

ફરરૂખ.—વોહ કૌન !

મલેકા—હુમાયું વઝી.ર મુદબ્બિર મુશીરકો બુલાતીહું ઔર ઉસકે ઝ.રી-એ.સે કામ મુશ્કિલ આસાન કરાતી હું. વોહ હુમાયું વઝી.ર સામનેસે આતા હય. અબ આપ તશરીફ લેજાઇએ. મંય કોઇભી તમહીદ ઉઠાકે ઇજ.હારે હા.લ કરૂં, બાતકા સવાલ કરૂં.

(જાના ફરરૂખ. સિયરકા, આના વઝી.ર હુમાયું.કા.)

હુમાયું—આદાબ અ.ર્જ. હય જનાબ મખ.દુમા સાહિબા.

મલેકા—અય ખ.યરખ્વા.હ હુમાયું રિયાસતકી બુનિયાદ આ.લી સિફાત કહો તુમ્હારા કયા હાલ હય. મેરી ઇસ શાદીકી બાત. યાઅ.ને મરહૂ.મકી વફાતસે:રિઆ.યાકા કયસા ખ.યાલ હય.

હુમાયું—હુ.ઝુ.ર બાદશાહે આદિલકા ગ.મ અભી બરસોં તક નિક-લના મહા.લ હય. હર શખ્.સ મુબતિલાએ રન્જો મલાલ હય.

મલેકા—હાં મરહૂ.મકા ગ.મતો અ.લલ ઉ.મુમ હય. હર શખ્.સ મગ.-મુમ હય. લેકિન સલતનતકા કોઇ ઇન્તેઝા.મ ચાહિયેં લાકલામ.

હુમાયું—યહે ફિક્ર બેસુદ હય. કયુંકે શહ.જાદા જહાંગીર વારીસે સલતનત મૌજુદ હય, છોટીસી ઉ.મ્રમેં હીમ્મતો જુરઅ.ત દ.લ્મો કમાલ જ.હાનત મતાનતમેં યગાનએ ઝ.માના હય કા.બિલે જુલુસ તખ્.તે શહાના હય.

મલેકા—હાંહાં ખુ.દા રખે સાહિ.બે શૌકતો શાન હય. કા.બિલે ફ્રોઝે નશાન હય. મગર ફિરભી નાદાન હય. .અદાલત હુકમરાની જહાંબાની ગોકે યહે ઉસ્કા પેશા હય. મગર ઉ.મ્રસે અન્દેશા હય. અગર સલતનતકા વારીસ કોઇ શહરયાર બુર્દબાર હો તો કા.બિલે એઅ.તેબાર હો.

હુમાયું—હુઝુ.રને કયા ઇરશાદ ફરમાયા. યહે ફુક.રા મેરી સમઝમેં

નહીં આયા, જહાંગીરકે સીવા ઔર કોઇ સુન્હ.શુઆ.ર હય. જો ઇસ તખ્.તોતાજકા હ.ક.દાર હય.

મલેકા—અગર મુઝસે મિલતા હુવા તુમ્હારાભી ખ.યાલ હો તો ફિલ-હા.લ દરગુજ.રી ઇસ તખ્તો.તાજ્જે સલતનત પર આમા-દગી કાર હો. કયુંકે વોહ જહાંગીરસે હરએક બાતમેં જી.યાદા હય. કહો તુમ્હારા કયા ઇરાદા હય.

હુમાયું—અસ્તગ.ફિરલ્લાહ મંય અયસી બેહુદા બાતકા જવાબ દેને નહીં ચાહતાહું સખા.વત, સખાક.ત, શુજાઅ.ત, મતાનત, સીરત, સુરત કિસ ચીજ.મેં જહાંગીરકે મુકા.બિલમેં હય. ઇસ ખ.યાલકો દિલસે નિકાલીએ ઇસ જી.ક પર ખ.ક ડાલીએ.

શા.એર.

જ.મીં હી ગઇ પહોંચે તા બ અફ્લાક,
ચેનિસ્બત ખા.કરા બા આ.લમે પાક.

મલેકા—નહીં મેરી સલાહ હય જો દરખા.સ્ત મન્જુ.ર હો.

હુમાયું—હરગિજ. અયસા નહીં હો સકતા ઉમુરે સલતનતમેં કુછ આપકી સલાહકા કામ નહીં, હરગિજ. યેહ બાત પસન્દે ખા.સો આ.મ નહીં.

મલેકા—તો ક્યા તુમ મેરી રાયમેં શરીક નહીં.

હુમાયું—નહીં જનાબ યેહ રાય ઠીક નહીં.

મલેકા—હુમાયું મંય તુમસે ફિરભી કહેતી હું કે તુમ મેરે અરમાનોંપે ખા.ક ન ડાલો.

હુમાયું—યેહ કયસી હક.તલફી હય કે જવાન બેટા મહરૂમ જાય, ઔર એક ગ.યર શખ્.સ સલતનતકા વારિસ કહાએ. નહીં જનાબ અયસા નહીં હો સકતા હય.

મલેકા—અફ્સોસ હુમાયું મંયને તુઝકો અપના હમદમ જાંનિસાર ગ.મ ગુસાર સમઝકે સબ રાજ. સુનાયા, મગર હાય તુઝકો ખ.યાલ ન આયા.

હુમાયું—શહજા.દએ જહાંગીરકે હુસ્નો જમાલ ઈ.લ્મો કમાલકા

હર શખ્‌સ બન્દએ બેદામ હય. રિઆયા બરાયા ફોજે લશ્કર માનીંદ ગુલામ હય. અયસે મૌકેપર મેરી કોશિશ ખ્‌યાલે ખ્‌ામ હય.

મલેકા—(ખુદસે) યેહ યું રાસ્તેપર નહીં આયગા. અબ ઔર દાનાઈકા જાલ બિછાઉં, ઈસ્કો દામમેં લાઉં (જાહિર) કયા તુમ ભુલ ગએ ઈસ્કે જહાંગીર તુમ્હારે નંગો નામુસમેં રખ્‌ના ડાલના ચાહતા હય. અગર હુમાયું જહાંગીર બાદશાહ હો ગયા વોહ તખ્‌તો સલતનત પાકર આઝાદ હો ગયા તો તુમ્હારી લડકી મહેરબાનુંકા દામને ઈસમત ખ્‌રાબ હોગા.

હુમાયું—મગર યેહભી તો ફરમાઈએ કે મંય વાબિસ્તગાને સલતનતકે ખ્‌યાલાતકો કયુંકર મિટા સકતા હું, રિઆયાકો કયુંકર કાબુમેં લા સકતા હું, અગર રિઆયા સુન પાયગી, કે હકદાર વારીસે જહાંગીરકે બદલે ઉસકે ચચાકો તખ્‌તોતાજ મિલતા હય તો જુરૂર કુછ ન કુછ ફસાદ ઉઠાયગી.

મલેકા—હુમાયું તુમ્હારી અકલકે સામને ફલાતુન એક તિફ્લે દબિસ્તાં હય. બિકરાત એક બેવકુફ નાદાં હય. અગર મંય અપની મુરાદ પાઉંગી તો તુમકો:ખિરાજે સલતનતકા હકદાર ઠહેરાઉંગી, બાદશાહસે કહેકર આરામ દિલાઉંગી.

હુમાયું—ખ્‌યર અગર યેહ અમર દુશવાર હય મગર હિમ્મત દરકાર હય.

મલેકા—શાબાશ મગર જહાંગીરકે દિલકો હાથમેં કરના યેહ તુમ્હારા કામ હય.

હુમાયું—આપ ઈતમીનાન રખીએ ઈન્શાઅલ્લાહ વોહ દામે મક્ર બિછાતા હું, દુશમનકો દોસ્ત બનાતા હું.

મલેકા—તો અબ યેહ અમરભી હય વાજીબ કે રિયાસતમેં ફ્રરૂખકે નામકા ડન્કા કીયા જાય હર શહરો કુચઓ બાઝારમેં ઢંઢોરા બજાયા જાય ઔર ફ્રરૂખકે નામકા સિક્કા જારી કીયા જાય. ઈસ ઈન્તેઝામમેં કોઈ ફર્ક ન આએ.

હુમાયું—અચ્છા તો મંય જાતા હું ઔર હુકમ બજા લાતા હું.

(જાના દોનો કા આના જહાંગીરકા.)

જહાંગીર—ઉફ અય દુનિયા અૈયાર મક્કાર તુઝપર ખુદાકી માર, તુ વોહ જામ હય જો બાદ એ ફિરેબો. ફુજુરસે ભરા હય. તુ વોહ ચમન હય જો હવાએ ફરેબસે હરા હય.

અશઆર.

હય કોઇ ચીજકે બસ નામ હય જિસ્સે ઉન્કા,
લોગ કિસ ચીજકો દુનિયામેં વફા કહેતે હંય;
મસેકા ઉકદ કરે બાઅદ વફાતે સુલતાં,
બેવફાઇ નહીં આખીર ઇસે કયા કહેતે હંય!

અફસોસ મેરે બાપકી મૌતકો કુછ મુદતભી ગુજરને ન પાઇથી કે શાદી રચાઇ, ખુશીયાં મનાઇ ઔર વોહભી મેરે બાપકા બાઇ એ ઔરત નાસમજઇ તુઝે યહે સુરત કયું પસંદ આઇ. જીન હાથોંકા વરમભી ઉતરને ન પાયા કે ઉસપર મેંહદીકા રંગ ચઢાયા. કહાં વોહ સુલતાને આદિલ કહાં યહે શયતાને ના કાબિલ, કહાં નુર કહાં નાર કહાં ફુલ કહાં ખાર નરકા તીર નારને પાયા જબ્રકા જેર જરને પાયા. અગર મેરે પિદરકા ઇન્તેકાલ ન હોતા તો હરગિજ યહે વબાલ ન હોતા.

અખતર—અય શહજાદા બલંદ ઇરાદા સબ્ર કીજીએ ઇસ્તીકલાલકો હાથસે ન દીજીએ.

જહાંગીર—અય બાઇ સબ્ર કરૂં, જબ્ર કરૂં યા સામાને કબ્ર કરૂં. આદિલ બાપ કબ્રમેં સોએ ઔર જહાંગીર ઇતનાભી ન રોએ.

શઅેર.

શમ્અ ગુલહો ઔર પરવાનેકો ગમ પયદા નહો;
બાગહો તારાજ બુલબુલકો અલમ પયદા નહો.

અખતર—વાકઇ યહે અમર ના ગુજીર હય, બે તદબીર હય.

શઅેર.

નહીં યહે મર્જ લાદવા દવાકે લીએ;
ફના બકાકે લીએ હય કજા કજાકે લીએ.

જહાંગીર—મુઝે ઉસ અંધેરી ગોરમેં જાનેદો, જહાં મેરે બાપકી આવાજ કાનમેં આતી હય, આલમે ફાનીસે તબીઅત ઘબરાતી હય.

શાએર.

ઉઠે ગેન અબ જુલ્મો સિતમ આસમાનકે;
હમભી લહદમેં સોએંગે ચાદરકો તાનકે.

અખ્તર—ભાઈ ય્હે રોના બે ફાયદા હય.

શાએર.

ખુદા જાને ય્હે દુનિયા જુલ્વગા હય નાઝ હય કિસકી;
હઝારેં ઉઠ ગએ રૌનક વહી બાકી હય મજલીસકી.

જહાંગીર—પ્યારે અખ્તર કમબખ્ત કઝાભી એક હુસ્ન પરસ્ત હય. જો અયસે જવાનો રઅનાકો ગલે લગાતી હય. ખાકભી માયલ હય, જો અયસે દુનિયાદાર શખ્સકો અપને પહેલુમેં સુલાયા હય, કયા ઈસ ઝમીનમેં મુઝસે નહીફાઝરકી જગેહ બાકી નહીં, કયા મૌતકે ફરીસ્તોંકો મુઝસે *નામુરાદકી મુસ્તાકી નહીં.

અબીયાત.

મરનેકે બાઅદ મેરાં ઠિકાના કહીં નહીં;
મિલ્નેકી આસમાનસે દોગઝ ઝમીં નહીં.

અખ્તર—હાય કયા જલ્દ ય્હે મટ્ટીકા ઘિરોંદા બિગડા;
મૌતકા કુછ ન ગયા ખેલ હમારા બિગડા.

સબ અય નવ જવાન સબ અય આલીશાન.

જહાંગીર—હાય. શાએર.

દિલકો કયા સબ હો જબ સબ્રકા યારાહી નહીં;
સબ્ર તકદીરમેં ખાલિકને ઉતારાહી નહીં.

હાં વોહ સામનેસે હુમાયું વઝીર આતા હય, ભાઈ તુમ જરા ટલ જાવ, દેખું તો વોહ કયા રંગ લાતા હય. શાયદ ય્હે કમ્બખ્તભી હન્સે મિલાહુવા નઝર આતા હય (જાના અખતરકા આના હુમાયુંકા.)

હુમાયું—અય શહઝાદએ આલી મુકામ તસલીમ કરતા હય. ય્હે ગુલામ.

જહાંગીર—સલામ સલામ અય લાલચકે બન્દે દૌલતકે ગુલામ.

હુમાયું—મીઝાજ કયસા હય !

જહાંગીર—અલ-હ઼મ્દો-લિલ્લાહ.

હુમાયું— અશઆર

જ઼ર્દ રૂખ઼ હય યાસ હય ચહેરેપે કુછ છાઇ હુઇ.
હય તબીઅ઼ત કિસલીએ ઇસ્તરહ ઘબરાઇ હુઇ.

જહાંગીર—ક઼બ્રમેંભી સાથ ય્હે જાવેગા અપને ઇજ઼્તે રાબ,
બઅ઼્દ મુરદન રૂહ઼ ફિરેગી મેરી ઘબરાઇ હુઇ.
મુઝકો આજાતી બુજ઼ુર્ગોંકી ક઼જ઼ા આઇ હુઇ,
જીન્કે મરનેસે મેરી દુનિયામેં રૂસવાઇ હુઇ.

હુમાયું—ક્યું ઇસ ક઼દર રંજો આ઼લમકા જોશ હય. જો અ઼યશો શાદી ફ઼રામોશ હય.

જહાંગીર—ઉસ઼ શાદીકા નામ લેકર તુમને મેરે દિલકા ઘાવ તાજ઼ા કરદીયા, જ઼ખ઼્મોંમેં નમક ભર દીયા. હાં શાદી ઉન્હેં મુબારિક હો, જીન્હોંને એક શાદીકે બાઅ઼્દ દુસરી શાદીકા અરમાન કીયા ઔર મેરી બરબાદીકા સામાન કીયા.

હુમાયું—જીહાં ય્હે ફુક઼રા મેરી સમઝમેં નહીં આયા, મગર હુજ઼ુરકે વાલિદા સાહિ઼બાકા ખ઼યાલહી દુર વોહ શાદી કરનેમેં હુઇ હય મજબુર, મગર કિસકે વાસ્તે આપહીકી બહેતરીકે વાસ્તે, ન કે અપની ખુસ્તરી હિન પરવરીકે વાસ્તે. આપકે વાલિદે મજીદકા ઇન્તેક઼ાલ હો ચુકા. અબ આપકે સરપર કોઇ બુજ઼ુર્ગ સરપરસ્ત ન રહા. ગોકે આપ માશાઅલ્લાહ અ઼ક઼્લો તમીજ઼મેં કામિલ હંય, મગર હિનોજ઼ તજ઼્રોતાજકે નાક઼ાબિલ હય. લિહાજ઼ ઉન્હોને આપકે ચચાસે ઉ઼ક઼્દ કીયા કે જબતક સિનો તમીજ઼ તક ન પહોંચેં વોહ આપકી તરબીયતભી કરે ઔર ઇન્તેજ઼ામેં સલતનત ભી કરે. ય્હે અમર કિસી તરહ ખિ઼લાફ઼ નહીં.

જહાંગીર—બેશક કુછ ઇ઼ખ઼્તેલાફ નહીં જીસ્તરહ઼ મેરી માંકો ઉ઼ક઼્દકા ઇખ઼્તેયાર થા. ઇસીં તરહ઼ મેરા ચચા ઇસ તખ઼્તોતાજકા

હ.ક.દાર થા. કયું આપબીતો ઇસ શયમેં મુશીર હંય બદા મસ્તમા પાને વાલે વઝી.ર હંય.

શા.એર.

યુકેગા અયસી ચાલો ચલન પર જ.માના કયા,
મરદુદ હમ અ.દમકો ન હોગા રવાના કયા.

હુમાયું—તો કયા હુ.જુ.રકી હ.ક. તલબીકા બાઇ.સ મંય હું ?

જહાંગીર—જી નહીં જીસને આદમકો .ખુલ્દસે નિકાલા ઔર હમારે અ.યશમેં ખ.લલ ડાલા.

હુમાયું—યહે આપ કયા ફરમાતે હો ગોયા મુઝકો શયતાન બનાતેહો.

જહાંગીર—બનાનેવાલા સબકો હ.કતઆ.લા હય.

શા.એર.

સીફત હર જા.તકો ઉસને અ.તાકી,
બશરને અપને જાનિબસે ખ.તાકી.

હુમાયું—મગર યહે ફરમાઇએ કે આપ અંધેરી રાતમેં કહાં જા રહે હો.

જહાંગીર—મેરે ન.જદીક શબે માહ હય ન મેરા દિલ મયલા હય ન મેરા ક.લ્બ સિયાહ હય. કોર ચશ્મકો ઇન્કી ગુનાહોંકી તારીકી જહન્નમકે ગા.રમેં ગિરાતી હય, ઔર હમારે દિલકી રોશની હમકો નેકીકા રાસ્તા બતાતી હય.

હુમાયું—આપ યહે કયા ફરમાતે હો ?

જહાંગીર—બાદશાહે આ.દિલકી વફાતસે મેરા કલેજા કોઇ મલતા હય. ખુ.દા જાને મુંહસે કયા કહેના ચાહતા હું ઔર જ.બાનસે કયા નિકલતા હય.

હુમાયું—અબ આપ દિલકો ઠહેરાઇએ ઇસ્તરહ ન ઘબરાઇએ.

જહાંગીર—ખ.યર અબ આપ જાઇએ ઔર ખુ.શામદ કરકે અપને નએ બાદશાહકા દિલ બહેલાઇએ.

હુમાયું—અચ્છા તો મંય અબ રૂખ.સત હોતા હું.

જહાંગીર—બહોત ખુ.બ જાઇએ આપકા બહોત વક્ત ખ.રાબ હુવા. (જાના હુમાયુંકા.) ઓ કોર નમક કયા તુઝે જહાંગીરકી

આંખેં રાહ.તસે દેખ સકતી હંય. હાં કમું પબરાતા હય વોહ બી વક્ત, આજાતા હય.

ગાના.

ચકમા ચલતા છલતા જલતા મુજકો રહે કયા
દિલમેં સમઝા,
ચીકના પિલના ફુટના દમકા પ્યાલા હય રહે સમકા.
તેગ. મારૂં ખનનનનનનન, જાન જાએ સનનનન,
બનકે મુરદા ફડ.કે મુરગા, સાથી હો વહી જમકા. (રાખ.બગે જાના.)

બાબ પહેલા   પરદા દુસરા.

મહેલ.

(મહેરબાનુંકા અએ. ખ.વાસોંકે ગાતે હુવે આના.)

ગાના.

અલપેસે સોં કહેના રે સંદેસા મોરા.
કાહે બિસારે અય પ્યારે મોહે આરે આરે તોરી આસ નિહારે,
કરો કુછ ધ્યાન લગે બિરહ બાન હય જાનપે આન બનીરે.
દીન રતીયાં એહાં દીન રતીયાં રક્ત બહે અંખીયાં;
આગ હય છતીયાં લગતીયાં ન ભાવત કોઉકી બતીયાં.
અબતો સજન દિખલાદે દરશન હાંરે;
સુલગત તનમન તજે હમ અન ધન.

ખ.વાસેં— ગાના.

માન બચન રાજદુલારી મોરી,
જીયા ન ખોરી ચોરી મત હોરી;

મહેરબાનું—જાવ જાવ મન ન દુખાવો જાવ,
ખ.વાસેં—દિલ ન દુખાવો નિત સુખ તુમ ઉઠાઓ મનકી મુરાદેં પાઓ.
મહેરબાનું—જાવ જાવ કુદા.વો ન મન મોરા સમઝાઓ.
રિહ.ાના—અફસોસ પ્યારી ઇશ્ક.કી બેક.રારી હૂ.સ્નકો ખાકમેં મિલાતી હય દિલમેં સોઝી.શ ઉસ્તોખ.વાનેમેં. આગ લગાતી હય.

અબીયાત.

નરખ્ખો શોઅ.લા જ.ન યું નાલએ બેબાક સીનેમેં,
ન જલ જાએ કહીં પ્યારી દિલે ગ.મનાક સીનેમેં;
મહેરબાનું—જલા યાં તક તપે ગ.મસે દિલે ગ.મનાક સીનેમેં,
અગર ઢુંઢે કોઇ દિલકો તો પાએ ખ.ાક સીનેમેં.

ગાના.

સખી કયસે સહા દુખ જાએ, બીન પીયા ઉપાકલ નહીં પાએ.
જાએ સિસક સીશક ઉપા હાએ,
ઉપરા અજાનકો બીછોહસે પીછાન પડી,
દુખસોં મિલાપ ભયો સુખ બન ગયો બયરી,
.ખવાસેં—હાએ દરસ તોહે પ્રાનકા કાહે સુન્દરી અધીરી ભઇ,
મહેરબાનું—સખી કયસે ધરે મન ધીર દરસ બીન જહાંગીરકે.
.ખવાસેં—ધીર ધીર અધીરી ધીર.
મહેરબાનું—પીર દે ગયો જ.હાંગીર સંગ લીયે ગયો મોરી ધીર,
કરૂં કાહા હાએ કહાં બસું જાએ: કયસે કલ આયે ચયન ઉપા પાએ.
હાય કયા કરૂં.

શ.એર.

દિલે નાશદકો આરામ પહેલુમેં નહીં આતા,
કરૂં મંય કયા વોહ જા.લીમ મેરે કાબુમેં નહીં આતા.

ફ.રજા.ના—પ્યારી બાનુ અબતો આપને ખ.યાલ કીયા કે શહજા.દે જહાંગીરકા મિજા.જ કુછ ઓર હય દીવાનોંસા તોર હય. પહેલેતો આપહીકે નામપર મરતેથે વફાકા દમ ભરતેથે, અબતો કુછ આપકી પરવાહ હય નહીં.

મહેરબાનું—અય હમદમ ખુ.દાકી કસમ ઇસી બાતકા હય મુઝકોભી ગ.મ, કે ઉસ દગ.ાબાજ. બેમુરવ્વતને તોતેકી તરહ. આંખ ફેરી. ઇસમેં કયા ખ.તા હય મેરી.

રિહા.ના—મગર મંય સમઝતી હું કે બાદશાહકી મોતસે ચ્હે પેચ પડ ગયા હય, કે શહજા.દા સાહ.બકા મિજા.જ બિલકુલ બિગડ ગયા હય. અય લીજીએ વહી આતે હંય.

ગાના.

રિહા.ના—આજ તોરા સૈયાં મન્દર વામેં આઇ હે પ્યારી.
ભાગ જગે હે સોહાગ રાગ ંગે હે.

મહેરબાનું—બાર બાર હું નિસાર જાન દુંગી વારવાર,

ફેરજા.ના—ફિર હમકો તુમ જાઓગી ભૂલ તુમ બનકે ગુલ જાઓ ફુલ.
વાહ વાહ વાહઃવાહ એ લાગ ફાગ લે હે.

(જહાંગીરકા આના.)

મહેરબાનું—કયું મેરી જાન મિજા.જ કયસા હય!

જહાંગીર—જયસા તુમ દેખતી હો વયસા હય.

અશઆ.ર

મહેરબાનું—ઇસ ઇન્તિશારકા કુછ માજરા કહોતો સહી,
મિજા.જ કયસા હય અય દિલરૂબા કહોતો સહી;

જહાંગીર—યે લોગ હોગએ કયું બેવફા કહોતો સહી,
યે કયું જ.માનેકી બદલી હવા કહોતો સહી.

મહેરબાનું—વ્હેતો મંય ખુદ પુછતી હું કે ઇસ બેવફાઇ બેમુરવ્વતીકા
સબબ કયા હય?

જહાંગીર—વ્હેતો મુઝકો મઅ.લુમ નહી કે દગા.બાજ. ઔ.રતોંકા
મતલબ કયા હય.

મહેરબાનું—ઔ.રતેં દગા.બાજ.?

જહાંગીર—દગા.બાજ, જઆ.લસાજ, મક્કાર, જફાકાર.

મહેરબાનું—ફિર ફરમાઇએ!

જહાંગીર—જ.યાદા ન શરમાઇએ.

મહેરબાનું—કયા મંય અયસી!

જહાંગીર—કોઇ હોગી અયસી.

મહેરબાનું—આપ બડી બેમુરવ્વતીસે જ.બાન બોલતે હંય.

જહાંગીર—દેગમેં એકહી ચાંવલ ટટોલતે હંય.

મહેરબાનું—પ્યારે જહાંગીર યે કયસી બાતેં.

જહાંગીર—જહાંગીરકે બદલે મેરા નામ દિલગીર રખો.

મહેરબાનું—નહીં નહીં.

જહાંગીર—મુહબ્બતકા અસીર રખ્ખો યા ફકીર રખ્ખો.

મહેરબાનું—આપકે દુશમન અયસે હોં.

જહાંગીર—મેરે દુશમનતો તખ્તોતાજકે માલિક હુવે.

મહેરબાનું—ઓહો ય્હે કિનાયા અબ મેરી સમઝમેં આયા. મગર મેરા કુસુર.

જહાંગીર—ખિલાફ દસ્તુર.

મહેરબાનું—કયા અયસા ઇરાદા ?

જહાંગીર—કુછ ઇસસેભી જ્યાદા.

અબીયાત.

મહેરબાનું—કૌન વઅદા કરકે થા મુઝસે વફાકા ફિર ગયા,

જહાંગીર—કિસ્કે દિલપર ખન્જરે ગુસ્સાં જફાકા ફિર ગયા;

મહેરબાનું—જુલ્મ ય્હે જીસ્ને કીયા વોહ કૌન થા,

જહાંગીર—દાગ ય્હે જીસને દીયા વોહ કૌન થા.

મહેરબાનું—અફસોસ સરકારકી તબીઅત ઇસ કદર ફિર ગઇ જો મંય નજરોંસે ગિર ગઇ.

અશઆર.

કયા કરે ચાહનેવાલેકા ભરોસા કોઇ,
સચ હય દુનિયામેં કીસીકા નહીં હોતા કોઇ;
અય જફાકાર નહીં મેરી વફાઓંકા ખયાલ,
યુંભી કર લેતા હય પથ્થરકા કલેજા કોઇ.

જહાંગીર—દિલ હસીનોંકો નદે ચાહનેવાલા કોઇ,
કે જમાનેમેં નહીં હોતા કિસીકા કોઇ;
બેવફાઇસે અજીઝોંકે ખુલા ય્હે ઉકદા;
હમ હંય દુનિયામેં કિસીકે ન હમારા કોઇ.

મહેરબાનું—ય્હે કયસી ઉખડી ઉખડી તકરીર હય, હયરત દામનગીર

હ૫. ક્યા આપ પરભી તાકૂનકા સાયા પડ, ગયા જો મિજાઝ અયસા બિગડ ગયા.

શાએર

ક્યું હંસી ચહરેપે નહીં આતી,
ક્યું વોહ હાલત નઝર નહીં આતી.

જહાંગીર—સચ હૅ મૈં તલફને મિજાઝ હો ગયા. ઔરતોંકા હે રિવાજ હો ગયા. કુછ ન કુછ ઇન્કેલાબ જુરૂર હુવા જો ઇસમતકા નામ ખરાબ હુવા.

રૂબાઈ.

શકલે રાહત નઝર નહીં આતી,
મૌતભી બે ખબર નહીં આતી;
આગે આતીથી હાલે દિલપે હંસી,
અબ કિસી બાતપર નહીં આતી.

મુખમ્મસાત.

મહેરબાનું— મૈંને ક્યા આપસે બુરાઇ કી,
જાનભી અપની જાં ફિદા કી;
ઇન્તેહા કરદી બાવફાઇ કી,
આપને ખુબ દિલ રૂબાઇ કી,
આખરૂ ખોઈ આશનાઇ કી.

જહાંગીર— શર્તકી ઉસને બાવફાઇ કી,
ઉસને અન્જામમેં બુરાઈ કી;
હમને ખુદ ઇસમત આઝમાઇ કી,
અબ ન કોશીશ કરો સફાઇ કી;
દેખલી શાન પારસાઇ કી.

મહેરબાનું—ઓ બેદર્દ નાકદરદાન.

શઅેર

મર્ૂં મૈં તુઝપે તુ કોશીશ કરે મેરે સતાનેમેં,
બતાવો તો કહીં અયસાભી હોતા હૅ ઝમાનેમેં.

જહાંગીર— મુખમ્મસ.

તિલીસ્મી સુરતેં હંય આરતેં ઈસ સહેરખાનેમેં,
નફીસ રહેં પડી, રીસ્તી હંય ન્હે સારે જમાનેમેં.
જરૂર હોતા હય ઈન નામહેરમોંસે દિલ લગાનેમેં.
નહીં ગયરત પલીદોંકો જરા ઈસમત બચાનેમેં.
જલાદું આગમેં ઉન્કો જોહો કાબુ જલાનેમેં.

મહેરબાનું—બતલાઈએ વોહ કૌનસી ઓરત સિપાહકાર હુઈ, જો જલીલો ખ્વાર હુઈ કાબિલે નાર હુઈ કહેરે ખુદામે ગિરફ્તાર હુઈ.

જહાંગીર—અફસોસ હકદાર તરસેં અંગારે બરસેં.

શએર.

ખુલેગા હાલ મેરા આપ પર રોજે. કયામતમેં,
કરેગા ફયસલા વોહ દાવરે મહશર કયામતમેં.

મહેરબાનું—મેરી ઈસમતમેં કોઈ ઈલ્જામ હય.

જહાંગીર—મુઝે ઈન બાતોંસે કયા કામ હય. (જાના જહાંગીરકા.)

મહેરબાનું— ગાના.

અફસોસ ગયા હમદમ છલીયાં
ન રહા ચમન જલ જલ ગઈ કલીયાં
ખાક બદન કર મન મુરઝાએ,
જાનકો મેરી રોગ લગાએ
પીતકે ગમસે મંય જલીયાં
(જાના મહેરબાનુંકા, આના સલમાનકા)

સલમાન— ગાના.

માનો માનો માનોરે પ્યારી બતીયાં,

રિહાના— જાજા નાહીં દિખાવે તુ જતીયાં ન્હે બતીયાં સુરતીયાં

સલમાન— બોસાં દે એક ગોરે ગાલકા પ્યારી જાન બોસાદે
એક ગોરે ગાલકા.

રિહાના— ચલ મુવે હટ મુવે ધુસ તુ મનહુસ મુવે.

સલમાન— મંય જો જાઉ તો પછતાવગી દુલા કહાં મુઝસા પાયગી,

રિહ.ાના— નિકલ નિકલ ઉધરકો ચલ ન અબ મચલ હાં.
યહે લીજીએ ઇ દીગર ગુએ શિગુફત, બીબી સાહેબાકો સમ-
ઝાતે સમઝાતે ફિરસત પાઈ તો દુસરી બલા સામને આઈ.

શએ.ર.

ક્યાં ગિ.જા. મેરી લુધ ખુ.ને જીગરકા પીના,
અપના સર ફોડકે બસ મુંજી.કા પીટું સીના.

મુવે બદબ.ત બદ સિફાત તુઝકો અપની જુતીયોંપેંસે નિસાર
કરૂં, સદકે. હરબાર કરૂં.

સલમાન—અગર મુઝે જુતીયોં પરસે નિસાર કરોગી તો ફિર જી.ન્દગી
કિસકે સહારે બસર કરોગી.

રિહ.ાના—બલબે ઉલ્લુ હૌસલા તેરા એકતો દીવાના દુસરે ભુતોને ઘેરા.

સલમાન—વાહરે ચુહુ નખ.રા તેરા ગંજી કબુતરી મહે.લેમેં ડેરા.

રિહ.ાના—ચલ રિજા.લા મતવાલા, તુઝે ડસે સાંપ કાલા કોડી.યાલા
તુ મરજાય કબુતરી બનાનેવાલા.

સલમાન—હત તેરે નખ.રેમેં ગરમ મસાલા હટ ન મુંડી હડ. બદા.કે
ઉઠી અય જાન દેખતો મંય કયસા રંગીલા છબીલા સજીલા
શાનોશૌ.કતવાલા તરહ.દાર તેરા યાર.

રિહ.ાના—ચલ બદકાર મેરે યારપરસે તુઝે કરૂં નિસાર, કહાં તુ ગલીકા
કુત્તા મુરદાર ઔર કહાં મેરા યાર અનવર નામદાર.

સલમાન—હંય હંય કયા કહા અનવર, વોહ અખ્ત.રકા બિરાદર
રાસ્તેકા પથ્થર મેરે બરાબર અરે મેરે હુ.સ્ન પર હુ.ર અ.શ
અ.શ કરે પરી દેખ પાએતો ગ.શ ખાકર ગિર પડે.

રિહ.ાના—ભલા યહેતો માના મગર મંય મહેરબાનુંકી સહેલી અલ-
બેલી ઔર તુ મુવા તેલી મેરા નાજ. કયુંકર ઉઠાએગા,
તેરે ઘરમેં હય કયા મેરા ખ.ર્ચ કયસે ઉઠાએગા.

સલમાન—અરે દીવાની તેરે લીએ મેરે ઘરમે કયા હય કમી, સુન
ચુલ્હા, ચક્કી, તવા, ડોઇ, હંડી, ચપની, દસપની, ફુંકની,

કાવેકી પ્યાલી, પિરકી, ભંવરા લટ્ટુ, ચટ્ટુ, બજર બટ્ટુ, ગિલી ડન્ડા, ફિર મંય સંડા મુસ્તંડા. ખુદાકા દીયા હુવા સબ કુછ મૌજુદ હય. ઔર જો કુછ નહીં હય. વોહ દોચાર છોટીસી ચીજે નહીં હંય. સો ક્યા હુવા.

રિહાના—ક્યા ક્યા હય ઔર ક્યા ક્યા નહીં હયે!

સલમાન—ખાના, કપડા, દૌલત, ઇજ્જત, બસ યહી નહીં, ઔર ઇસકે નહીં હોનેકા કોઈ હરજ નહીં. ન આએકી શાદી ન ગએકા ગમ.

રિહાના—અય બદલગામ અપની જબાન થામ.

સલમાન—અય અકલે ખામ તેરી માંગ મુંડે હજ્જામ જાનતી હયકે બત્તીબી કોઇ ચીજ હય, અરે મંય ગુલામ હું તો તુ કનીઝ હય. દોનોકી બની જોડી, એક અન્ધા એક કોઢી, તેરી મેરી જોડી બની. પ્યારી જાન અલ્લાહ સલામત રખ્ખેગા.

રિહાના—અય બદતમીજ બેશક મંય કનીજ, નાચીજ. મગર આદમી આદમીમે અંતર કોઇ હીરા કોઇ કંકર.

સલમાન—અરે એકકા હય દુસરા હમસર જયસે કંકર વયસે પથ્થર.

રિહાના—મુવેકી આંખકે આગે નાક સુઝે ક્યા ખાક.

સલમાન—શુક્ર હય કે મેરે આગે નાક હય. ભુલ જાવ શીકવએગ-મ્માજી જલ્દ હો જાવ વસ્લપે રાજી, જબ મીયાં બીબી રાજી તો ક્યા કરેગા કાજી.

રિહાના—ચાહે મુલ્લા બુલાવ યા કાજી પર યે તેરે હાથ ન આયગી બાજી. કિસી ઔરસે કરના હિલા સાજી જબાં દરાજી.

સલમાન—અચ્છા અચ્છા બીબી જાન જલદી મંય અપને નામકા સલમાન કે મહેરબાનુંસે લું તેરી શાદીકા પયમાન.

રિહાના— ગાના.

દુર દુર જા પરેહો દુર બેશકર તુ મુંહકો તેરે ઝુલસું મસાની મજદુરતુ

સલમાન—દોચાર ધાંતે સે માર લાતેં બાતેં મિઠી કર જાન.

રિહાના—જારે જારે મુરખ નાદાન.

સલમાન—સુન પ્યારી તુ માન જારી ન કર તુફાન.

રિહ઼ાના—જારે મુજી. શયતાન અરે જા જા જા

સલમાન—અરે આ આ આ હટ ન લા ખટ ન લા એસા ઝટપટ દીલા.

રિહ઼ાના—જારે જારે કાલે લંગુર તુ (જાના દોનોંકા.)

બાબ પહેલા પરદા તીસરા.

બાગ.

(મન્સુરકા બેક઼રારીમેં ગાતે દિખાઇ દેના.)

મનસુર— ગાના.

એકલીયાં ડાલી આલીરે મન વામેં,
ફુકત તન મન આહ શોઅલે બનકે તુમ બીન જાની;
કયસે મેરી જી઼ન્દગાની હોગી હોકે રોગી નીત દિનન રયન,
નીર નયન જારી પાવે જીયા ન ચયન.
બીરહા છાતી દુખ પાલી.

મેહેરબાનુંકે ખ઼યાલમેં સુરત હરદિલ સાજ઼ હય, ચસ્મ ગિરીયાં હય જાન પરીશાં હય. ક઼તરા ક઼તરા આંસુ હંય. તુરરા ય્હે કે સયાલ હય. પારા પારા દિલ હય. જીસ્મે જુદા જુદા હ઼સરત હય, ઇ઼શ્ક઼મેં દિલગીર બનકર દૌલતકા કાફિર બનકર સદા કરતે હંય ઔર સુના કરતે હંય.

શઅે઼ર.

મુજ઼તરિબકે હ઼ાલકી ઉન્કો ખ઼બર કુછભી નહીં;
ઇસ તરફ હયં આહો જા઼રી ઉસ તરપ કુછભી નહીં.

(ફરજા઼નાકા આના.)

ફરજા઼ના—રિહ઼ાના અરે ઓ રિહ઼ાના. હ઼ય! ય્હે મનસુર સૌદાઇકી સવારી યહાં કબ આઇ! (મન્સુરસે) અજી હ઼જ઼રત મિજા઼જ શરીફ!

મનસુર—દુઆ઼એ લતીફ.

ફરજા઼ના—આજ કહાં.

મનસુર—બસ યહાં.

ફેરજાના—સબબે વારિદાત

મનસુર—વહી મઅમુલી બાત.

ફેરજાના—કયા મુહબ્બત.

મનસુર—જીહાં હજરત.

ફેરજાના—ખુદાકા કહેર.

મનસુર—નહીં ઉસ મહેરકી મહેર.

શએર.

મહે રૂખસાર વોહ બેમહેર અગર મિલ જાએ,
દિલકા ગુન્ચા અભી મુરઝાયા હુવા ખિલ જાએ.

ફેરજાના—અજી મીયાં દીવાને હો ગયે દીવાને.

અશઆર.

ખ્વાબ કયા દેખા હય યેહ આપને સોતે સોતે,
આબરૂ ખોતે હો ઉસ મહેરકો રોતે રોતે;

મનસુર— ફેંક દેંગે ઇસકો કે યેહ દિલ હમારા હય,
કીસીકો કયા કીસીકે બાપકા ઇજારા હય.

ફેરજાના—હાં હાં તુમ અપના સર યહીં ન ફોડો હમ તોડો.

શએર.

જાન જાએગી સૌ ખરાબીસે,
હાથ ઉઠેગા ન ઇસ રકાબીસે.

મનસુર—અરે જાજા દીવાની નાદાનીકી નશાની હમસે જબાન મિલાતી હય, તુઝે શર્મ નહીં આતી હય, તેરા રૂત્બા દેખ ઔર હમારી શાન.

ફેરજાના—ઓહો આલીશાન આલીખાન્દાન આપહી તો હંય, અરબસ્તાનકે સુલતાન સચ ફરમાયા આપકા ફરમાના મેરી સમઝમેં આયા!

ગાના.

અજી વાહ વાહજી બાંકે જવાન વાહજી
બડી, ધુમ ધામસે હોંગે બ્યાહજી ચલે કિસ્સે કરતેકો ચાહજી.
અજી જાવ જાવ જાવ જાવ રાહ લો તબાહમત ચાહ ચાહનો
ગુમહરાહજી.

મહેરબાનુંકી મહેર તો દુર હયજી,
કહાં તુ હય ખા.કી કહાં વોહ હુરનુરી.

મનસુર—જાવ જાવ નાદાન બેધ્યાન નીડર ઉધર હો,
ચાહ પ્યારસે વાહ વાહસે પાઉં ગાહ માહજી.

ફરજા.ના—રીહાના અરે રિહ.ાના જ.રા ઇધરતો આના, દેખતો સહી ફીરન ગલે પડ. ગયા હય યેહ દીવાના કયા. છોટીસી બાત કરતા હય મહેરબાનુંકી મેહરકે લીએ મરતા હય (આના રિહા.નાકા.)

રિહ.ાના—કયુંજી હ.જ.રત તુમ ઇન્હી ગલીયોંમેં દિવાનોંકી તરહ. ખા.ક ઉડા.વગે, યા કહીં ઔરભી જાવગે.

શએ.ર.

મન્અ. સૌબાર કીયા હય તુમ્હેં આતે જાતે,
તુમ ઉસી રાહમેં બિસ્તરહો લગાતે જાતે.

મનસુર—વાહ કયા ખુબ ઇશારા હય, કયા રાહ ગલીયોંમેંભી કિસીકે બાપકા ઇજારા હય.

ફ્રંદ.

યેહ સખુ.ન સુનાએ કયું, દિલકો કોઇ સતાએ કયું,
રોઅ.બમેં કોઈ આએ કયું,
દયર નહીં મન્દર નહીં આસ્તાં નહીં બયઠે હંય
રાહ ગુજ.રપે કોઇ હમકો ઉઠાએ કયું.

રિહ.ાના—તુમ જાનતે હો કે મહેરબાનુંકો કિસ્સે મિલનેકા શૌક. હય. જીસે હજા.ર દરજા તુમ પર ફોક. હય. કહાં શહજા.દએ જહાંગીર કહાં તુ ઉરકે દરે દૌલતકા ફકી.ર.

અશઆ.ર.

તુઝકો લાઝી.મ હય કે તુ લેકેમકાં દુર રહે,
આબરૂ ચાહે તો હરિયાસે કુંવા દુર રહે.

મનસુર—ફિસ્તરહ આગ જલે ઔર ધુંવા દુર રહે,
ચાંદની ચાંદસે બતલાવો કહાં દુર રહે.

રિહા.ના—એ બેશર્મ બેહ.યા તુ અપની બાતોંસે ચુકતા નહીં ઔર યહાં તુઝે કોઇ થુકતા નહીં.

મનસુર—બસ અબતો બક ચુકી, જ.બાન થક ચુકી. જાજા અપના કામ બના મેરા સર ન ફિરા.

શએ.ર.

કયું હમ સખુ.ન રઝી.લસે કોઈ જલીલહો,
તુઝસે જ.બાં મિલાએ જો તુઝસા રઝી.લહો.

ફરજા.ના—જીહાં હમ રઝી.લ ઔર આપ જલીલ.

શએ.ર.

દાગ. દિલમેં પડ. ગએ ઔર પાઉમેં છાલે પડે.,
અ.યશકે પાલે હુવે:અબ ઇ.શ્ક.કે પાલે પડે.
મગર બેઇ.જ.જ.તીકી ઉ.મ્રહરાજ. અયસે અયસે શરીફ ઇસ દરવાજે.કી ઠોકરેં ખાતે હંય. ઔર અપની બેઇ.જ.જ.તીસે બાજ. નહીં આતે હ.ય.

મનસુર— **શએ.ર**

બક બકસે જાનો દિલ હય અ.જબ ઇજ.તેરાબમેં
મય બાત કરકે તુમસે પડા.હું. અ.જા.બમે.

ફરજા.ના—અજી ઇસ અ.જા.બસે જી.ન્દગી ભર નિકલના મહા.લ હય. યેહતો આદમીકે ફાંસનેકા જાલ હય. આપકા કિધર ખ.યાલ હય.

મનસુર—ક્યા જાલ હય.

રિહા.ના—દામે મુહબ્બત વોહ જાલ હય. જીસમેં બડે. બડે. સ્યાને કઉવે ફંસ જાતે હંય. ઉછલતે હંય, ફડફડા.તે હંય મગર કભી છુટને નહીં પાતે હંય.

ફરજાના—ઔર તુમ અપસે ગુનેહગાર બન્દે હંય, ઉન્કે લીએ કદમ
કદમ પર ફંદે હંય.

મનસુર—તૌબા તૌબા કહીં જાલ હય. કહીં દામ હય. કહીં દામન
હય કહીં દાના હય. ઇસ કાટ ફાંસકા ભી કુછ ઠિકાના હય.

ફરજાના—બહેન વ્હેતો દિવાના હય મુફતકા સર ફિરાતા હય. ચલો-
તુમભી કિસ્સે બાતેં કરતી હો.

મનસુર—અજી વલ્લાહ રજીલ બનાયા જલીલ ઠહેરાયા.

શએર.

અબજરા હમપર ઇનાયતકી નજરભી ચાહિયે,
હમભી ખ્વાહાને કરમ હંય લુત્ફ ઇધરભી ચાહિયે.

રિહાના—લોબહેના મુબારિક અબતો સીધે ઠરરેપર આએ ઔર
શેખીકા દફતર ભુલાએ અજી સચતો યહ હય કે હમ કયા
ઔર હમારી ઇનાયત કયા. હમારી ઇતાઅત કયા ઔર
આપકી હિમાકત અરે તૌબાતૌબા આપકી હિમાયત ક્યા,
હમ રજીલે કંગાલ કમીને કયા જાને ઇનાયતકે કરીને.

મનસુર—અજી તુમભી કિતની કમ અકલ નાદાન હો કે મેરી ઝુંઠીસી
બાતોંસે પરીશાન હો મંય છેડતા થા. દિલ લગીસે તુમકો
બનાતાથા. વર્ના.

શએર.

જો મહેરબાનુંકા પ્યારા વોહ હમારા પ્યારા;
લયલી પ્યારી હયતો લયલીકા હય કુત્તા પ્યારા.

ગાના.

મોહનીયા પ્યારી સનમસે મિલાવો;
જો ચાહો જો માંગો વહી મોસે પાવો.

રિહાના—રહે મુંહ કાલા ઔર મસાલા જાકે ખુશ્કા ખાવો;

મનસુર—મંય જલા હું ઇશ્કમેં તુમ ઔર ન આગ લગાવો,
જનમ રહે ગુન માનું બિનતી સદા કરૂં, દેખકે જરત મેરા જીયરા

ફરજાના—ન લો નામ ઉસ ગુલકા ટલો જાઓ,
મત માંદ ચાંદકો ગહન લગાવોજી;
બનકે બખ્તી યું નહીં ફલકપે ખાક ઉડાવોજી.

મનસુર—મેરી ક઼સમ તુમ નાહીં સુખન ય્હે સુનાવો,
કિસ ક઼દર સંગદિલ જફાકારહો કે રહ઼મકે નામસે બેજ઼ાર હો.

મુસદ્દસ.

હોકે મજબુર બસ અબ જાન ગંવાઉંગા મંય,
દેખના તુમકો ગુનેહગાર બનાઉંગા મંય;
દાવરે હ઼શ્રકો સબ હ઼ાલ સુનાઉંગા મંય,
ખુ઼ને નાહ઼ક઼કા ઈ઼વજ઼ હ઼શ્રમેં પાઉંગા મંય;
નામ રૌશનહો જ઼માનેમેં જફાકારોંકા,
કામ લેતા હું મંય ખ઼ન્જરસે વફાદારોંકા.

(ખ઼ન્જર મારને ચાહના.)

ફરજા઼ના—ઠહેરો ઠહેરો ય્હે સિતમ ન કરો હમારા દામન ખુ઼ને નાહ઼ક઼સે ન ભરો (રિહ઼ાનાસે) લો બહેન અબતો ઈશ્કી જવાનીપર રહ઼મ ખાવ મહેરબાનુંસે મિલાવ આપકા ઇ઼શ્ક઼ આજ઼માવ.

રિહ઼ાના—કયા કહેં તુમ્હારા ઝ઼િક્ર઼ જ઼બાનપર લાતે હુવે હાથ પાઉં થરરાતે હંય. મગર ખ઼યર કલ વોહ મસ્તેનાજ઼ અપને બાગ઼મેં જુલ્વઆરા હોગા. તો બાતોંબાતોંમેં તજ઼કિરા તુમ્હારા હોગા. તુમભી કિસી તદબીરસે વહાં પહોંચ જાના તો હમ છેડેંગે તુમ્હારી મુહ઼બ્બતકા અફસાના.

મનસુર— ગાના.

મોરી પીરા મિટાવો ય્હે ગુરીયાં સુંદરીયાં મિલવાદો.

રિહ઼ાના—નિડર નિડર ખ઼તર ન કર,

ફુલનસે ભર દામન અમન ચમનસે કાટો;
લો ગ઼મકો કમ કરકે દિલ રાખો થમ થમ,
મહેરસે મિલવાકે ચમકાએ ચમ ચમ.

મનસુર—મેરી જાનકો બચાઇયે સવાબ આપ પાઇયે,

ફરજા઼ના—હાં હાં તુમ ગ઼મકો ભુલાદો પ્યારી પાઓ.

(જાના સબકા)

બાબ પહેલા. પરદા ચૌથા.

બાગ.

(આના સલમાનકા.)

સલમાન—આજ મુઝે યહાં આનેકા મૌકા મિલા અબ કિસી તદબીરસે મહેરબાનુંસે શાદીકા કૌલ લેલું. વોહ સામનેસે સહેલીયાં આતી હંય. અબ કોઇ ફરેબ ખેલું.

સલમાન— ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે યહે કયા હુવા,
કયા હુવારે કયા હુવા કયા હુવા કયા હુવા;
અરે કોઇ આવો બચાવો ખુવા,
માર ધાડ. તોડ. ફાડ. બાપરે મુવા.

(આના સહેલીયાંકા.)

સહેલીયાં—સલમાન કયા હુવા.

સલમાન—મંય મંય કા કા કયા બતાઉં મેરે દાદા દેદે દોદો.

સહેલી ૨—અરે યહે દાદા કયા કરતા હય હમારે પાસ કુછ માંગતા હય કે દો !

સલમાન—ઉંહું હું.

સહેલી ૩—તો કયા તેરી દો બીબીયાં હંય.

સલમાન—અરે એકહીકી મારા મારી હય તો દો કહાંસે લાઉં !

સહેલી ૧—તો કયા તેરે દો બેટે હંય ?

સલમાન—અજી પુંછતે જાવ પુંછતે જાવ.

સહેલી ૨—અરે કયા પુછેં ખાક ધુલ બકાયનકે ફુલ.

સલમાન—અચ્છા તો સુનો મેરે દોસ્તકે દોસ્તકા દોસ્ત દીવાના હો ગયા હય. ઉસકે ગમમેં મંય મિસલે અંધા હો ગયા હું પર અફસોસ ઉસ બેચારી દુખીયારીકા હાલ હોગા. દિલ ફરોગે. ગમસે નિઢાલ હોગા.

ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે ય્હે કયા હુવા,
કયા હુવારે કયા હુવા કયા હુવા કયા હુવા.
અરે કોઇ આવો બચાવો બુવા,
માર ધાડ. તોડ. ફોડ. બાપરે મુવા.

સહેલી ૩—પર મુવે તેરે દોસ્તકે દોસ્તકા દોસ્ત કૌન હય ! ઔર વોહ બેચારી દુખિયારી કૌન !

સલમાન—સુકુન સુકુન.

ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે ય્હે કયા હુવા.
(આના મહેરબાનુંકા.)

મહેરબાનું—અરે ય્હે કયા તુફાન મચાયા હય. અરે કૌન ! સલમાન ! ય્હે તુને કયા અપના હાલ બનાયા હય.

સલમાન—હાં અબ મેરા હાવ આયા હય.

ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે ય્હે કયા હુવા.

મહેરબાનું—કયા બીમારી હય જો ઇતની બેક.રારી હય !

સલમાન—પાસે વફાદારી શર્તે નમક.ખ્વારી મગર પહેલે ઇન સબકો હટાદો બાઅ.દ દરિયાફ્ત કર લો.

મહેરબાનું—તખ.લીયા. (જાના સબ સહેલીયોંકા.)

સલમાન—મંય હું કયસા નક.લીયા અબ બાતોંકી ડુગડુગી બજાતા હું ઇસકો બંદરીયાકી તરહ નચાતા હું.

ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે ય્હે કયા હુવા.

મહેરબાનું—જલ્દ બયાં કરો જો રોજ. નિહાં હય અ.યાં કરો.

સલમાન— ગાના.

હાય હાય અલ્લાહરે ય્હે કયા હુવા.

મહેરબાનું—વોહ કયસી બાત હય કયસી ગુજ.રી વારિદાત હય.

સલમાન—વોહ અયસી બાત વહશતનાક હય કે જીસ્કે સુનનેસે હા.લ દિગરગું હો. ગા પયદા જોશે જુનુહોગા.

મહેરબાનું—સલમાન ખુ.દાકે લીએ જલ્દ ઇજ.હાર કર જી.યાદા ઇસરાર ન કર.

સલમાન—બાનું સાહિબા વહી મજ.મુન હય કે કહું તો મા મારી જાય ન કહું તો બાપ કુત્તા ખાય.

મહેરબાનું—તેરી ખા.મોશીસે .જ્યાદા દિલ ગભરાતા હય. તરહ. તરહ.કા ખ.યાલ આતા હય.

સલમાન—દેખો બન્દા કયા ગુલ ખિલાતા હય. અચ્છા તો સુનિયે શાહજા.દે સાહ.બ દિવાને હો ગયે હંય.

મહેરબાનું—હાય કિસ ક.દર ખ.બર વહશતનાક સુનાઇ કે સીનેમેં ઔર આતશે ગ.મ ભ.ડ.કાઈ. ભલા સલમાન તુઝે મઅ.લૂમ હય કે શાહજા.દેકી બહેકી બહેકી ગુફ્તાર હય.

સલમાન—હુ.જુ.ર ગ.યબકા હા.લ જાનનેવાલા તો વહી પરવર દિગાર હય મગર સુરતસે યેહે ઇજ.હાર હય. કે કોઈ બદ જીન સવાર હય. જીસ્કા ઉતરના મુશ્કીલો મહા.લ હય.

અશઅ.ાર.

નક.શો તઅ.વીજ.સે આસેબ હય મારા જાતા
યેહે વોહ જીન હય કે નહીં સરસે ઉતારા જાતા.

મહેરબાનું—હાય જાન તક ઉસ્કી મુહ.બ્બતમેં ગંવા બયઠી હું
હાથે મય જીસ્સે સદ અફસોસ ઉઠા બયઠીહું.
જબ ઇસ્કા યેહે હાલ હોતો ફિર જી.ન્દગી વબાલહો.

સલમાન—હુ.જુ.ર આપ ઇસક.દર ન ઘભરાઇએ. જ.રા સબ્ર ફર-માઇએ. યહાં એક આ.મિલ અયસા આયા હય કે વોહ લપેટ, સપેટ, જીન્નો, અફ્સું, દેવ, ભુત, પલીદ, ખ.બીસ, જાદુ, ટોના, વગ.યરા વગ.યરા સબ જલાકર ખા.ક કર દેતા હય. અફ્રીકા.કા ઇ.લ્મે રવાની અમેવકા ફયલસુફા યુરોપકા મેસમરાયના, કામરિકા દેસકા સબ જાદુ જાનતા હય.

મહેરબાનુ—ભલા વોહ યહાં આ સકતા હય.

સલમાન—હૂ.જુ.ર ગુલામ કાન પકડકર લા સકતા હય.

મહેરબાનું—તો જા ઉસકો લે આ.

સલમાન—લીજીએ ય્હે લાયા સાહ.બ. (અપના કાન પકડ.કર.)

મહેરબાનુ—કયા બેહુદા ગુફતાર હય. કયા તુઝપર બી કોઇ જીન સવાર હય.

સલમાન—હુ.જુ.ર જીન તો નહીં એક પરીકા સાયા આશકારા હય.

મહેરબાનુ—કયા ઝક મારતા હય ગીદી ખ.ર, સવાલ દિગરે જવાબ દિગર.

સલમાન—હુ.જુ.ર ઉસ આ.શીક.કે લીએ એક જાનવર દરકાર હય. અગર વોહ મિલ જાય તો બન્દેકા બેડા. પાર હય.

મહેરબાનું—જાનવર કયસા જાનવર !

સલમાન—હુ.જુ.ર જીસ જાનવરકી જુ.રૂરત હય, વોહ એક કમ-નસીબ ખુ.બસૂરત ઔ.રત હય.

મહેરબાનુ—ઔરત ! ઔરત !! ઔર અ.મલીયાતસે કયા નિસબત હય.

સલમાન—જીહાં અ.મલકા યહી દસ્તુર હય, કે જબ તક ઉસ કમ-નસીબ લડ.કીકા સદકા. ન દીયા જાયગા તબ તક અમલકા મવક્કલ કાબુમેં ન આયગા.

મહેરબાનુ—ય્હેતો સખ્ત. કારે અ.જા.બ હય.

સલમાન—અજી હૂ.જુ.ર ! કારે અ.જા.બ કયસા ય્હેતો કારે સવાબ હય.

મહેરબાનુ—કયા જો ઇન્સાનોંકા કા.તિલ હય વોહબી સવાબમેં દાખિ.લ હય.

સલમાન—તૌબા ! તૌબા ! ! હૂ.જુ.ર ઉસકી જાન ન લી જાયગી. બલ્કે શાદી ખા.ના આબાદી કી જાયગી.

મહેરબાનું—ફિર ઇસ વક.ત મંય અયસી લડ.કી કહાંસે લાઉં ?

સલમાન—અજી વોહ લડ.કી ઇસી જગેહ હય ઔર વોહ આ.મિલ-બી હા.જિ.ર હય.

મહેરબાનું—કહાં હય !

સલમાન—અજી વોહ આ.મિલ તો યહી ગુલામ હય ઔર વોહ

લડકીભી આપકી પેશે ખિ્દમત રિહા્ના નામ હય. ખસ ઇસસે બન્દેકી શાદીકા કૌ્લ કીજીએ. ઔર શહજા્દા સાહ્બકો સહી વ સલામત લીજીએ.

મહેરબાનું—ખ્યર અગર મજબુરીકા મૌકા્ન હોતા તો તેરા નિકાહ કભી ઉસ્કે સાથ ન હોતા. જા મંયને ઉસ્સે શાદીકા કૌ્લ દીયા. (જાના મહેરબાનુંકા.)

સલમાન—અજી ચલોભી ન જીન હય ન પરી હય. ય્હતો સિર્ફ બન્દેકી અફ્સું ગરી હય. (જાના.)

બાબ પહેલા પરદા પાંચવાં

કિ્હએકા મયદાન.

(જહાંગીરકા અફ્સોસ કરતે હુવે આના.)

જહાંગીર—યા અલ્લાહ કયા અંધેરી હય ્કયામતકી ફેરી હય આજકી રાત ્આશીકે્ાંકો શબે ફિરા્ક યા શબે દયજુર હય જીસ્કે સામને ્જુલમાતકી તારીકીભી કાફુર હય. આજકી રાત ્કબ્રકી પહેલી રાત હય. આજકીરાત આસમાની બલાઓંકી વારેદાત હય. ય્હે વોહ રાત હય જીસ્મેં જંગલી દરિંદે મહ્ફુ્જ મસકનમે ગોશાનશીન હય. ય્હે વોહ રાત હય જીસ્મે ્અયશ પસન્દ ગોશએ રાહતકે મકીન હંય. યહી રાત ્આશીકે્ાંકો ખુનેના્હ્ક પર આમાદા કરતી હય. યહી રાત ્જીનાકારોંકા શૌ્કે ગુનાહ ્જીયાદા કરતી હય. ય્હે વોહ રાત હય જો ગુનેહગારોંકે નામએ અ્અમાલકી તરહ કાલી હય. ય્હે વોહ રાત હય જીસ્ને ચાંદકે ચહેરે પર નકા્બ ડાલી હય. ઇસ રાતકે ડરસે આસમાનકે રૂપેહરી તારે મુંહ ઢાંપતે હંય. ઇસ રાતકે ્ખૌફસે કાતિબે અ્અમાલકે દિલ કાંપતે હંય. ઈસવક્ત સબ અમીરો ્ગરીબ ્ખ્વાબમેં હંય. મગર શહ્જા્દા જહાંગીર ઈસ અ્જા્બમેં હય. આજકલ ય્હે બાત સુની જાતી હય કે મેરે વાલિદે મરહુમકી

રૂ.હ યહાં પર આતી હય. ઇસલીએ યહાં આયાહું અગર વા.કૂઈ અયસી બાત હોતો નિહાયત ત.અજ્જુબકી બાત હય. ઇલાહી જબ અયસી નેક તીનતરૂહ. અયસી ભટકતી ફિરે તો ફિર દુસરોંકા .હાલતો .ખુદાહી જાને. (રૂ.હકા .જાહિર હોના.) સુબ્હ.ાન મદદ, રહ.માન મદદ, .ખાલિક પનાહ, માલિક હાફિ.જ પનાહ, તુ રૂ.હે રવાની હયં, યા ખલાએં આસમાની હય, તુ રૂ.હે મલાયક હય. યા શયતાને .અ.જાજી.લ હય. બસ કહો બસ કહો, અય નાસ.જા તેરી સ.જા મગર હસ્તીમેં સુરતે શાહ કયા રા.જ કયા મક.સદ હય બસ કહો બસ કહો. .કબ્રસે તુલુઅ. હુવે શાહ ચમક દમકમેં કયું હય ખડા, કયા ઇલતેજા કયા મકસદ કયા મુરાદ બસ કહો બસ કહો (રૂ.હકા આગે ઇશારા કરતે જાના, . જહાંગીરકા પીછે જાના. સીનકા બદલના પહાડોંકા ક.બરસ્તાન હોજાના.) અય મેરે બાપકી રૂહ. તું નેક હય યા બદ હય મગર મેરે લીએ .ગયબી મદદ હય. મુંહસે મહોરે .ખામુશી દુર કીજીએ દિલકો મસરૂર કીજીએ.

અશઅ.ાર.

અપની .હસરતકા ન મા.અલૂમ થા અન્જામ હમેં,
કિસલીએ છો.ડ દીયા આપને ના કામ હમેં.

રૂ.હ— મર ગએ પર ન હુવા .કબ્રમેં આરામ હમેં.
શર્મ આતી હય બતાતે હુવે અબ નામ હમેં.

અય પ્યારે જહાંગીર મંય તેરે બાપકી રૂહ. બે.કરારહું ઔર બ.ડે .અ.જાબમેં ગિરફતાર હું.

જહાંગીર—હમતો આપકો આરામસે કુંજે મર.કદમેં સુલા ગએથે રહે ખ.જાના તહે .જમીનમેં દબા ગએથે ફિર ઇસ .ખાકકે સોંપે હુવે જીસ્મમેં કિસતરહ જાન આઇ બાબાજાન મુજકો અપને ગલેંસે લિપટને દિજીએ.

રૂ.હ—સબ્ર કર જહાંગીર યું બેતાબાના મેરે ક.રીબ ન આના ઔર મુઝકો હાથ ન લગાના.

જહાંગીર—આગાજાન શફ.ક.તે પદરીસે મહ.રૂમ ન કીજીએ મુઝકો અપને પહેલુમેં સોનેકી ઇજાજ.ત દીજીએ.

રૂ.હ—સબકર જહાંગીર અભી તુઝકો કુ.દરતસે બહોત કામ લેના હય. અભી તુઝકો .ખુનેનાહક.કા ઇન્તેક.ામ લેના હય.

જહાંગીર—હંય ખુનેનાહ.ક ! કયસા ખુન હય. જો બાઇ.સે જુનુન હય. અય પાક રૂહ અય ગ.યબી ફરિસ્તે અય પદરે ખુજુ-ર્ગવાર ખુનેનાહ.કકી તફસીલહો જો દઅ.વાહો લાદઅ.વાહો જહાંગીર તાકે અંજામમેં ન જ.લીલહો ઇસ ઇન્તે.કામકાલફ્જ. સુનકર મેરે હાથોંમેં બિજલીકા અસર આ ગયા. બહિસ્ત મુઝકો નજ.ર આ ગયા.

શએર.

મુસ્તઇ.દ રૂહ.હુઈ રકત બદલને કે લીએ,
જાન આમાદા હય અબ તનસે નિકલને કે લીએ.

રૂ.હ—અફસોસ! સુન અય દર્દમન્દ જીગર બન્દ બાપ દુનિયાસે કયું કર ચલ બસા હ.રગિજ. ઇસકો સાંપને નહીં ડસા, મગર જીસ આસ્તીનકે સાંપને ડસ લીયા હય વોહ જા.લીમ તુમ્હારા ચચા હય.

જહાંગીર—અય આસમાન અયજ.મીન ! અયજહન્નમ ગવાહ રહેના.

રૂ.હ—ઠહેર ઠહેર અય મેરી રગોંકે પાકખુ.ન જો મલેકા મેરે નજદીક .ઇસમતવાલી થી વહી ઉસ વક.ત મેરે ખુનકી મદદગાર થી તુમ્હારે ચચાને કાતિલ જ.હર મેરે કાનમેં ટપકાયા મેરી જાન ગઈ. અફસોસ ! બેટા મંય દમે આખિ.ર પર તૌબા ઇસ્તેગ.ફારભી કરને ન પાયા કે મૌતકા વઅ.દા ક.રીબ આયા. મગર સુન બેટા અપને ચચાસે ચાહે જીસ્તરહકા બદલા લેના મગર અપની વાલીદાકો ન સતાના. ઉસકા ક.બ સદમા ઉઠાએ વોહ અપને કીએપર આપ પચતાએ ઉસકે દિલપર પાપકા સાંપ ડસે. અય લો સુબ્હ.કા સતારા ચમકા. અફસોસ! અય પિદરકી જાન સિ.ધારો .અલ્લાહ નિગેહબાન (રૂ.હકા ગ.યબ હોના.)

જહાંગીર—અય દરગાહે દાવરકે દરબર, યા હુરો ફરીસ્તોંકે અફસર અય જાહિલો જોહલ યા જ.હરએ મુનવ્વર, અય રૂ.હકે નિગેહબાન, શયતાન બસ અમાન તેરી અમાન ચુપચુપ અય બેહુદા જ.બાન પ્હે કયા કલામ, અય મેરે પારા હુવે જીગર, ઔર ધ્રુમતે હુવે સર, ઓ મેરે શમ્શો ક.મર શમશીર જલ્દ હો કીનાવર તો મંય યાદ કરૂં ઓ મેરે કઅ.બઓ કિ.બ્લા જબ તક હય જહાંગીર કે જરાબી દમમેં દમ તબતક આપકી યાદ ન હોગી કમ તો મંય ભુલ જાઉં આજસે તમામ ઇન્સાનો હયવાનકો બયાબાનો બસ્તીઓ મયદાનકો નામ ઇસિ મેરે મગજે. પરીશાનસે મિટાઉંગા. બસ તેરીહી યાદ વાલીદે મરહુમ તેરાહી ઇરિશાદ ઇસમેરે લોહે દિલપર નક.શે કલહજર ખુદવાઉંગા બસ તુહી તુ હય, જહાનમેં તુહય દીનમે તુહી દુનિયામેં તુહી તુ હય. હાં ક.સમ હય વહદહુલા શરીકકી ઓમકકાર જબ્બાકાર સિયાહકાર ઔરત લાઅ.નત તુઝપર લાઅ.નત ઓ જા.લિમ ચચા તુ યહાં હય બસા તુ યહાં હય સમા.

શા.એર.

તુ કાલા નાગ ફુંકકે ઉસ્કો ગયા હય માર,
જીન્દા તુઝે છોડું તો મુઝે ક.હરે કિર દિગાર.

બાબ પહેલા ખ઼તમ.

બાબ દુસરા   પરદા પહેલા.

રાસ્તા.

(અ.ખ્તરે સલમાનકા ગુફ્તગુ કરતે આના.)

અ.ખ્તર—કયું સલમાન સુના .કબરસ્તાનકા સામાન?

સલમાન—સુના બાબા સુના. આજતો .ખુદાને બચાયા વર્ને મર ચુકેથે, જી.ન્દગીસે ગુ.જર ચુકેથે .ખુદા ભલા કરે ઉસ ભુતકા જીસને .કબ્રસે ગરદન નિકાલી ઔર હમારી જાન બચાલી.

અ.ખ્તર—અયે બેવ.કુફ ભુતકા .ખયાલ દિલસે નિકાલ ઔર સુનલે સબ .હાલ વોહ મુજસ્સીમ રૂ.હ હમારે બાદશાહે .આદિલ-કીથી જીસમે જહાંગીરકી .હાલત હવયદાકી થી મગર અરવા-.હકી બાતેં કુછ સમઝમેં ન આઇ.

સલમાન—કયું જનાબ પહેલેતો .હમારે કલામકો જુઠ જાના અબ આંખોસે દેખા તો સચ માના અબ બતલાઇએ કે આપ .અક.લમન્દ યા મંય દાના ફ.રજા.ના.

અ.ખ્તર—અબ જહાંગીરસે મુલાક.ાત હોતો સ.ખ્ત વારેદાત હો.

સલમાન—જનાબ મંયતો ઉન્સે મિલ ચુકાહું ઉન્કા મિ.જાજ.તો બિલ-કુલહી બેઇ.ખ્તેયાર હો ગયા.

અ.ખ્તર—મગર તુને બાતભી કીથી?

સલમાન—અજી કાહેકી બાત, વોહ એક ધુનમેં સમાએ હુવે ઔર મંય ખડા સર ઝુકાએ હુવે જ્યસે મંયને ન.જર દીલાઇ તો ઉન્હોંને .ખુની ન.જર ઉઠાઇ વોહ લાલ આંખે દેખકર મેરીતો જાન ઘબરાઇ.

અ.ખ્તર—ભલા ફિર તુને ક્યા કહા?

સલમાન—મંયને હાથ બાંધકર કહા કે .હુ.જુર મિ.જાજ કયસા હય. જવાબ દીયા કે બકરેકી અમ્માં કબ.તક .ખયર મનાએગી, ચીંવટીયાં પહા.ડપર ચ.ઢ ગઇ, બન્દરવાલા ડુગડુગી બજાતા હય. આસમાન ચાર ફિટ નીચા ઔર .જમીન દો ફીટ

ઉંચી. અયસી ઉલટી બાતેં સુનકર યહાંતો હોશ ફરાર હો ગય, મંયને પીછે .કદમ ડાલાતો ઉન્હોંને યહે કલામ .જબાનસે નિકાલા કે લયના કલવા બીર લયના મમદા બીર લયના બસન્તા બીર માર ડાલો .કત્લ કરો ભેટ દેદો.

અ.ખ્તર—તુને બ.ડા .ગ.જબ કીયા જો ચલા આયા. અગર .જરાબી વહાં ઠહેર જાતાતો .જુરૂર કુછ ન કુછ મતલબ પાતા.

સલમાન—અજી કુછ હોશકી દવા કરો સુન.કરકે ઢીંગ મંયતો અયસા ચમ્પત હુવા. જયસા ગધેકે સરસે સીંગ અગર .જરાબી મંય વહાંપર ઠહેર જાતા તો મુઝકો આજ કોઈ ઢૂ.ન્ઢાબી ન પાતા.

જહાંગીર—(અંદરસે) .ખબરદાર ફરિસ્તો સી.ઢીપર ન ચ.ઢના.

(આના જહાંગીરકા.)

સલમાન—(ઘભરાકે) આયા અય મેરી મા.ઇ કહીં મુઝકો ન પક.ડના.

(ભાગજાના સલમાનકા.)

અ.ખ્તર—કયા હય ભાઈ યહે કયસી સુરત બનાઇ ?

જહાંગીર—કુછ નહીં .ખયર હય.

અ.ખ્તર—ફિર કયું .હાલે .ગયર હય. તબી.અતકા કુછ રંગહી ઔર હય .ખયર અય મહેરબાન વોહતો કીજીએ બયાન વોહ .કબરસ્તાનવાલી અંધેરી રાત.

જહાંગીર—અહા વોહ વારીદાત સચ હય અગર મરકે ચલેતો ચાર કાંધેપર ચ.ઢકે ચલે ઘરકા કયા .જીક હય.

અ.ખ્તર—કયું પ્યારે જહાંગીર વોહ સાથ ખેલનેકી મુ.હબ્બત દિલસે ભુલાતેહો જો રા.જ હમસેબી છુપાતેહો.

જહાંગીર— ગાના.

કયા કરે ભરોસા હય જહાં .ખરાબ,
યાર.ગાર સારે બેવફા બને;
હય બુરા .જમાના આજકા જનાબ,
કે દોસ્ત દમમેં રન્જો .ગમમેં .ઔરદે .અ.જાબ.

કયસે એ.અતેબાર હો રા.જ કયા કહે,
રંગ ઢંગમેં બુરે હંય દ.ગા ભરે;
હો ગયા જેહાનમેં કયસા ઇ.ન્કીલાબ,
જો ઉસ્તવાર રા.જદાર હો વદસ્તયાબ.

અશા.આર.

એવહા દુનિયામેં કિસ કિસકા ભરોસા કીજે,
દોસ્ત દુશમન બનકે ઇ.જાદેતો ફિર કયા કીજે;
જો સીપ અપના સીના ચીરકે નિકાલે મોતી,
ઉસીકો જબ ઉસકી પરવાહ નહીં હોતી.

અ.ખ્તર—નહીં ધ્હે મુઝસે હરગિ.જ ન હોગા.

જહાંગીર—તો કયા તુમ પરદાહારી કરોગે?

અ.ખ્તર—દીલોજાનસે દીનોઇમાનસે.

જહાંગીર—જાનસે .જ્યાદા ધ્હે રા.જ હય, જો મેરી મુસીબતકા આ.ગા.જ હય.

અ.ખ્તર—જાન જાએતો જાએ, મગર ધ્હે બાત જ.બાનપર ન આએ.

જહાંગીર—.ખપર સુન વોહ મુજસ્સીમ રૂ.હ મેરે બાપકીથી અફ્સોસ .જાલીમકે હાથસે બાદશાહ .કત્લ હો ગયા.

અ.ખ્તર—હંય .કત્લ કયસા ધ્હે કયા ઇરશાદ હય.

જહાંગીર—જો મેરી બેર.હમ માં હય મેરે બાપકી .કાતિલ હય. ઇસીને મેરે ચચાકે હાથસે .જહર દિલવાયા ઔર મુઝે સલતનતસે દુર કીયા.

અ.ખ્તર—અફ્સોસ દ.ગા.બાજ દુનિયા લ.અનત હય તુઝપર.

જહાંગીર—સબ્ર કર અ.ખ્તર અયસા નહો કે જોશે .જબાનસે કુછ નિકલ જાય. અભી ધ્હે કયુંકર ય.કીન કીયા જાય કે જો રૂ.હ મુઝકો ન.જર આઇ વોહ મેરે બાપકી હય. શાયદ કોઈ દુશમન દ.ગા કરતાહો. ઇસલીએ જો કામ કરના હય વોહ સબ .ગૌરસે દેખના હય. ચલો સિધારો મગર લબોંપર ખમોશી રહે, ધ્હે સબરા.જ પરદા પોશીમેં રહે.

(જાના દોનોંકા.)

બાબ દુસરા   પરદા દુસરા.

બારાદરી, બાગ.

(સહેલીયોંકા મ.એ મહેરબાનુકે ગાતે હુવે આના.)

ગાના.

સહેલીયાં—નાચેં ઝુમ ઝુમ ઝુમ પ્યારી ગુલશન હય સબજરા પ્યારી,
નાચેં હિલ મિલ ખિલ હાંહાંહાં;
આજ સાજ કરે મહેર પીયારી રંગ ઉડે ગત રાગ છીડે,
બઢે શાન કરે આનપે કુરબાન દિલોજાન;
આ દિખાએ જલ્વા પ્યારી ખિલજાએગી કયારી હાંહાંહાંહાં

મહેરબાનું— ગાના.

હેહેહે મનં તું કાહે જલે,
તુજપર દિલબરકી નજર નહીં ગરદમ ભર હોકર યારજી;
સંકટ સહે ફિર કયું હાથ મલે,
બહેતે દરીયાસી ગુજરે હય ઉમ્ર રહે હાય જવાનીકી;
તન મન જલ જલ ઘડી ઘડી પલ પલ,
બનકર દુશમન ચલા હલ જોબન;
હેહે નએ નએ નીતગમ હરદમ જોબના ચલે.

રિહાના—બીબી મંય સદકે મંય વારી છોડો આહો જારી, વ્હે ખયાલ દિલસે દુર કરો, સયરે બાગમેં તબીઅત મસરૂર કરો.

અબીયાત.

દેખો કયા આરાસ્તા ગુલજાર હય,
મહેરબાનું—મેરી નજરોંમેંતો સબ કુછ ખાર હય,
રિહાના—ઠંડે હો રહે હંય કયસા ચમન જર્દ.
મહેરબાનું—યહાં ઇશ્કને કરદિયા બદન જર્દ.
રિહાના—નહીં ખિલે ફસ્લે ગુલમેં સારે ફુલ,

મ્હેરબાનુ'—મિલકે તુમ સબ કરો હમારે ફુલ.

રિહા.ના—સબા ઇતરાતી કયસી જાનિબે ગુલજા.ર ફિરતી હય.

મ્હેરબાનુ'—સબા ફિરતી હય યા દિલપર મેરે તલવાર ફિરતી હય.

રિહા.ના—ગુહરકી તરહ. ગિ.લતાં હય જગેહ ક.તરેમેં શબનમકે.

મ્હેરબાનુ'—નહીં શબનમ યહે આંસું હ'ય હમારે ચશ્મે પુરનમકે

રિહા.ના—નાજે. નઝ.મોં પે હય ઇ.ના દિલકો

મ્હેરબાનુ'—સુનલે વોહ મેરે નાલએ દિલકો.

રિહા.ના—ચમનકી પેડી.પોંપર એ'ટતે તાઉસ ફિરતે હ'ય

મ્હેરબાનુ'— ખિ.જાં. આતી હય અપની જી.સ્તસે માયુસ ફિરતે હ'ય.

રિહા.ના—લતાફ્ત કયસી ફ્વ્વારેમેં ઔર કયસી રવાની હય.

મ્હેરબાનુ—હમારે દિદએ તરસે લીયા ઉસનેભી પાની હય.

રિહા.ના—ગુલાબ અપના દિખાતા હય કયા શબાંબમેં રંગ.

મ્હેરબાનુ'—હમારે ખુને જીગરકા હય યહે ગુલાબમેં રંગ

રિહા.ના—અફસોસ! જવાની ઔર યહે જોશે નાતવાની.

અશ.આર.

ન દોદિલકો તુમ ઇ.જ.તેરાબ અપને હાથોં,
મિટાઓ ન ફસ્લે શબાબ અપને હાથોં.

મ્હેરબાનુ'—મિટતીહય જવાની મેરી તકદીરકે હાથોં
કુછ બન નહીં પડતા મેરી તદબીરકે હાથોં
અબ ઉસ્કોહો આરામતો તકલીફ હમેં કયા.
દિલબિક ચુકા હય અપના જહાંગીરકે હાથોં

ફેરજા.ના—હુજુર

કુસુર આપ હમારા અગર મ.આફ કરેં,
તો અ.ર્જ ખિ.દમતે. આલીમેં સાફ સાફ કરેં.

મ્હેરબાનુ'—કહો કયા અ.ર્જ હય જીસ્કા બયાન ફર્જ. હય.

ફેરજા.ના—હૂ.જુર મનસુર જો વઝી.રજા.દા હય. વોહભી તો આપ

પર દિલદાદા હય. આપકો શાહજાદા જહાંગીરકા ઇશ્ક. કયુ ઇતના જ્યાદા હય સુરત સીરતમેં વોહભી નેક હય. હજારોમેં એક હય.

મહેરબાનું— **અશઆર.**

હજાર હયફકે દિલમેરા મેરે બસ મેં નહીં.
સીવાએ ઉસ્કે કિસી ઔરકે હવસમેં નહીં;
નહીં દિલ માનતા કમબખ્ત કયા ચારા હમારા હય,
જીસે મ્હે પ્યાર કરતા હય વહી પ્યારા હમારા હય.

રિહાના—
ફેરજાના— } **ગાના.**

માન મચલ ન ચલ ચંચલ ચપલ દિલબર હય પરીયા,

મહેરબાનું—કરલો યાર જો ભાયા સાંવરીયા કર શાદી આબાદી ઉનસે સુંદરીયા.

રિહાના-ફેરજાના—શાન ફલક તલક હાંહાં ચમક દમક હાં હાં લટક મટક હાંહાં ઝટક પટક હાં હાં

મહેરબાનું—નફિસલ ચીકનીયા બડી કુટની બડી ભુતની ઇધર ઉધર નજરીયા જયસે બંદરીયા નાચે અટરીયા કુદે ઉછલ મચલ હાં.

અશઆર.

કહાંતક ઇન્કાર હોગા આખીર સિતમ કહાંતક મ્હે દિલરૂબાકે.
કભી તો દેખેગા બેકરારી કભી તો પુછેગા હાલ આકે.
ફલક મુસીબતકા સરપે ટુટે કરે વોહ વઅદે હજાર ઝુટે,
ખ્યાલ ઉસ્કા ન હમસે છુટે હજાર હો સામને બલાકે
રહે ન અબ હમ કીસીકે કાબીલ કે લે ચુકા એક બેવફા દિલ
ન મેરી સુરતપે હોના માયલ મજા ન પાઓગે દિલ લગાકે.

મનસુર—ખડે હંય ખિદમતમેં કબસે આકે જરાતો દેખો નજર ઉઠાકે
મિટા ચુકે બસ સતા સતાકે બને ગુનેહગાર દિલ લગાકે

ગાના.

ઇશ્કમેં બેકલહું મન હરવા જરા લાગો અય પ્યારી મ્હે ગરવા

ખુશરાતે હુસ્ન દેહાલો દિલશાદ હોવે મતવાલો
તોરી શાન બઢે જાન અલ્લાહ કામ બનાવે મનશા મનકી પાવે
ચંદ્ર બદનીયા ગોરી મોહનીયા મીર્ગ નયનીયાં ગુલલાલા
બન નુરમેં મહેરે બાલા જીકો આજ જલા.
આવો આવો લુભાઓ રીઝાવો જાના મીલે સવાબ દિલકો ધરકરવા.

મહેરબાનું— અશઆર.

તુમ્હારે ઇશ્કકા મુઝપર અસર હોવે તો મંય જાનું,
કોઇ સદમા જો મેરી જાનપર હોવે તો મંય જાનું.

મનસુર—હકીકતમેં કયામત હોતા હય ઇસિ દિલકા આજાના,
પસન્દ આજાય લયલીકો ન કર્યું મજનું સા દીવાના.

મહેરબાનું— મુખમ્મસ.

મકતુલકો જમાનેમેં કાતિલ અઝીઝ હય,
કાતિલકો તેગ તેજકો બિસમીલ અઝીઝ હય.
ગુલકો સદા ફુગાને ઇના દિલ અઝીઝ હય,
મજનુંકો અપની લયલાકા મહમિલ અઝીઝ હય.
દિલમેં હમારે વોહ હય જો હર દિલ અઝીઝ હય.

મનસુર— અશઆર.

મુદઆ દિલકા જરા હમકોભી સમઝાને દો
જો હય દીવાના ખયાલ ઉસ્કા સનમ જાનેદો.

મહેરબાનું—મંયહું લયલા મેરે મજનુંકો જરા આને દો
ખુબ ગુજરેગી જો મિલ બયઠેંગે દિવાને દો.

મનસુર—અબ ઉન્હેં આપકી પરવાહ નહીં
મહેરબાનું—યેહ કભી ઇશ્કમેં હોતા નહીં
મનસુર—મુસીબત આશીકીકી ખાતીરે દરદમંદસે પુછો
મહેરબાનું—અસર ઉલફતકા શીરીં કે દિલે નાશાદસે પુછો
મનસુર—બહોત નાલેકીયે ગુલને ખબર લી કુછ ન બુલબુલકી
મહેરબાનું—ઉડી બુ બનકે ગુલશનમેં સબાહત આરિજે ગુલકી.
મનસુર—હુવા કયા કયસકા અન્જામ ઉલ્ફત ઉસ્કો કહેતે હંય,

મહેરબાનું—બની માલુમ નહીં લયલા મુહ.બ્બત ઉસ્કો કહેતે હેંય.

મનસુર—આપકા જો ઇરશાદ હય વોહ હમારેહી હ.સ્બે મુરાદ હય, યા અ.ની ઇ.શ્ક. દોનો જાનિબસે હોતા હય. આ.શીકભી માઅશુક.કે લીએ જાન ખોતા હય.

શા.એર.

ફિર મેરે સાથ ય્હે સાહ.બકી જફાએં ક્યું હેંય,
હમપે ય્હે જુ.લ્મ રકી.બોંસે વફાએં ક્યું હેંય.

મહેરબાનું—ય્હે બાત જુ.રૂર હય ઔર યહી ઇ.શ્કો. મુહ.બ્બતકા દસ્તુર હય. મગર બે અસરીસે હર શ.ખ્.સ મજબુર હય.

મનસુર—તો ક્યા હમારે ઈ.શ્ક.કા આપ પર કુછભી અસર નહીં.

મહેરબાનું—ઈ.શ્ક. જો બેઅસર હો ઉસકા યહાં ગુજ.ર નહીં

મનસુર—બે અસર ઇ.શ્ક. વોહ કિસ્કા હય.

મહેરબાનું—આપ ખુ.દ જાનતે હેંય જીસ્કા હય.

મનસુર— શા.એર.

જીસે તુમ ચાહતે હો લોગ ઉસે દીવાના કહેતે હેંય,

મહેરબાનું—કહેં દિવાના સબ હમ નાજે. માઅ.શુકા.ના કહેતે હેંય.

મનસુર—ઓ હટ ધરમ બેશરમ ક્યા ઇનસાફ ઇસીકા નામ હય. જો તુ ઉસપર મરે ઔર વોહ તેરા ખ.યાલભી ન કરે.

મહેરબાનું—ય્હે બાત જુ.રૂર હય ઔર યહી ઇ.શ્કો. મુહ.બ્બતકા દસ્તુર હય, ઇ.શ્ક.કા પાયા આપકે સમઝમેં નહીં આયા અગર જહાંગીરકો મુજસે નફરત હય તો મુઝે ઇસ દર્દે ફિરાક.મેં લજ.જ.ત હય. જો આંખસે દુર હય વોહ દિલસે નજ.દીક હય. જો હાલસે બે.ખબર હય વોહ ખ.યાલમેં શરીક હય.

મુખ.મ્મસ.

ખોલકર ચશ્મે હ.કી.ક.ત જો મિલા એકસે એક.
તો જુદાં હો ન કભી હોકે જુદા એકસે એક.

મનસુર—ક્યા નિબાહેગા જ.માનેમેં વફા એકસે એક.
સફ્ફ.એ દહે.રમેં એક દિલ નહુવા એકસે એક.
દિલકે દો હ.ર્ફ હંય વોહભી હંય જુદા એકસે એક.

મહેરબાનું—જાવ જાવ મેરા સર ન ખપાવ (જાને ચાહના.)

મનસુર—કહાં જાતીહો જ.રા ઈધરભી આવ.

મહેરબાનું—જાવ ખ.બરદાર! મુઝે હાથ ન લગાવ.

મનસુર—અજી બસ જ.યાદા ન સતાવ.

મહેરબાનું— ગાના.

તોરી મનકી કછુ ન પુરી હો આસ કાહે સતાએરે,
મુઝપે સિતમ કાહે કરે જીયરામેં સોચ અરે.
પાએ પાએ નાહી જીયાકી આસ છલકી ચલે ના તોરી બતીયાં,
હામનકી .ખરાબ આબ જીન કીયા દીયા ચમક તાબ;
બીજલી છતીયાં તલમલાએ જાનકો જલાએરે.

શએ.ર.

દિલ સતાના કિસી મજબુરકા હય કામ બુરા;
યાદ રખના કે હય ઈસ કામકા અંજામ બુરા.

અગર તુમકો હમસે મિલનેમેં .આર હય, તો હમેં બદલા લેના ક્યા દુશવાર હય. (જાના મનસુરકા.)

મહેરબાનું— ગાના.

દુશમન મોરા બન બન દીનન રયન,
બાલા જોબન કરે ચયન હરન;
દુનિયામેં કિસ .ગ.જબકે આ.જાર,
કહીં દુશમન કહીં .આશ.ક જાની;
જીસકો તકત વોહ ન ટાલે નયન.

(આના જહાંગીરકા.)

અશ.આર.

ઈધર મુંહ ફેર મંય .કુરબાં મેરે અય નવજવાં .આશિ.ક,
તુ અપની મહેરબાનુંપર ન હોતા મહેરબાં .આશિ.ક;

જહાંગીર—

મેરા .આશિ.ક ન કોઇ ઔર ન મંય .ખુદ ના તવાં .આશિ.ક,
મંય ક્યા જાનું કહાં મા.અશુ.ક હોતા હય કહાં .આશિ.ક.

મહેરબાનું— મુ.ખમ્મસાત.

મુનાસિબ થાકે અય પ્યારે .અયાં હો રા.જદિલ હમસે,
છુપાયા આપને યું બદગુમાં હો રા.જદિલ હમસે;
મુનાસિબ હય ન .જાહિર જાનો જાં હો રા.જદિલ હમસે,
રહે .ગયરોંસે સરગોશી નિહાં હો રા.જદિલ હમસે.
પ્હે .કુદરત હય હુવે હમ આજ કયા બે એ.અતે બારોંમેં,

જહાંગીર—

.અબસ ના કામીયાં હંય હમ સરીરો કામમેં ઉસ્કે,
.ખલલ પ.ડ જાયગા ઇસ રા.હતો આરામમેં ઉસ્કે;
.કફસ કયા હય છુરી હએ એક દિન અન્જામમેં ઉસ્કે,
બહોત હુશીઆર રહેના તુમ ન આના દામમેં ઉસ્કે.
કહીં સૈયાદભી બુલબુલ હુવા હયે દોસ્તદારોંમેં.

મહેરબાનું— ગાના.

કાહે છો.ડે પ્યાર દિલબરરે આહે મોરે યાર,
પ્યારારે સુખન મોરે જાન તન મન સભી ડારૂં વાર;
મનમેં રન્જ કાહેકો કીનો તજે યાદ સારી દીનો,
કંય કયું છો.ડે હો મોરા ધ્યાન લાગારે મોહે મોહબાન.
ઉઇ ઉઇરે કીની .ખાર.જાર.
હમતો તુમપે જાન હંય દેતે નહીં દાદ હમારી લેતે,
સ.ખ્ત તુમ કયસે છૂટે આહ ન્યારી હય ચાહનેકી રાહ;
ઉઇ ઉઇરે મંયતો બયઠી હાર.

જહાંગીર— મુસદ્દસ.

મંય નહીં હરગિ.જ .જમાનેમેં વફાકે વાસ્તે,
દિલ ન મેરા ઔર ન મંય હું દિલરૂબાકે વાસ્તે;
તુમ વફાકે વાસ્તે હો યા જફાકે વાસ્તે,
ઢુંઢ લો કોઇભી જુ.લ્મે ના રવાકે વાસ્તે.
મુઝસે નફરત કીજીએ:બસ અબ .ખુદાકે વાસ્તે.

મહેરબાનું— **અશઆર.**

અય ગુલે ખુશરંગ વોહ રંગો વફા જાતા રહા,
કયા હમારા આપકા વોહ વાસ્તા જાતા રહા;

જહાંગીર—કયા કહું દિલસે મુહબ્બતકા મઝા જાતા રહા,
અયસા કુછ દેખા કે સારા હોસલા જાતા રહા.

મહેરબાનું—હાય આજ મુઝકો સાબિત હો ગયા કે આપકો મેરા બિલકુલ ખયાલ ન રહા.

જહાંગીર—બેશક પહેલે તો મંયને સુના સુનાયા થા, મગર અબ યકીન હુવા કે મુહબ્બત કોઇ ચીજ નહીં. ઇસલીએ આપકા ઇશ્કભી કોઈ અઝીઝ નહીં.

શાએર.

હસીં ખયાલે મુહબ્બત જરા નહીં રખતે,
વ્હે હંય વોહ ફુલ જો બુએ વફા તહીં રખતે.

મહેરબાનું— **મુસદ્દસ.**

કોઇ હોગા અયસા કે જીસ્ને દગા કી,
મગર મયને કયા આપકી હય ખતાકી;
અગર આપ બિગડે તો હમપર બિનાકી,
કસમ ખાકે કહેતી હું અપને ખુદાકી;
નહીં મુઝકો આદત હય હરગિઝ જફાકી.

અબીયાત.

જહાંગીર—ઓરતોંમેં વ્હે સિતમ ગારીયોંકે તોરતો હય,
ન સહી તુમ મગર ઇસિ રંગમેં ઓરતો હંય.

મહેરબાનું—વ્હે હય કિસ મુલ્કકા દસ્તુર બતલાએ ભલા કોઇ,
ખતા કોઈ કરે દુનિયામેં ઓર પાએ સઝા કોઈ.

જહાંગીર—ખોફથા જીનકો ગુનાહોંસે ગુનેહગાર બને,
જીનસે ઉમ્મીદે વફાથી વોહ જફાકાર બને.

મહેરબાનું—તો કયા આજસે મંય નાઉમ્મીદ હો જાઉં.

જહાંગીર—અલબત્તા જયસે મંય. ઇસમતસે નાઉમ્મીદ હો ગયા.

મહેરબાનું—કુછ આપને મુઝે દીયાથા વાપસ લે લીજીએ.

જહાંગીર—વોહ કયા ચીજ હય બયાન કીજીએ.

મહેરબાનું—યહે રૂમાલ જો મુહબ્બતકે ફુલોંમેં બસાયા થા મગર ઇસમે વોહ ખુશબુ નહીં રહી. ઔર વયસી મેરી આબરૂભી નહીં રહી.

જહાંગીર—અહા કયા તુમ સાહિબે ઇસમત હો. !

મહેરબાનું—કયા ફરમાયા ?

જહાંગીર—કયા તુમ હસીનભી હો. ?

મહેરબાનું—ઇસકા મતલબ ?

જહાંગીર—ખુદાઇ ગજબ કહરે આબ.

મહેરબાનું—યહે કયસી તકરીર.

જહાંગીર—ખુબીએ તકદીર.

મહેરબાનું—પ્યારે જહાંગીર વોહ જમાના કહાં ગયા કયા ફીરક રાયગાન ગયા.

જહાંગીર—હાં મંય કભી તુમકો ચાહતા થા.

મહેરબાનું—બેશક પહેલેતો આપકા અયસાહી બયાન થા.

જહાંગીર—મગર કયા કાબિલે ઇતમીનાન થા.

મહેરબાનું—તો દગાબાજ કૌન ઠહેરા !

જહાંગીર—વહી.

મહેરબાનું—વોહ કૌન ?

જહાંગીર—જીસને એકકો મારા દુસરેપર જીવારા.

મહેરબાનું—અય દિલઆરા યહે કિસકે તરફ હય ઇશારા !

જહાંગીર—ખયર અબ આપકે વાલિદ ઇમાનદાર કહાં હંય.

મહેરબાનું—અપને ખિલવત ખાનેમેં.

જહાંગીર—જીહાં ઉનકો કિસી તહખાનેમેં બન્દ રખીએગા. અગર ખુલજાએંગે તો બન્દગાને ખુદાકો તકલીફ પહોંચાએંગે અચ્છા લીજીએ અલ્લાહ નિગેહબાન.

મહેરબાનું—મુઝે કયું છોડતે હો પ્યારે.

જહાંગીર—ચલ હટ જા કિનારે. (ચલે જાના જહાંગીરકા.)

મહેરબાનું— ગાના.

જીયા કાહે આહે સહેનારે,
મર રહેના જીવન અબ સોહેનારે,
સીના જલે આહે ભાગે ન જીના રૂઠયાં જો પીત નિબાહેના;
ચાહતમેં ગ઼મ સાથ લગે હંય,
રાહત પાના ચ્હે ચાહેના ગાહેના મોહેનારે. (જાના.)

બાબ દુસરા. પરદા તીસરા.

મહેલ.

(સલમાનકા સહેરા બાંધે હુવે આના.)

સલમાન— ગાના.

કરૂં આજ દુલનસે મંય શાદી હો હો હો,
બનકે દુલાતનકે ફુલા મનસે ભુલા ગ઼મ સારા;
સાંવરા સલોના પ્યારા પ્યારા હું ઘરબારી,
દુલનસે મીલન સજન મોહન આયે બ઼ડે ઠાઠ બાઠસે.
શાદ શાદ બન દામાદ.
પાંચ સાત હોંગે બચ્ચે લડાઉંગા લાડ઼ ઢાલ ભાત દુંગા,
બાવા બનુંગા પ્યાર કરૂંગા બેટા કહુંગા દરબારી.

હાં હમભી રાજા ભોજકે ભાઇ, વઝીરેંકે જવાંઇ, મગર ન બિછોના હય ન ચાર પાઇ, ફિરભી વાહરે હમ ઔર હમારી કિ઼સમત. કમબખ્ત઼ સોતે સાતે અબ જાગે ઔર જાગેભી તો અયસે બે લાગે કે શીકારી કુત્તેકી તરહ઼ નાકકી સીધ વઝી઼રકેહી ઘર ભાગે. હત તેરેકી બહોત દિનોંસે કહેના નહીં માનતી થી મગર મંયનેભી વોહ જાદુ ચલાયા કે મહેરબાનુંસે શાદીકા કૌ઼લ લેકે આયા. ઓર વઝી઼રસે તો કહીં સહેરા મંગાયા. ઔર દુલ્હા બનકે આયા. મગર ભાઇ ચ્હે મઆ઼મિલા

ખડા. ખેટ્બ હય. કે મેરી જોરૂકા ન કોઇ બાપ ઔર ભાઇ ફિર મંય કિસ્કા જંવાઈ. સસરી હય ન સસરા સાલી હય ન સાલા હય ન કોઇ ચાહનેવાલા હય. ખ.પર ભઇ દેખા જાયગા ઉસીકો સબ સમઝ લેગેં. યહી સુસરા યહી સાલા યહી બાપ ઔર યહી ભાઇ અગર ર્‌હેભી કિસ કામકા કે ચાંવલભર નાતા ઔર ગાડી.ભર સગાઇ. વોહ મેરી લુગાઇ કિસનાજ્ને, અદ્દાકે સાથ આ રહી હય. અબ જ.રા નયનોંસે નયના લડા.ઉં ઇસિકો લુભાઉં. હાય હાય ર્‌હેતો આંખ નિકાલતી હય. પંયતરે સંભાલતી હય કહીં બીજલીકી તરહ. ઝડપતો નહીં લગાએગી. મુઝે ચુહા સમઝકર ગડ.પતો ન કર જાએગી. (આના રિહા.નાકા.) અય દિલજાન બલુચિસ્તાન પુનેકે પક્કે તુઝે ખિલાઉં પાન.

રિહા.ના—અરે મુવે મનહુસ ઇસ તેરી સુરતકો ઔર કહીં જાકે જલા મુઝે અપના કાલા મુંહ ન દિખા.

સલમાન—કયા મેરા મુંહ કાલા હય તો ઠહેર, ઇસ્કાભી એક મસાલેહા. હય. ઘરકો જાતાહું, ઔર વિલાયતી સાબુનસે ગોરા બન જાતા હું. જબતો મુઝે પ્યાર કરેગી અપને ગલેકા હાર કરેગી.

રિહા.ના—અરે મુવે કિસલીએ સાબુનકી આબરૂ ખોતા હય. ભલા ઘોડા. કહી ધોનેંસે બછડા.ભી હોતા હય.

સલમાન—વાહ કયું નહીં હોતા, મંયને અપને હાથસે બછડે બનાએ ઔર વે અયસે બનેકે પુનેકે ઘોડ.દોડ.મેં જીત કર આએ ઔર ઇન્આ.મ પાએ.

રિહા.ના—વોહ કૌન !

સલમાન—એક તો તુહી પહેલે કયસી લાતેં ઝાડ.તીથી લડ.તીથી અગર સલમાન કોચવીનને અયસે ચાબુક લગાએ કે સબ નાજ્ને. નખ.રે ભુલાએ.

રિહા.ના—મુવા દિહાતી કયસી ગપ મારતા હય શર્મભી નહીં આતી હય.

સલમાન—હાય અયસે ઠેલેકા ધર મહી હુવા જાતા હય, અરે મેરી મુહ.બ્બતકી ટોકરી જવાન છોકરી અગર તુ મુઝસે આજુ.દાં

હોતી હય તો અપબી તેરી મુહબ્બતસે દરગુજર કરતા હું.
ખાલીસ્તખાનકી ગટરમેં ડબલ રોટી ખાકર ઢુબ મરતાહું.

રિહાના—મેરી ખલાસે મેરી પયજારસે પિછાડા છુટેગા. મુએ ચમાર.

સલમાન—ક્યું અબબી ખુલાતી હય ઃ ક્યા નહીં, આંખસે આંખ
મિલાતી હય યા નહીં, કુછ દાલ નહીં ગલતી, અય દિલજાન
સદકે કે અકરેકા સવાસેર ગોસ્ત તુજપર કુરબાન.

રિહાના—હટ તુઝે ભવાનીકી ભેંટ ચઢાઉં તેરા કલેજા ખાઉં, સચ
હય લાતકા આદમી બાતસે નહીં માનતા ચમારકે દેવકો
જુતોંહી કી પુજા ચાહિયે. (જુતી ઉઠા કર મારના.)

સલમાન—અરે બાપરે ઇસને છુરી મારી ખંજર મારા. ભોંક દીયા.

રિહાના—અરે તોબા ! મંયને રહે કયા નાદાની કી રહે, મુવા કહીં
ગલેતો નહીં પડેગા. શાયદ કલેજેમેં. જુતીયાં લગીં જો
બેહુશ હોકર ગિર પડા.

સલમાન—(ખુદસે) [redacted] હાં રહે ગલેપડ઼. પ્યારકા અસર ઠીક હોઆ.

રિહાના—અરે ઇસકો કયા કહેકર પુકારૂં !

સલમાન—અરે મીયાં ! મીયાં ! !

રિહાના—અરે મુવે.

સલમાન—તેરા બાપ !

રિહાના—અરે માટીમીલે.

સલમાન—તેરા દાદા.

રિહાના—અરે ભાઈ.

સલમાન—અરે આઇ આઇ.

રિહાના—અરે ભાઇ મુઝસે તકસીર હુઈ સો મુઝે મઆફ કર !

સલમાન—અરે દીવાની મંય મર ગયા સો કયા મંય મઆફ કરૂં?
તુનેતો મુઝે જુતી જડી વોહ મેરે કલેજેકે અડી, અરેરેરે.

રિહાના—કયા સચમુચ પેટમેં જુતી ઘુસ ગઇ !

સલમાન—નહીં તો કયા મંય જુઠ કહેતા હું, રહે દેખ યહાં હય
જીગરકે અન્દર નિહાં હય. અરરરર.

રિહા.ના—અબ વ્હે બાહિર કયસી નિકલેગી !

સલમાન—મંયભી તો વ્હે સોચતા હું મગર એક તદબીર હય. અગર તુ મુઝે એક બોસા દેગી તો શાયદ ઉસ્કે અસરસે બાહિર નિકલે, નહીંતો મંય મર જાઉંગા. જહન્નમમેં જાઉંગા. ખ઼બીસોંકી પારલામેંટ બિઠાઉંગા. તુઝપર વારંટ નિકાલુંગા તુઝકો પકડ બુલાલુંગા અરરરર.

રિહા.ના—(ખુ઼દસે) કયા ઇસ મુવેકો બોસા દું કાલે કલોટેકા મુંહ ચાટું ! મર કયું નહીં જાતા મુવા.

સલમાન—અરે ઓ કન્સટર, ઓ જમ્અ઼દાર, ઓ હવાલદાર, ઓ મહેરબાનું અરે વાહવાહ વ્હે અચ્છી શાદી હુઇ, શાદીકી બરબાદી હુઇ.

રિહા.ના—અરે ચુપ ! ચુપ ! ! યા ખુ઼દા અબ કોઇ તદબીર બતા. (અનવરકા મએ દો આદમીઓંકે ભુતોંકે લીબાસમેં આના.)

અનવર—અરે યારો દેખો મંયને જો આદમી કહાથા વોહ યહી હય, હોશીઆરો ખ઼બરદાર હો જાવ.

રિહા.ના—અરે ભાઈ તેરે હાથમેં બોસા લું તો ન ચલે?

સલમાન—અરે હાથકા તો કયા બલ્કે નાકકાભી બોસા દે તો નહીં ચલે, વ્હેતો ગાલસે પટકી લગાઈ હય. ઇસ્કે અસરસે બાહિર નિકલે.

રિહા.ના—અચ્છા તો લે મુવે. (સલમાનકા બોસા લેને ચાહના ભુતકા આના.)

દોનોભુત—ખ઼બરદાર ! બદકાર ! ! (સલમાનકા ખૌ઼ફસે કાંપનાં, રિહા.-નાકા બેહુશ હોના.)

સલમાન—અરરરર વ્હે બલા કહાંસે આઇ ? કૌન લૌના ચમારી માઇ કે કલવા બીર.

ભુત—ખ઼બરદાર અગર જ઼રાભી નજ઼ર હિલાઇ તો સમઝ લે કે તેરી ક઼ઝા આઇ ચલ સરસે સેહરા પગડી ઉતાર.

સલમાન—અચ્છા મેરે સરદાર (સહેરા ઉતારના, અનવરકા પહેનના.)

અનવર—વાહ વાહ સુબ્હાનલ્લાહ કયા સહેરા હય, ઔર સહેરેકી બહાર હય.

રૂબાઈ.

રૌનક્ આ.લમ હય ય્હે ગ.યરતે ગૌહર સહેરા.
મોતીયોંકી કહીં મોતીસે હય બદ્.કર સેહરા.
ખુ.શબુસે ઈસ્કી મોઅ.ત્તર હુવા જાતા હય દિમાગ,
અલ્લાહ અલ્લાહરે ય્હે ફુલોંકા બના હય સેહરા.
અબ મંય મસલેહતન સલમાન બન જાતા હું,
મતલબકા રૂપ બનાતા હું.

સલમાન—લો અભી એક મુરદેકા સવાલો જવાબ હોને ન પાયા ઔર દુસરા મેરા માં જાયા કહાંસે નિકલ આયા ! અગર યહાંભી રૂશવતકા કામ હય. તો અયસે ક.બરસ્તાનકો હમારા સલામ હય.

રિહા.ના—(હોશમેં આકર) યા ઇલાહી ય્હે ભુત કૌન બદ ખિ.સાલ મંયને ખ્.વાબ દેખા હય યા ખ.યાલ.

અનવર—અરે હાંહાં કહાં દેખા કયા દેખા.

શ.એર.

ક.દમ રખ સકે દેવ કયા જાન હય.
ખ.ડા યાં તુમ્હારા હનુમાન હય.

સલમાન—અરરરર ય્હે લુટીયા ડુબ ગઈ બન્દા ઈધરહી લટકતા રહેગા. ઔર ઈન્કા કામ બન જાયગા. મગર ય્હે કહાં મરતા હય. કમબ.ખ્ત જાનતા નહીં કે બન્દાભી સરપર કફન બાંધે ફિરતા હય. અરે ભાઈ બતાતો સહી ય્હે હરકત કયસી મા.ર બયઠુંગા ભુરેંકી અયસી તયસી. કયું કમ્બ.ખ્ત નહીં માનતા દેખ કમર તક .ગુસ્સા આકર રહે ગયા. (સલમાનકા મારને જાના ભુતોંકા આનકર ડરાના.) અરે અબ કયા કરૂં મેરી અમ્માંકો બુલાઉં યા કુછ મંય અપની બહાદુરી દિખલાઉં !" અરે ભાઈ મગર ય્હે કયા જંજાલ હય ડુબે કટોરા પિરે ઘ.ડીયાલ

અનવર—અરે ભાઇ અગર યુંહી છુટા રહેગા તો શોર મચાયગા. બહેતર હય ઇસ્કો રસ્સીસે બાંધો.

(ભુતોંકા સલમાનકો બાંધના.)

સલમાન— શએ.ર

પીટ પીટકે ગદ.ડી બને ઔર લાખોં ખાએ ઘાવ,
મુર.ગીને સંકટ સહે ઔર બચ્ચે ખાએ પુલાવ.

અનવર—ક્યું જોરૂજીકો પ.ઢાતે હો યા નહીં ? નહીંતો તુમહી .કા.જીજી બન જાવ શાદી રચાવ.

સલમાન—અબે મુ.જી .જબાન અપની સંભાલ કિસકો જોરૂ બનાતા હય કંગાલ.

અનવર—અરે ભુલ ગયા અમ્માજાન ! (આના ફરજાનાકા.)

ફરજા.ના—પ્યારી .કા.જી સા.હબ આતે હંય, તૈયાર હોજાવ.

(આના .કા.જીકા.)

.કા.જી—આપકો મ.ન્જુર યેહ શૌહર નેક સિફાત હય ?

અનવર— શએ.ર.

મહેરબાનુંકી મહેરબાનીસે મિલતા હય યેહ હાત,
તુમ ક્યા ઉનસે બ.ઢકર હો જો કરતેહો અપસી બાત.

.કા.જી—કૌન હય ઇસકા વકીલ ઔર કૌન હય ઇસકા ગવાહ.

અશઆ.ર.

બાપ મેરા હય વકીલ ઔર માં હય મેરી ગવાહ,
તુમકો ઇન બાતોંસે ક્યા જલ્દીસે પ.ઢો અબ નિકાહ.

.કા.જી—.ખુશ રહો દુનિયામેં તુમ સરસ.બ્જ. હો ફુલો ફલો,

અનવર—યેહ હમારા કામ હય તુમ યહાંસે ભાગો ટલો.

(.કા.જીકા જાના.)

(રી.હાનાસે) પ્યારી ઇધરતો દેખો.

શએ.ર.

મુદ્દ.ઇ લાખ બુરા ચાહેતો ક્યા હોતા હય,
બિગ.ડી જાન જાતી હય જબ ફ.જલસે ખુદા હોતા હય.

(સહેરા ઉતારના.)

રિહ઼ાના—કૌન મેરા પ્યારા અનવર ?

અનવર—અય મેરી રિ઼હાના દિલબર.

સલમાન—અરે કોઇ આવ રહે બદસૂરત આદમી મેરી આબરૂ લેતા હય. મેરી જોરૂસે બ઼ગલગીર હોતા હય.

રિહ઼ાના—અય જાન મંય આપકો સમઝતીથી સલમાન મગર કયા હીલા બહાના હુવા કિસ્તર઼હ યહાં આના હુવા.

અનવર—પ્યારી જબ મંયને તુમ્હારી શાદીકી ખબર પાઇ એક બીજલીસી તડ઼પ મેરે દિલમેં આઇ વહીં મંયને યહે બાત અ઼ખ્તરકો સુનાઇ અબ અપના ઼ઉકદ હો ગયા. કીસી બાતકા ખટકા ન રહા. અય યારો ઇસે રાતભર યુંહી બંદ રખના. અગર છુટ જાયગા તો અપના સબ કામ બિગ઼ડ ઼જાયગા.

સલમાન—અરે ભાઇ અબતો મુઝે ઇસિ ગઢડીસે નિકાલો મેરે સરસે આફ઼ત ટાલો મંયને જો ઼કબરસ્તાનમેં તુમ્હારી મસ઼ખરી કીથી વોહ મુઝકો મ઼આફ કરો. મંય તુમ્હેં ફુલોંકી ચાદર ચ઼ઢાઉંગા તુમ્હેં બકરા ભેટ દુંગા. ચાહેતો તુમ દોનો મેરે પાઉં પડો. (ભુતોંકા સલમાનકો ઉઠાના સલમાનકા ચીલ્લાના ભુતોંકા લે જાના.)

બાબ દુસરા   પરદા ચૌથા.

રાસ્તા.

(સલમાનકા ગાતે હુવે આના.)

ગાના.

સલમાન— દેખો દેખો દુલ્હાકી ઼ખુબ ગત બની,
મીલી ઼હુર ચ઼ઢા નુર.
પ઼ડા ફન્દા ભુલ ગઇ શાદી હો હો,
ગઇ બની ભાગ ધરધના.
રહા બના ધાંક કર ચના.
શાદીકે એવ઼જ બરબાદી.

વાહ વાહ અચ્છી શાદી હુઈ સુબ્.હાનલ્લાહ વલ્લાહ અયસા દુલ્હાબી કહીં દેખા હોગા કે નીચે સર ઉપર ટાંગ જયસે ભાંગમતીકા સ્વાંગ. અજી ય્હે કહોકે જાન સલામત બચ ગઇ વર્ના શાદીકે .એવ.જ કફનકી તૈયારી હોતી: ઔર સેહેરેકે બદલે .કબ્રપર ફુલોંકી ચાદર ચ.ઢતી શાહ.જાદે સા.હબતો .ઇ.શ્કમેં દીવાને બનકર દુનિયાકો ફરામોશ કર બયઠે ઔર નોકર ચાકર મુકે પ્યાસે અપને ઘર બયઠે.

શા.એર.

.જીન્દગી ભરતો મરેથે .જર પરસ્તીકે લીએ,

અબ જહાંમેં જીતે હંય હમ ફા.કા મસ્તીકે લીએ.

(આના મનસુરકા.)

મનસુર—અરે કયા હય સલમાન કયું ઇસ.કદર હય હયરાન.

સલમાન— **અશઆ.ર.**

મુફલીસીને કરદીયા .હયરાન હય,

જાં બલબ અબ ભુકસે સલમાન હય.

નહીં અબ .હુકમ હય સલમાનકો સરકારમેં આએ,

કે અબતો શાહ.જાદે ભુતકે અવતારમેં આએ.

મનસુર— **ગાના.**

સુન ગુનસે ચુન કામ તુ,

દેખું દેખુ ઢંગ તોરે છલ હુનર હુનર હાં ભઇયા હુબહુ.

કામ બજાએગા દામબી પાએગા જાએગા બન નિહાલ,

ખુશી લાએગા મન કમાલ.

દુ:ખ મીટાએગા સુખ ઉઠાએગા .જરસે મુદામતુ.

સલમાન—ફરમાઇએં .હૌસલેમન્દ દોસ્તકા જો ઇ.કરાર હય, .ગુલામ જાનો દિલસે તૈયાર હય.

મનસુર—પક્કા ઇ.કરાર હય.

સલમાન—સચ્ચા .કૌલો .કરાર હય.

મનસુર—અગર કોઇ મુશ્કિલ કામ હો ?

સલમાન—પયસેકા ઈન્તે.જામ હો તો હમમેં કામ અન્જામ હો.

મનસુર—અગર કોઇ .ખુન કરના હો !

સલમાન— શએ.ર.

.ખુશીસે .જીન્દગી અપનીમેં સારી બરમલા કાહું,
અગર પયસા મિલેતો એક .આલમકા ગલા કાટું.

મનસુર—અગર .ખુન કરનેકે વ.કત હાથ થમ જાય. ઔર કિસી
બાતકા .ખયાલ દિલમેં જમ જાય. તો મુદ્દતકી ર.કમ જાય.

સલમાન— ગાના.

યારો સબકા હય સરદાર પયસા,
કરે દુનિયામેં સબકાર પયસા;
કોઇ .ખરચે જો દામ બને ઉસકાહી કામ,
વહી પાવે આરામ દામસે હોવે કામ.
દામસે પાવે નામ રહે પલ્લેમેં ગર ચાર પયસા.
જોરૂ બચ્ચે પયસેકે હય હામીકારજી.
લેના દેના હય બેવહાર પયસેકા પ્યારા પ્યારા હય દીદાર પયસે,
સારા પ્યારોમેં હય પ્યાર પયસેકા સબી સરકારો દરબાર.
બના .આલમમેં યારોંકા યાર પયસા,
કરે નામી હ.જારોંમેં ચાર પયસા પ્યારા કયસા બના યારો પયસા.

મનસુર— મુખ.મ્મસ.

મર.હબા મરદોંકા અયસીહી લયા.કત ચાહિયે,
ર.હમ કુછ ન ચાહિયે ઔર ન મુરવ્વત ચાહિયે;
કામ જીસ ઢબસે બને વોહી .હિકમત ચાહિયે,
હય ગદા વોહ શાહ.જર જીસકે .ખ.જાનેમેં નહીં,
મુફ્લીસોંકી આબરૂ સારે .જમાનેમેં નહીં.

સલમાન—ફરમાઇએ અબ .જરકી લાલચસે રગોમેં .ખુનકા જોશ
હય. .અ.કલો હોશ ફરામોશ હય.

મનસુર— મુસદ્દસ.

સુનલે અય સલમાન મેરી બાત સચ્ચી માન તુ,
થો.ડીસી તકલીફ એક મુદ્દતકી રા.હત જાન તુ;
હોના હય .જરદારતો બસ .હુકમ મેરા માન તું,

પાકે દૌલત દિલકે ફિર કરે અરમાન તુ.
.ખુન કરના શાહ.જાદેકા મુઝે મન.જુર હય,
કામ યેહ કર દે તો તેરી મુફલીસી સબ દુર હય.

સલમાન—કૌન શહજા.દા જીસકે ખુ.નકા ઇરાદા ?

મનસુર—શહજા.દા જહાંગીર આ.શીકે. મહેરે બેપીર.

સલમાન— **અબીયાત.**

કયું કરાતે હો કિસી આ.શીકે. દિલગીરકા ખુ.ન,
ઔર ફિર ખુ.નભી અયસા કે જહાંગીરકા ખુ.ન.

મનસુર—કયુ. ન મનજુ.ર હો ઉસ આ.શીકે. નાદાનકા ખુ.ન,
જીસકે બાઇ.સસે હુવા હય મેરે અરમાનકા ખુ.ન.

મુસલ્લસ.

સલમાન—અફસોસકી હય બાત નમક જીસકા ખાંઉ મંય,
યેહ જ.ર પરસ્ત હાથ ઉસીપર ઉઠાઉં મંય.
મરજાઉં યેહ ખ.યાલભી જો દિલમેં લાઉં મંય.

અશઆ.ર.

મનસુર— હો અ.યશ જીસમેંકે હા.સીલ સવાબસે બહેતર.
ગુનાહ વોહ હય હજા.રોં સવાબસે બહેતર.

સલમાન—અ.જાબ સમઝે જો શુ.ગ્લે સવાબસે બહેતર,
મીલેગા કોઈ ન અ.હમક. જનાબસે બહેતર.

મગર યેહભી ફરમાઇએં કયા અયસી બેબસી હય, જો ઇસ
જુ.લ્મ પર કમર કસી હય.

મનસુર— **શ.એર.**

નેક નામી નહીં અબ દહેરમેં દરકાર મુઝે,
કરતી હય આરજુએ. ઇ.શ્ક. ગુનેહગાર મુઝે.

સલમાન—અજી કયસા ઈશ્ક. ઔર કિસ્કા ઇ.શ્ક ?

મનસુર—મહેરબાનું મેરી મઅ.શુકા. હોંકર જહાંગીરકા દમ ભરે
ઔર મનસુર ગુનાહોંસે ડરે અયસા કિસીકી બલા કરે.

સલમાન—હાં અગર વસ્લહી મતલુબ હય તો આપકી ઔર ઉન્કી
મુલાકા.ત ખુ.બ હય.

મનસુર—મગર ઇસ્કા કયા મતલબ, ય્હે બાત તો ઇસે ના મરગુ.બ હય.

સલમાન—અજી મંય જી.મ્મેવાર ઇસ્કો ક.બ્જે.મેં લાનેકો તૈયારહું.

મનસુર—બસ બય યહી અરમાન હય.

સલમાન—અજી ય્હે કામ તો આસાન હય.

મનસુર—આસાનકા કયા સામાન હય.

સલમાન—સુનિયે જો કુછ બયાન હય. જો આપ આજ રાતકો ક.બરસ્તાન જાવગે, તો વહાં મહેરબાનુંકો પાવગે. મંય શહજા.દે કે ધોકેમેં આપકો પહોંચાઉંગા. મહેરબાનુંસે આપકો મિલાદુંગા આગે આપ જાનો ઔર આપકા કામ.

મનસુર—તો બસ કીજીએ કામ લીજીએ ઇન્આ.મ. (જાના દોનોંકા)

બાબ દુસરા પરદા પાંચવાં.

મહે.લ.

(વજી.રો ફરરૂખ.કા ગુફ્તગુ કરતે હુવે આના.)

ફરરૂખ.—અય વજી.ર બેનજી.ર કયું ય્હે સચ ગુફ્તાર હય. કે ઇસ ખ.તકા રાકી.મ જહાંગીર હય.

વજી.ર—જીહાં. હુ.જુ.ર.

ફરરૂખ.—(ખ.ત પઢ.ના) આ.સમાનકે સિતારે મુનવ્વર હંય યા સિયાહ. જયસા તેરે ધ્યાનમેં આએ તસવ્વુર કરના. આસમાન જ.મીન કે ગિર્દ ગરદીશ કરતા હય યા જયસા તેરે ખ્.યાલમેં આય સમઝ લેના. દરિયાએ જ.ખ્.ખા.રમેં પાની મૌજુદ હય યા નહીં ઇસપર યકીન કર યા ન કર. રાસ્તીકા ફરીસ્તા સચ કહેગા યા નહીં. ઇસપર ચાહે શુબ્હ કર યા ન કર મગર મંય તુઝે દિલસે ચાહતા હું, ઇસમેં કભી શુબ્હ ન કરના. રાકી.મ આપકા હ.કી.ર ફકી.ર મુહ.બ્બતકા અસીર જહાંગીર. (વજી.રસે) અય વજી.ર રૌશન જ.મીર કયા ય્હે બાત સચ હય કે જહાંગીર તેરી બેટી મહેરબાનુંકે

ઇ.શ્કમેં દીવાના દિલગીર હય. ઉસ્કે ફિરાકમેં અસીર હય. અગર ય્હે સચ્ચી ગુફતાર હય. તો ઇસ્કા સુબુત દરકાર હય કે શહજા.દા જહાંગીરકા જુનુન હ.જ.રતે ઇ.શ્કકી બદૌલત હય.

હુમાયુ—ઇસિમેં કયા શકો મહે.નત હય આપ જ.રા આડ.મેં પોશીદા હોકર મુલાહિ.જા. ફરમાઇએ મંય શહજા.દેસે છે.ડ છેડતા હું.

ફરરૂખ.—નહીં નહીં ઉફ ખુ.દા જાને કયા બાત હય. કે જહાંગીરકે સામને આને ઔાર ઉસસે આંખ મિલાનેકી મેરી હિમ્મત નહીં પડ.તી લેકીન આજ ઉસ્કી વાલીદા ખુ.દ મલેકા ઇસ્કે ઈ.ન્દીયા લેને તખ.લીએમેં ગુફતગુ કરનેકો આયેગી. મુઝે યકી.ન હય કે વોહ અપને ફરજ.ન્દકા રાજ. મુઝસે છુપાયગી મેરે હુમાયું રશ્કે ફલાતુન ઇસ દુનિયામેં ફક.ત મંય તુમકો ખ.યરખ.વાહ પાતાહું. મુઝે યકી.ન હય, કે તુમ ઉન્કી ગુફતગુ સુનકર મુઝે સુનાવગે. ઔર અપના મમનુનો મશકુર બનાવગે. (ફરરૂખ. કા જાના, આના જહાંગીરકા.)

હુમાયું—કહીયે હુ.જુ.ર મિજા.જે આ.લી.

જહાંગીર—લાઉબાલી.

હુમાયું—હુ.જુ.રને ગુ.લામકો પયચાના ?

જહાંગીર—ખુ.બ પહેચાના અચ્છી તરહ. જાના.

હુમાયું—મંય કૌન હું ઔર આપ કિસલીએ ખા.મોશ હંય ?

જહાંગીર—આપ ગન્દુમનુમા જવ ફરોશ હંય

હુમાયું— અશઆ.ર

ખ.યર ખ.વાહોંપર જો હય ના મહેરબાની આપકી,
બઢ.તી જાતી હય બહોત અબ બદગુમાની આપકી.

જહાંગીર—મેરે હકમેં વાક.ઈ. દોનોંકી હાલત એક હય,
મહેરબાની આપકી ના મહેરબાની આપકી.

હુમાયું—કયું ય્હે પરીશાની કિસલીએ.

જહાંગીર—આખી.ર વ્હે બેઇમાની કિસલીએ?

હુમાયું—વ્હે કયા એઅ.તેબાર હય.

જહાંગીર—આપ બડે. ઇમાનદાર હય.

હુમાયું—વ્હેતો હુ.જુ.રકી ક.દ્રદાની હય.

જહાંગીર—હુ.જુ.રકી નહીં બડે હુ.જુ.રકી મકેરઆની હય. ભલા શયતાનકે ઘરકે વલી આપકી એક લડ.કીભી હય ના?

હુમાયું—વોહ તો હુ.જુ.રકી કનીજ. હય.

જહાંગીર—કનીજ. નહીં બલ્કે હરદિલ અ.ઝી.જ. હય.

હુમાયું—ઇસ્કે કયા માઅ.ની?

જહાંગીર—લામઅ.ની સુરજકી જોતસે આઇનેકી ચમક જયાદા હોતી હય, જ.રા ઉસ્કો આફતાબકી રૌશનીસે બચાઇએગા. વર્ને પચતાઇએગા.

હુમાયું—આપકો ઉસ્કી ભલાઈ ઔર બુરાઇસે સરોકાર કયા?

જહાંગીર—ઔર કુછ ખ.યાલ તો ખુ.દા ન કરે હમદર્દીએ હુ.સ્ન જુ.રૂર હય.

હુમાયું—તો કયા ઇસિકા હુ.સ્ન તબારકન હય?

જહાંગીર—વ્હેતો આપકા હુ.સ્ને જ.ન હય.

હુમાયું—ઇસ હમદર્દીકા મતલબ?

જહાંગીર—બન્દગાને ખુ.દાકા ફ.ર્જ. ન કે ઇશ્ક.કા મર્જ.

શા.એર.

નેકી કરકે નેકકો બદલેકી નહીં આસ.
દામ ન માંગે કીસીસે ફુલ જો દેવે બાસ.

હુમાયું—મંય સમઝતાથા કે હુ.જુ.રકો મર્જે ખ.ફ.કાન હય. મગર ઇસ જુનુનમેં આ.લી દિમાગી.કા ધ્યાન હય.

જહાંગીર—વ્હેતો કયા આ.લમેં જુનુનમેં મેરી તબીઅ.ત બદલ સકતી હય, 'ઈ.ખ.યાલસ્તો મહા.લસ્તો જુનું'. સોનેકો કિતનાહી બ્લાવ જલકર અપની ઉજાસ ન છોડે. કોલ્હુમેં પિસ જાય ઉખ પિસકર અપની મિઠાસ ન છોડે.

હુમાયું—દુનિયાદારોંકી તબીઅ.તકા ક્યા એઅ.તેબાર હય. જબ કોઇ દિક્ક.ત પેશ આતી હય. તો ફૌરન નિયત બિગડ.જાતી હય.

જહાંગીર—વોહ તુમ જયસે રકાબી મજ.હબ વાલે જી.શાન હંય જીરકા દૌલતકી લાલચસે ઇમ્તેહાન હય.

શએ.ર.

હલદી જ.રદી ન તજે ખટરસ તજે ન આમ,
સેલુ નિત ગુન ન તજે ન ઓગુન તજે ગુલામ.

હુમાયું—મતલબકે વાસ્તે જો ન હો વોહ થોડા. હય.

જહાંગીર— શ.એર.

બશર અપના અચ્છા બુરા દેખતા હય.
બદી ઔર નેકી ખુ.દા દેખતા હય.

હુમાયું—કીસી ઔરકોભી આપસે મિલનેકા ઇસ્તેયાક. હય.

જહાંગીર—વોહ કૌન મુબતિલાએ ફિરાક. હય.

હુમાયું—કિસીસે કુછ કૌલો ક.રાર હય.

જહાંગીર—દીવાનોંકા ક.રાર બેક.રાર હય.

હુમાયું—મહેરબાનુંસે.

જહાંગીર—ના મહેરબાનોંસે બસ જાને દીજીએ. ઇસ બેવફા ક.ૌમકા જીક્ર ન કીજીએ.

હુમાયું—યેહતો આપકા ગુમાન હય. કિસીસે મિલનેમેં કયા નુક-સાન હય.

જહાંગીર—કયા આંખોંકા પાની ઢલા જો બરમલા બેટીકા મેલ મિલાપ અચ્છા જાના અગર યેહ પેશા ઇખ્.તેયાર કીયા હય તો કોઈ દૌલતમન્દ તલાશ કીજીએ યા બડે. હુ.જુ.રસે ઉ.ક.દકી દરખા.સ્ત કીજીએ.

હુમાયું—(ખ.ુદસે) ચાહે દીવાનાહી કયું ન હો, મગર ગ.જ.બકી ચુટકીયાં લેતા હય. (જહાંગીરસે) આપકા હર એક જવાબ દન્દાને શકન હય.

જહાંગીર—મગર ખ.ુને ના.હ.કકા જવાબ બા.કી હય.

હુમાયું—ખુને ના.હ.ક કયસા?
જહાંગીર—જીસ્સે .હાસિલ હુવા પયસા.
હુમાયું—તફસીલ વાર ફરમાઇએ.
જહાંગીર— મુખ.મ્મસ.

મેરી ત.બ્અ મ.હજ્નુંપે હોતા હય .જાહિર,
મેરે .કલ્મે મજનુંપે હોતા હય .જાહિર.
કિસી શ.ખ્સ મલ.ઉપે હોતા હય જા.હિર,
શદ્.ક બનકે ગરદુંપે હોતા હય જાહિર.
યેહે કિસ કુસ્તએ બેગુનાહકા લહુ હય.

હુમાયું—મંયતો ચાહતાથા કે આપકો ઇસ આવારા ગરદીસે બચાઉં હવા ઓર ધુપકી શીદ્દતસે બચાઉં.
જહાંગીર—તો કયા મંય .કબ્રમેં ચલા જાઉં, નહીં અભી દેર હય યેહે બાત .જરા મુશકીલ હય બ.ડે બ.ડે અરમાનોંકા દરિયા .હાયલ હય.
હુમાયું—આપકી વાલિદાકો આપસે મિલનેકા ઇસ્તેયા.ક હય, .જરા ઉન્કોંભી અપની સૂરત દિખાઇએ ચાહતી માંકી યાદ દિલસે ન ભુલાઇએ.
જહાંગીર— દોહરા.

માત પિતા સબ નામકે હંય યેહે દુનિયાકા સબ ઝંઝટ હય,
આન બસા જીસ ઘાટપે હય વોહ ઘાટ નહીં હય પરઘટ હય.

હુમાયું—માં બાપકા હક. ભુલાના જી જલાના કયા આપને ખિલાફે શરી.અત ન જાના આપ યહીં ઠહેરીએ મંય ઉન્કો બુલા-લાતા હું.
જહાંગીર—બહેતર જાઇએ, બુલાઇએ.

(હુમાયુંકા જાના, મલેકાકા આના.)

મલેકા—હા હા પ્યારે જહાંગીર કયા .હાલ હય કિસ તરફ .ખયાલ હય, કયા મલાલ હય.

જહાંગીર— શા.એર.

બતલાઉં કયા જો દિલપે ર્‌હે રન્જો મલાલ હય,
.ખુદ દેખીએ ફ.કીરકી સુરત સવાલ હય.

મલેકા—બેટા તુમને અપને બાપકો બહોત નારા.જ કીયા.

જહાંગીર—અમ્માંજાન આપને મેરે બાપકો બહોત નારા.જ કીયા.

મલેકા—હંય ર્‌હે ગુસ્તા.ખાના જવાબ!

જહાંગીર—હંય ર્‌હે બેહુદા સવાલ!

મલેકા—અય લ.ડકે ર્‌હે આજ હય કયા!

જહાંગીર—અય .ઇસમતદાર .ઔરત ર્‌હે આજ હય કયા!

મલેકા—કયા તુમ મુઝકો ભુલ ગએ.

જહાંગીર—કયા અચ્છા હોતા જો મંય આપકો ભુલા હોતા મગર મેરે દિલપર ન.કશે કલહજર હો ગયા આપ મલેકા હંય આપ અપને દેવરકી બીવી હંય આપ મેરી માં હંય યા.અની આપ મેરી માં નહોતી તો બહોત અચ્છા હોતા.

મલેકા—જહાંગીર મુઝે પહેચાનો મેરા અદબ માનો.

જહાંગીર—અય સાહે.બે ઇ.સમત બાનુ આપ કિસ આરામગાહમેં હંય. .કાતિલો મ.કતૂલ સબ મેરી નિગાહમેં હય.

મલેકા—(.ખુદસે) .ખયર ર્‌હે તો કુછ રંગ બેરંગ મા.અલૂમ હોતા હય. (.જાહિર.)

શએ.ર.

કુછ મરતબેપે અપને બ.ડોંકે ન.જર નહીં,
મંય કૌન હું તુમ્હારી તુમ્હેં કુછ .ખબર નહીં.

જહાંગીર—મુઝે ખુબ અચ્છી તર.હ .ખબર હય કે આપ અપને દેવરકી બીવી હંય ઔર મેરી ચાહતી ચચી હંય.

મલેકા— શએ.ર.

હુવા હય સિલસિલા કિતના જુનુંકા .ખબ્ત સામાંકા,
રફુ તારે .હયાસે ચાહિયે ચાકે ગરેબાંકા.

જહાંગીર— મુસદસ.

હ.જાર અફસોસ છો.ડા આપને અન્દા.જસે ચલના,
યેહ બાતેં મકકી મરહૂમ સર અફરા.જસે ચલના.
મેરે આગેહી તુમને .ઇસમતો .આ.ગા.જસે ચલના.
મેરેહી સામને દામન ઉઠાકર નાજ.સે ચલના,
રહે ફિર મુજહીસે ઉલટા ગિલા ચાકે ગરેબાંકા.

મલેકા— અબીયા.ત.

જાુનું હય કયા સાંપ આસ્તી.કા, ન ખૌ.ફ દુનિયા ન .ખૌફ દીંકા,
અ.જબ હય નક.શા દિલે હ.જીં.કા, ન તુમને રખ્ખા મુઝે કહીંકા.

જહાંગીર—

જાુનુંસે કયા ન હો ક.લ્બે મુજ.તર, ફરેબે દુનિયા હય યેહ સરાસર,
હય ખુ.ને નાહ.ક.સે દિલ મુકદ્દર મગર યેહે હય ફયસલા ખુ.દાપર.
ક.રીબ હય આતો રોજે. મહ.શર, છુપેગા કુસ્તેકા ખુ.ન કયુંકર,
જો ચુપ રહેગી જ.બાને ખ.ન્જર લહુ પુકારેગા આસ્તીંકા.

મલેકા—જહાંગીર તેરી આંખોંસે મુઝે ડર માઅ.લૂમ હોતા હય.

જહાંગીર—આહ મંય ઉન આંખોંસે ડરતા હું જીસ્મે એશરમીને ઘર બનાયા હય. મંય ઉસ દિલસે ખૌ.ફ કરતાહું જીસ્ને ખૌફે ખુ.દા દિલસે ભુલાયા હય. આહ લાઅ.નત હય ઇસ દુનિયા મક્કાર ઐયાર પર જો એક શા.હિ.શાકે લિબાસમેં અહેલે ખ.બીસકી આંખોંમેં સમાઈ હય.

શઅે.ર.

યગાના જાનકે દુશમન હુવા યગાનેકા,
લહુ સુફયદ હુવા ઇસ ક.દર જમાનેકા.

મલેકા—જહાંગીર તેરી .હાલતસે મુઝે .ખૌફ આતા હય મંય જાતીહું.

જહાંગીર—જ.રા ઠહેરીએ દમ લીજીએ મંય આપકો એક આઇના દિખાતા હું જીસ્મેં જા.લમો મજ.લુમકી તસવીર હય. અબ મેરા વકત. અખી.ર હય. (શાહે મરહુમકી તસવીર દિખાના) દેખીએ ઇસ તસવીરકો મુલાહિ.જા. કિજીએ મેરે વાલીદે મરહુ.મકી તસવીર હય. દેખીએ કયસી સમરતો જમરદકી

નશાની કે વોહ સુલતાન જમશીદ ફરેદુન નૌશીરવાની ઇસે દેખકર દિલ તઅ.જી.મ બજા લાના ચાહતા હય. એહી આપકા અવ્વલ શૌહરથા (ફરરૂખ.કી તસવીર દિખાના.) ઔર અબ ય્હે આપકા શૌહર હય. કે અપને હકી.કી. ભાઇ .ફૌલાદકો ખા લીયા હય. ઉસ્કો નહસ ક.દમોંકે તલે દબા લીયા હય. દેખીએ ઇસ તસવીરકે સામને ય્હે કયસી સજતી હય. જયસી માહે રૌશનકે સામને શબેતારીક ગુલાબકે સામને, ધતુરેકા ફુલ અપને ભાઇકા ખુ.ન કરનેસે ઇસકી સૂરતપર ફિટકાર બરસ રહી હય. નજીસ રૂહ. ઇસકી મગ.ફીરતકો તરસ રહી હય.

મલેકા—અરે ઠહેર ! ઠહેર ! કયા કરતા હય ?

હુમાયું—(પરદેકે પીછેસે) અરે દૌડો.દૌડો. કોઇ બચાવ.

જહાંગીર—હંય ય્હે પરદેકે પીછે કિસ્કી આવાજ. હય, કયા કોઈ ગ.મ્માજ. હય. (જહાંગીરકા પરદેકે અંદર જાના, આર હુમાયુંકો ક.ત્લ કરના.)

હુમાયું—હાય માર ડાલા ખુ.દાયા ય્હે કયા ક.હેર આયા. (આના જહાંગીરકા.)

મલેકા—જહાંગીર જહાંગીર.

જહાંગીર—ચુપ ! ચુપ !

મુસલ્લસ.

મલેકા—હય હય મેરે અલ્લાહ ઇસ આફતસે બચાના.

જહાંગીર—બસ ખ.યર ઇસીમેં હય કે ગો.ગા. ન મચાના.

હુમાયું—હોતા હય નજ.રમેં મેરે તારીક જ.માના. (મરના હુમાયુંકા.)

મલેકા—અબ એક .ખુન તો કીયા અબ તેરા કયા ઇરાદા હય?

જહાંગીર—કયા ય્હે ખુ.ન ઉસ ખુ.નસે જી.યાદા હય.

મલેકા—તો કયા મુઝકો મારેગા.

જહાંગીર—મજબુરહું ઇજાજ.ત નહીં (હુમાયુંકી લાશકો દેખકે) કાન હય તું ? કમ્બખ.ત પાજી રૂસીયાહ મંયતો સમઝતાથા તેરા જહાંપના હય. ખ.યર અય નાપાક જહન્નમકી ખો.રાક

અપને જો.હાકકે લીએબી કોઈ જગેહ તલાશ કરના (મલેકાસે) આપ કયું ઇસક.દર ડરી જાતી હંય. આપકા દિલતો અયસે નજા.રોંકા આ.દી હય. હર મૌતકે બાઅ.દ શાદી હય.

મલેકા— **મસનવી.**

તુ જો કહતા હય અયસે સખ્.ત કલામ.
અયસા બદ મુઝસે કયા હુવા હય કામ.
પુછતે શર્મ કયા નહીં આતી,
તુમ્હે કુછબી હ.યા નહીં આતી.
કીયા બદકાર તુને કામ ખ.રાબ,
જીસ્સે હો આ.ૌરતોંકા નામ ખ.રાબ
તેરે બાઇસસે ઔરતોંકો સદા,
શર્મસે દેખના પડે. નીચા.
ખા.ક તુને કીયા શરાફતકો
દા.ગ તુને લગાયા .ઇસ્મતકો,
ખોગઇ દહેરમેં વફાદારી
ઉઠ ગઇ પાક દામની સારી,
તુને મક્કારકી હય મક્કારી.
હો મુ.હબ્બતકા નામ બીમારી,
રસ્મ શાદીકે વ.કત .કૌલ નિબાહ.
હો ગયા સ્વાંગ ઔર તમાશા આહ.

મલેકા—ર.હમ કર જહાંગીર ર.હમ કર, મંય તેરી માં હું.

જહાંગીર—મંય શરમીંદા હોતાહું કે જો મેરી માં હય. અબ વહી મેરી ચચી હય. જહાં .ગમ હોનાથા વહાં શાદી રચી હય.

મલેકા—બસ કર! જહાંગીર બસ કર! મેરા કલેજા મુંહકો આતા હય.

જહાંગીર—કયા આસમાનો .જમીન .ખૌફ્નાક હય. કયા ફરીસ્તોંકે કાનમેં આવાજ. જાતી હય કયા મૌત આતી હય?

મલેકા—બેટા તેરી બાતેં મેરે દિલમેં શમશીરકી તર.હ ફિરી જાતી હંય.

જહાંગીર—ઓ .ખુની.! ઓ દ.ગાબા.જ! માલીકે ત.ખ્તો તાજ!!!

મલેકા—ઉફ કિસ.કદર .વહશતકા જોશ હય .અ.કલોહોશ ફરામોશ

૬૫. અરે કોઇ જાવ અ.મ્બરકો બુલાવ.

જહાંગીર—ચુપ ! ચુપ ! !

(જહાંગીરકા મલેકાકો મારને જાના, રૂ.હકા .જાહિર હોના.)

રૂ.હ—અય મુ.હાફિ.જે જાન ફલકી મુઝકો બચા લો અપને પહેલુમેં છુપાલો.

શઅેર.

બ.ડા .અ.જાબ હય ય્હે જીસ્મ નાતવાં કે લીએ
રહા હય જુ.જવ બદન સિર્ફ઼ ઇમતેહાં કે લીએ.

જહાંગીર—.ખયર હય .હુજુરને કયું તકલીફ઼ ઉઠાઇ.

મલેકા—હાય .ખુદા જાને મેરા દિવાના કિસ્સે બાતેં કરતા હય.

જહાંગીર— શ.અેર.

ત.અમીલે હુ.કમ શાહસે મંય .ગફ઼લત શ.આર હું,
અ.મ માલે કાર પર મંય બહોત ઉસ્તવાર હું.

રૂ.હ—શાબાશ મેરી રગોંકે પાક.ખુન અપના ઇરાદા ન તો.ડના, ઉસ મક્તુલ બાપકે .કાતીલકો ન છો.ડના.

જહાંગીર— મુસદ્દસ.

ઇરાદા તોડું તો જન્નતકા બોસ્તાં ન મિલે,
જો .અયશ ચાહુ તો ફિર .અયશ જાવેદાં ન મિલે.
પિદરકે જીસ્મસે ય્હે જીસ્મ નાતવાં ન મિલે,
યહાં જો તાલિએ ઇશરત હો તો વહાં ન મિલે.
જહાંમેં રૂહ. મેરી મરકેભી .કરાર ન લે,
જો અપને બાપકે દુશમનકા સર ઉતાર ન લે.

રૂ.હ—શાબાશ.

શ.અેર

જ.જા કલ્લાહ પાબન્દે મુ.કદ્દર અયસે હોતે હંય,
જો હય શમશીર અસલી ઉસ્કે જૌહર અપસે હોતે હંય.

જહાંગીર—અય સુલતાન આ.લીશાન. (.ગાયબ હોના રૂ.હકા.)

મલેકા—હાય મંય દેખ દેખ કર કુ.દતી હું યહે તેરા કયા .હાલ હય. કિસ્સે સવાલો જવાબ હય.

જહાંગીર— શ.એર.

ચશ્મે બુલબુલસે તમાશાએ ગુલીસ્તાં દેખો,
મેરી આંખોંસે મેરે બ.ખ્તકા સામાં દેખો.

મલેકા—કહાં હય વોહ સામાન મુઝસે તો કર બયાન.

જહાંગીર—વોહ .કાલિબ બેજાન જીસમે નાતવાં.

મલેકા—આ.ખિર કહાં.

જહાંગીર—દેખો વોહ કોન જાતા હય?

મલેકા—હાયરે ત.કદીરકા લીખ્ખા જહાંગીર તુને મેરે દિલકે દો દુ.કડે કરડાલે.

જહાંગીર—હાં ઉસમેંસે એક નાપાક ટુક.ડા ફેંક દીજીએ, ઔર દુસરા .ખુદાકે .હવાલે કીજીએ.

મલેકા—યહે દીવાના હુવા હય .ખુદા જાને જોશે જુનુંમેં કયા બક રહા હય.

જહાંગીર—અમ્માજાન આપ મુઝે દીવાના ન સમઝેં, મંય સ્યાના હું, યહે તુમ્હારે પાપકે બદૌલતસે મેરે બાપકો ઇસ મુજસ્સીમ જામેમે દો મરતબા આના પ.ડા .ખયર ગુ.જીસ્તારા સલવાત આઇન્દારા એ.હતિયાત. અબ દરગાહે ઇલાહીમેં તૌબા કીજીએ ઔર ઇસ બદકારકી બીબી કહેલાના છો.ડ દીજીએ, ઇસ્કી .જવજીયતકા રિસ્તા તો.ડ દીજીએ જબ મંય આપકો વફા-દાર જાનુંગા. તો સચ્ચી વાલિદાકી તર.હ અદબ બજા લાઉં ગા. ઔર આપકે .કદમોંમેં સર ઝુકાઉંગા.

(જહાંગીરકા દો.જાનું બયઠના.)

ટેબલો.

બાબ દુસરા પરદા છઠ્ઠા.

ક.બરસ્તાન.

(મહેરબાનુ મએ. સલમાનકે આના.)

મહેરબાનુ— ગાના.

પીયુ મીલનકી બતીયાં સુન આઇ હું મંય રતીયાં
ઘર છોડા દરછોડા હય આજ
પ્રેમકી લાગી મોહે એ દિલપાર ગઇ હય કતીયાં.
કારી લાગે ભારી લાગે રયનન દુશમન બની;
મન ઘભરાવે જીયા અકુલાવે ફાટે છતીયાં.

અય સલમાન યેહે ક.બરસ્તાન વીરાન મગર મેરી તો દેખકે જાતી હય જાન.

શએર.

જહાં તારીક હય નજ.રોંમેં વહ.શત બઢ.તી જાતી હય.
બદન થરરા રહા હય દિલકી વ.હશત બઢ.તી જાતી હય.

સલમાન—આપ ઇસિક.દર ન ઘભરાઇએ, જ.રા સબ્ર ફરમાઇએ મંય જાતાહું આર આપકી ઉન્કો ખ.બર પહોંચાતાહું.

મહેરબાનું—નહીં, તુ ન જા, મંય અકેલી રહેજાઉંગી તો ઔર જી.યાદા ઘભરાઉંગી.

સલમાન—લીજીએ વોહ આએ હો ઇજાજ.ત તો બન્દા જાએ. (આના મનસુરકા, જાના સલમાનકા.)

મહેરબાનું—અહા પ્યારે જહાંગીર આજ યેહે મેરી કયસી તક.દીર.

શએ.ર.

નજ્રે. બીમાર જો અય રશ્કે મસીહ.। દેખી.
આજ કયા આપને જાતી હુઇ દુનિયા દેખી.

મગર યેહેતો બતલાવ, ઇસિ અંધેરી રાતમેં મેરા બુલાના કયા જી.રૂર થા શાયદ ઇમ્તેહાન મન્.જુર થા કયું આપ મુંહસે નહિં બોલતે જ.બાન કયું નહીં ખોલતે.

મનસુર—અરે ઓ જહાંગીરકી ચાહનેવાલી, વોહ દીવાના તો કોસોં દુર હય. ય્હે તેરા આ.શીકે, સાદિક, મનસુર હય.

અશઆ.ર.

ખુ.શા નસીબકે માઅ.શુક. એખ.બરસે મિલે,
જ.બાં જ.બાંસે મિલે ઔર નજ.ર નજ.રસે મિલે.

મહેરબાનું—ખિ.તાબ હમકો જો માઅ.શુક.કા ઈધરસે મિલે,
જવાબ સાફ હરએક બાતકા ઈધરસે મિલે.

મનસુર— મુખ.મ્મસ.

અ.જીબ હા.લ દિગર ગું હય ક.લ્બ મ.હ.જુંકા.
ગુમાં હય આપ કે મજનુંપે સબકે મજનુંકા.
ઇધર ઉધર લીએ ફિરતા હય દૌર ગરદુંકા
અજા.દી કઅ.બેમેં નાકુ.સ દહેરમેં ફુંકા.
કહાં કહાં તેરા આશિક. તુઝે પુકાર આયા.

મહેરબાનું અશઆ.ર.

આપ જો સોચે હંય વોહ બાત હય ઈમકાનસે દુર,
દસ્તે ગુસ્તાખ.કો રખીએ મેરે દામાનસે દુર.

મનસુર—યાદ રખના જો રહા અબભી મંય અરમાનસેં દુર.
જાનભી મેરી ન હોવેગી તેરી જાનસે દુર.

મહેરબાનું—ક.તલસે મેરે બર આએ મેરે કા.તિલકી મુરાદ
ગ.યર મુમકિન હયકે પુરી હો તેરે દિલકી મુરાદ.

મનસુર—ઇન્કાર મુઝસે કરતીહો અય જાન કિસલીએ ?

મહેરબાનું—હય મુરદા દિલસે વસ્લકા અરમાન કિસલિએ ?

મનસુર—મુઝસા તુમ્હારા આ.શીકે. દીવાના કોઇ નહિ,

મહેરબાનું—મુઝસાભી બેક.રારો પરેશાન કોઇ નહિ.

મનસુર—જીસ્કા દિલ દુજ.દીદા નજ.રોંસે છીના હય, ઉસ્કો જલાના સતાના કૌનસા ક.રીના હય.

મહેરબાનું—દેખ મનસુર જહાંગીર આતા હોગા,

મનસુર—કહી જંગલોકી ખા.ક ઉડાતા હોગા.

મહેરબાનુ'—હાય કમ્બખ્.ત સલમાનભી મુઝકો અકેલા છોડ. ગયા. ઓ પ્યારે જહાંગીર તુ કિધર હય. કુછ નાં મુરાદ મહેરબાનુંકીભી ખબર હય ?

મનસુર—ચુપ અય શરીર કયસા જહાંગીર, ઔર કહાંકા સલમાન. હમારા હુ.કમ તુઝકો યહાં લાયા હે બતલાયા. અબ તેરી સમઝમેં આયા. ?

ગાના.

મહેરબાનુ'—દિલસે દુર કરદે ધ્યાન પુરા ન હોગા અરમાન.

મનસુર—હય જાનો તન તેરા, હય માલો ધન તેરા સર તેરા
તન તેરા બેગુમાન.

મહેરબાનુ'—દુરહો રિન્દ.લે ઓ બદકાર સુરત, કાલી કર ચમાર.

મનસુર—ખ.બરદાર સિતમગાર, લાગો જીગરવા આજ સુન્દરવા
જાન જીગરવા.
તુ પ્યારી હય ન્યારી મયંવારી બલહારી કર યારી
દિલદારી મેરી જાન.

મહેરબાનુ'—પાક દામન જોહો નાપાકસે હમતાબ ન હો.
નીચકે હાથમેં ગૌહર કભી નાયાબ ન હો.

મનસુર— મુસદ્દસ.
ઇમ્તેહાં હમસે મરી.જોં'કા તબીઓંકે લીએ,
પર હુવા સાબિત નહીં રાહ.ત હબીઓંકે લીએ.
વસ્લ તેરા હો નસીબ ઉન બદનસીઓંકે લીએ,
ઔર જી.ન્દા છોડ.દું તુઝકો રકી.બોંકે લીએ.
આ.શીકે. નાકામસે મિલનેમેં ગર કુછ આ.ર હય.
સાફ કહેતા હું તેરી ગરદન મેરી તલવાર હય.

ગાના.

મહેરબાનુ'—જાજા મુઝે. દેખી તેરી દિલેરીકી શાન,
બાતે ન બના, લુચ્ચે શોહદે ઝુંઠે દુર હો બેઇમાન.
ચલ હટ નટખટ દુર હો.

મનસુર—માનો ઇતની બીનતી જાન વારૂં મોરા તોપે પ્રાન.

મહેરબાનું—ઓ હયવાના

મનસુર—પ્યારી જાના

મહેરબાનું—શું હય શું શયતાના

શા.એર.

અગર તુ ફેરદે ખ.ન્જર જફાકા મેરી ગરદન પર,
રહે વ્હે હશ્રતક એહ.સાં ક.જા.કા મેરી ગરદન પર.

મનસુર—લે અબ હુશીઆર હો મરનેપર તૈયાર હો.
અબ જહાંગીરસે મિલનેકી વ્હે નૌબત આઈ.
મૌતકે ભેસમે તેરી શબે ફુરકત આઇ.

મહેરબાનું—ઓ બેમુરવ્વત કયા તુ મેરી જાન લેગા ?

મનસુર—વ્હે ખ.ન્જર ઇશ્ક.કા ઇમ્તેહાન લૈગા.

મહેરબાનું—કુ.સુર ?

મનસુર—બે કુસુર.

મહેરબાનું—સબબ ?

મનસુર—બેસબબ.

મહેરબાનું—ખ.તા ?

મનસુર—બેખ.તા.

મહેરબાનું—ઓ મગ.રૂર મનસુર એક નજ.ર.

મનસુર—કયા એક નજ.ર ?

મહેરબાનું—

શાએ.ર.

દેખલું ઉસકો કે જીસકા ઇ.શ્ક. દામનગીર હય,

મનસુર—નામ તો મુઝકો બતા, વોહ કૌન પુર તક.સીર હયા

મહેરબાનું—જહાંગીર પ્યારા માઅ.શુક. દિલારા.

મનસુર—ચુપ ઓ સિતમઆરા.

શાએ.ર.

મુઝકો હય ઇસ્સે નફરત ન તુ વ્હે નામ લે,
ચાહતી હય જી.ન્દગી તો બસ જબાંકો થામ લે.

મહેરબાનું— **મુરબ્બા.**

ઇસ નામસેહી બચતા હય પયમાને જી.ન્દગી,
એઇસ્કે કબ ર્‌હે જાન હય શાયાને જી.ન્દગી.
બેયાર હો ર્‌હે જાન જો ખ.વાહાને જી.ન્દગી,
અય મૌત ચાક કરદે ગરેબાને જી.ન્દગી.

મનસુર—લે અબ હુશીઆર હો મરનેપર તૈયાર હો.

મહેરબાનું—ઓ નાશાદ, મુ.જી જલ્લાદ મંય ફરીયાદ કરતી હું એ .હવાલે મુસ્કીલકો યાદ કરતી હું.

મુ.ખમ્મસ.

અય .ગરીબોંકી મદદકે લીએ આનેવાલે,
કિશ્તીએ નુ.હકો તુફાંસે બચાને વાલે.
.જુલ્મ કરતે હંય મેરે દીલકો સતાનેવાલે,
તુ મદદગાર હો અય ર.હમકે ખાને વાલે;
મેરે મૌલા મેરી બીગ.ડીકે બનાને વાલે.

મનસુર—ઓ મક્કાર અબ મદદગાર હય ર્‌હે તલવાર, કોઇ દમમેં ર્‌હે .જીદી રૂ.હ કિસી કુ.દરતકે તેહ.ખાનેમેં જાતી હય. અબ મદદકે લીએ કિસે બુલાતી હય. (મનસુરકા મહેરબાનું પર .ખન્જર ઉઠાના, જહાંગીરકા અન્દરસે મન્સુરકો પીસ્તોલસે મારના. મહેરબાનુંકા બેહુશ હોના, જહાંગીરકા આના.)

જહાંગીર— **શ.એર.**

ધ.ડક રહા હય કલેજા નાહ.ક ર્‌હે થરથરી જીસ્મ .જારપર હય.
ન.જરતો બોલો તમાશા દેખો કે ફ.ર્ક મનસુર દાર પર હય.

મહેરબાનું—(હોશમેં આકે) હંય મેરી જાન મુઝકો દે અપને દામનમેં અમાન.

જહાંગીર—પ્યારી મહેર, .ખુદ દેખો તો .ખુદાકી મહેર. નજીસકી લાશપર કયસી .ઇબરત બરસ રહી હય! નજીસ રૂ.હ મ.ગફિરતકો તરસ રહી હય.

મહેરબાનું—   શા.એર.

દિલ મેરા મેરે .કાબુસે અય જાં નિકલ ગયા,

જહાંગીર—કયા .ખૌફ અબતો આપકા અરમાં નિકલ ગયા.

મહેરબાનું—જહાંગીર મુઝકો મેરે બાપકે પાસ લે ચલો.

જહાંગીર—મહેરબાનું ! ઈસિવ.કત જો મંયને તુમ્હારે કા.તિલકો મારા વ્હે એક ૫.ર્જ થા. જો મંયને અપની ગરદનસે ઉતારા. કયા કહું મંયને તુમ્હેં સ.ખ્ત સદમા દીયા, ઔર એક વાજીબુલ .કત્લકે ધોકેમેં તુમ્હારે વાલીદકા .ખુન કીયા.

મહેરબાનું—હાય ! હાય ! ! (બેહુશ હોકર જહાંગીરકે હાથોંપર ગીરના.)

ટેબલો.

બાબ દુસરા ખ.તમ.

બાબ તીસરા પરદા પહેલા

નદીકા પુલ.

(મહેરબાનુંકા દીવાનાપનમેં ગાતે હુવે આના.)

મહેરબાનું— ગાના.

ઝીન્દગી કહેતે હંય દુનિયાસે ગુઝર જાનેકો,
જી તડપતા હય ગલા કાટકે મર જાનેકો.
દસ મરજકા ન હુવા હઝરતે ઇસાસે ઇલાજ,
મૌત આ જાએ મસીહા તેરે દીવાનેકો.
યેહે ન સમઝીકે તુઝે ખુદભી હય જલના આખીર,
શમ્અ કયું તુને જલાયા કીસી પરવાનેકો.

શાએર.

ઝુલ્ફકી ચાલ સબા ચલતી હય,
કયા પરીશાન હવા ચલતી હય.

મંય ઇસ ખાકકે ઢેરમેં અપની હસરતોંકી તુરબત બનાતી હું. અબ મંય દુનિયાસે જાતી હું, મંય દીવાની તો નહીં ! ખુદા જાને મેરે ચાહનેવાલેને ઇલ્કાબ દીયા. " સીખલે હમસે કોઈ આકે જુનુંકે અંદાજ " "બરસોં પાબન્દ રહી પર ન હીલાઈ ઝન્જીર " જવાનીમેં અરમાન જ્યાદા હોતે હંય. મંય જહાંગીરકે પાસ ચલી કયું મુઝે રોક લીયા. અય તુફાન મુઝે ઉઠા લેજા. અય–આ–ઓ અચ્છા–મંય આઇ–નહીં–નહીં–વોહ નહીં–યેહે યેહે આસમાન હય–યેહે જમીન હય–ઇસ સબ્જેકે ફર્શપર મેરે ફુલોંકી સેજ બિછી હય. અબ મંય સોતી હું (સો જાના.)

શાએર.

હંય યેહે સબ સામાને રાહત નીંદ આનેકે લીએ,
અય અજલ આજા તુ અબ મેરે સુલાનેકે લીએ.

ફુલ ! ફુલ ! ફુલ ! મેરે જહાંગીરકે લીએ ગુલદસ્તા બનાને વાસ્તે ફુલ નહીં. મેરે વાલીદકી તુરબત પર ચઢાનેવાલે ફુલ. બસ અબ મંય નહીં માનતી કે ફુલોંકી કલી કુદરતકે માલીને મુઝે દે ડાલી. ફુલ, ફુલ ! અપને જીસ્મકા લીબાસ બનાતી હું.

ગાના.

કરકર દીલબર દેખતી દુખ કરીયા ડુબી નારી,
કઇ દીલબર દિખે દીલમાંહી દીવાની મોરી દીલદારીરે હોજી.

ઐયો મુઝે ફીર ટોક દીયા. મંય ચુપ હોજાઉંગી. કભી ન ગાઉંગી. હાં કમ્બ.ખ્ત હવાકો તો મુઝસે દુશ્મની હય. જો મેરી આરોં તરફ આવાજ ફયલાતી હય.

ગાના.

અપના સો સપના ભયા અબ અપના નહીં ભાઇ,
બસ જપના ઉસીકા નામ દીવાની મોરી દિલદારીરે હોજી.

મહેરબાનું કયું બયઠી હય, ફુલોંને પત્તોંકી આ.ડમેં મુંહ છુપા લીયા. .ગુન્ચોંને મુંહ બન્દ કર લીયા. જાનવરોંને ચુપ રહેના પસન્દ કીયા.

શ.એર.

ર.હમ આયા ન કિસીકોભી મેરી .હાલતપર,
એકસી તુહી કર ઇસ .ગમમેં શરાકત મેરી.

અચ્છા મંય આઇ. (મહેરકા પુલપર જાના.) અય દરિયાકી મૌજ ! તુઝકો બુલાતે મેરા દિલ થરરાતા હય.

શએ.ર.

.કયદ હસ્તીસે કર આ.જાદ નાદાની મુઝે,
રહે તમન્ના હયકે લે આ.ગોશમેં પાની મુઝે.

(દરિયામેં કુદ પ.ડના નાસીરકા દૌ.ડતે હુવે આના.)

નાસિર—હાય હાય મંય યહ કયા દેખતા હું ઇસ દરિયાને મેરા બેડ.ા ડુબો દીયા, મહેરબાનુંકો જાનસે ખો દીયા.

ટેબલા.

બાબ તીસરા પરદા દુસરા.

મ.હેલ.

(ફ્ररૂ.ખકા આના.)

ફ્ररૂ.ખ— ગાના.

.ખત્મ કયા મુજપર બલાએ આસમાની હો ગઇ,
આબરૂ અશકોંકી બદકારીસે પાની હો ગઇ.
કુછ નસામાં આ.ખિરતકા કર સકા બ.ખ્તે સિયાહ,
.ગમસે જાને નાતવાં અફ્સોસ પાની હો ગઇ.
ધ.એલ બદને કર દીયા બદનામ મુઝકો ઔર .જલીલ.
મેરી રિ.આયાકો મુઝસે બદ ગુમાની હો ગઇ.

હાય અફ્સોસા કિસ તદબીરો જાંફિશાનીસે મિલા હય, ત.ખ્તે સુલતાની ઔર દિલબરે સાની મગર નહી મ.અલૂમ કે આઇન્દા કયા હય પરિશાની. વ.ઝીર હુમાયુકો તો મંયને રાસ્તે લગાયાં થા. ઉસ્કે .જરી.એસે બહોત કામ નિકાલતા થા. મગર અફ્સોસા એચારા જહાંગીરકે હાથસે ક.ત્લ હોકર ગોશએ આતિશીમેં સો ગયા. ગોકે ઉસ્કે મરનેકા મુઝે કુછ .ગમ નહીં. મગર ઉસ્કે સાથ મેરા મનશાભી ફૌત હુવા. અબ જહાંગીરકો મંયને અપને એક .ખિરાજ ગુ.ઝાર બાદશાહકે પાસ ઇસ લીએ રવા.ના કીયાથા, કે ઉસ્કા .ખાતિમા કીયા જાય. મગર યહે તદબીરભી ગઇ એકાર વોહતો બચ નિકલા ઔર સાથી હુવે મૌતકે શિકાર. જબ તક કે મુ.ખિલે .અયશ દુનિયાસે નાબુદ ન કીયા જાય તબ તક લુત્ફે પાદશાહી નહીં, મંયને જહાંગીરકી મ.આશુક.ા મહેરબાનુકે ભાઈ નાસિરકો યહાં બુલાયા હય. ઔર ઉસ્કે લીયે નયા દામ બિછાયા હય.

(આના નાસિરકા.)

નાસિર—કોરનિશ બજા લાતા હું .ખુદાવન્દે નિ.આમત કયા ઇરશાદ હોતા હય.

ફ્ररૂ.ખ—કયા ઇરશાદ, .ઝુલ્મ, બેદાદ, બરબાદ, નાશાદ, બેટા નાસિર તુમ્હારે બાપ હુમાયું ઔર તુમ્હારી બહેન મહેરબાનુંકી

મૌતકા મુઝે અયસા ગ઼મ હુવા હય, કે મેરા દિલ જાનતા હય.

નાસિર—હાયા મંય અપની કયફિયત કિસ્કો સુનાઉં! જહાંગીરને મેરે વાલિદકો .કત્લ કિયા. ઔર મેરી પ્યારી બહેન મહેરબાનુંકો .હોશોહવાસમેં મુબતિલા કર દિયા વોહ બિચારી જોશ જુનુંમેં ડુબ કર મર ગઇ.

ફરરૂ.ખ—બેશક, બેટા તુમ્હારે બાપકાંભી ક઼ાતિલ વહી હય. ઔર તુમ્હારી બહેનનેભી ઇસીકે સદમએ ફિરા.કમેં ડુબકર જાન દી.

નાસિર—ઔર .ગ.જબ તો યહે હય કે વોહ દો દો ખુન કરકે સાફ બચ જાતા હયા આહ આતશી કીનેસે મેરા સીના જલા જાતા હય. અફસોસા કયસી લાચારી હયા પાસે નમક ઔર વફાદારી આદમીકો ખુજ.દિલ બના દેતી હય. અફસોસા મંયને ઇસ .ખાન્દાનકા નમક ન ખાયા હોતા તો બદલા લેને બ.ગયર કભી ચયન ન આતા. હાં .હુ.જુરકે દૌરે .હુકુમતમેં અયસા .જુલ્મ હો જાએ ઔર આપ ઉસ્કો તદારૂક ન ફરમાએં, ફિર હમ કિસ્સે વફાદારીકી દાદ પાએં.

ફરરૂ.ખ—બેટા નાસિરા મંય કયા કરૂં, લાચાર હું, જહાંગીરકી તર્જે રવીશસે મંય .ખુદ બે.જાર હું. ઉસ્કો સ.જા દેનેપર આમાદાકાર હું, મગર ઉસ્કે બેએ.હતીયાતી કે કાંટે ર.ઐતકી ન.જરોંમેં ફુલ હંય. રિ.આયા ઇસપર અયસી મફતું હય કે ઉસ્કા હર .અયબો હુનરસે અફ.જું હય; ઔર દુસરા સબબ યહે હય કે જહાંગીરકી વાલિદા .ખુદ મલેકા જો મેરી .ઝીન્દગાનીકે સાથ વાબિસ્તા હય વોહ અપને બેટેપર દિલોજાનસે ફિદા હય. અબ તુમ્હીં બતાવ કે મંય ઇસ્કો .જાહિરા સ.જા કયું કર દે સકતા હું.

નાસિર—.હુ.જુર યહે સબતો સચ હય, લેકિન અપને દિલકો કયુંકર સબ્ર દે સકતા હું. કયા શરીફ વાલિદ ઔર પ્યારી બહેનકા .એવ.જ લેનેસે ચુકુંગા. નહીં કભી નહીં. જબ તક મેરે દમમેં દમ હય. આસમાન ઔર .જમીનકે કુલાબે મિલ દુંગા યા.ખુદ ગુ.જર જાઉંગા. મગર ઇસકા .ખુન .જમીનમેં બહાઉંગા.

ફ્રરૂ.ખ—અગર તુમ અપને વાલિદકા બદલા લેનેપર આમાદા હોવગે તો મંય તુમકો કુછ રોક થામ નહીં કરૂંગા. ય્હે .ખયાલ દિલમેં ન લાના બલ્કે હર ત.રહ તુમ્હારા સાથ દુંગા. ઔર જહાંતક મુમકિન હોગા તુમ્હારી ઇમદાદ કરૂંગા. મગર દેખો તુમ અપને ઇરાદેપર સાબિત રહેના, કહીં અયસા નહો કે ચ.ઢે દરિયા કિતર.હ ય્હે જોશ ફ્રરામોશ ન હો જાએ ઔર .ખલ.કત મુફ્તમેં મુઝે બદનામ ન બનાએ.

નાસિર—આહ મેરી રગોંમેં .ખુન જમ જાય, સાંસ ચલતે ચલતે થમ જાય. .અજાબકા ફ્રરીશ્તા મુઝે જહન્નમમેં ઝોંક દે મગર મંય અપને ઇરાદેસે કભી બા.જ ન આઉંગા.

ફ્રરૂ.ખ—બેશક તુમ હિમ્મતમેં મરદાનગીમેં પુરે હો ભલા ઇસ બાત પર .કસમ ખાતે હો?

નાસિર—મંય ઇસ શમશીરકી .કસમ ખાતાહું કે જબતક ઇસકો જહાંગીરકા .ખુન ન ચટાઉંગા કભી બા.જ ન આઉંગા.

ફ્રરૂ.ખ—અચ્છા સુનો આજ શાહી .ખાન્દાનકે .હુ.જુર જો એક નાટકકા તમાશા હોગા. જહાં જહાંગીરભી બયઠા હોગા. તુમ અપની તલવારકો .જેહેરે .કાતિલ પિલા કર વહાં લાના ઔર કોઇ છે.ડ નિકાલકર ઉસપર તલવાર ચલાના. બસ એકહી તુલા હુવા હાથ લગાના. આગે હમારા .જીમ્મા હય.

નાસિર—અચ્છા તો અબ બન્દા રૂ.ખસત હોતા હય. ઔર સબ તૈયારી કરકે મૌકે.પર .હાજીરે ખિદમત હોતા હય.

(જાના નાસિરકા.)

ફ્રરૂ.ખ—બસ અબ મેરા મતલબ બર આયા અગર ય્હે મારા ગયા તો મેરા પાપ ગયા. અગર વોહ મારા ગયા તો પોબારા. અગર દોનો મારે ગએ તો ઔરભી અચ્છા હુવા મંય .ખુદ તો અલગ રહુંગા. બાલ બાલ અપના મતલબ નિકાલુંગા. આપ અલગ રહે ઔર બલાસેભી છુટે. મસલ હય કે સાંપભી મરે ઔર લાઠીભી ન ટુટે.

(ફ્રરામ.ર્જકા અન્દરસેં આવા.જ દેના.)

ફ્રરામ.ર્જ—ફરીયાદ ! ફરીયાદ ! જુલ્મ !! જુલ્મ !!

ફ્રરરૂ.ખ—હાય કૌન ફરીયાદ ફરીયાદી ! જીસ્ને ઇસ દર્દનાક આવા-.જસે સદાકી (આના ચોબદારકા)

ચોબદાર—આફતાબે ઇ.કબાલ તાબાં રહે અમીરો વ.જીર ફરામ.ર્જ મુશીર દરે દૌલતપર આયા હય, શોર મચાયા હય.

ફ્રરરૂ.ખ—.ખિદમતમેં .હા.જીર કરો (જાના ચોબદારકા) ઇલાહી કીન આસીયોંને મુઝે ઘેરા હય સલતનત પાકર રા.હતો આરામને મું'હ ફેરા હય.

શા.એર.

દોજ.ખકા હય .ખયાલ ન.કસરે બહીસ્તકા,
દુનિયામેં મિલ રહા હય .એવ.જકારે .જીસ્તકા.
(આના ફરામુ.ર્જકા.)

ફ્રરામુ.ર્જ—અફસોસ .ખુન ! .ખુન ! અએ શહેવાલા શાન .ખુન !

ફ્રરરૂ.ખ—કયું ઇસ .કદર પરીશાન હય કયસા .ખુન જો ઇસ .કદર .હયરાન હય ?

ફ્રરામુ.ર્જ—.હુ.જુર જહાંગીરને મેરે બેટે મનસુરકો મારા. વોહ .હુસ્નકા સિતારા દુનિયાસે સિધારા.

ફ્રરરૂ.ખ—ઇલાહી યેહ કયા આજ મંય સુનતા હું! એક .કત્લે બેગુ-નાહકે ફિક્રમેં મંય મુબતિલા હુવા. કે દુસરે ખુને .નાહ.કસે અસીરે બલા હુવા કયુંકર તુમ્હારા ફર.જન્દ જહાંગીરકે હાથસે મારા ગયા. કિસ્તર.હ જન્નતકો બેચારા ગયા.

ફ્રરામુ.ર્જ— શા.એર.

અફસોસ કિસ .જબાસે કહું મંય યેહ માજરા.
દુનિયામેં .જીન્દગીકા સહારા નહીં રહા.

હાલતે જુનુનમેં જહાંગીરને ઉસ નવ જવાનકી જાન લી.

ફ્રરરૂ.ખ—.ખયર સબ્ર કરો, મંય ઇસ ઇન્તેકા.મસે હરગિ.જ ન ડરૂંગા. તુમ્હારા .હસ્બે દિલ.ખ્વાહ ઇન્સાફ કરૂંગા.

ફ્રરામુ.ર્જ—અફસોસ મંય લુટ ગયા મેરી તમામ .ઉમ્રકી કમાઇ

.ક.જાને મેરે હાથોંસે ગંવાઇ. દુહાઈ હય દુહાઇ.

ફ્રરરૂ.ખ—અબ ય્હે આહો.જારી બેકાર હય. અગર તુમ્હેં .ખુને ના.હ.કકા બદલા લેના દરકાર હય તો જો મંય કહું વોહ બાત પસન્દ કરો મેરી રાયપર કારેબન્દ હો.

ફ્રેરામુ.ર્જ—.ખયર, ફરમાઇએ .હુજુર બ.ગયર સબ્ર યારા નહીં.

ફ્રરરૂ.ખ—આજ એક તમાશા હોનેવાલા હય. જહાં મજમા હોગા તુમભી શરીકે મ.હફિલ હો, એક જામ શરાબ .જહર આમે.જ તૈયાર રહે. વ.કતકા ઇન્તે.જાર રહે, જીસવ.ક્ત શરાબકા દૌર શુરૂ.અહો તો એક કારરવાઈ ફિલફૌર હો કે ઇસનાએ દૌરમેં સા.ગિરે સમ આલુદા જહાંગીરકો દેના, ઇસ સુરતસે અપને નાં.જ પરવરદા. ફર.જન્દકી મૌતકા .એવ.જ લેના. રૂ.ખસત તુમ જાવ વ.કતકા ઇન્તે.જાર કરો.

ફ્રેરામુ.ર્જ—બહોત .ખુબ ! (જાના ફ્રેરામુ.ર્જકા.)

ફ્રરરૂ.ખ— ગાના.

જાએ સારી બે.કરારી દિલકી .ખુદાયા.
દુર.ગમ દુર.ગમ હુવે હમ પુર.ગમ હરદમરે.
મારા જાએ જો વોહ જહાંગીર નાસ.જા જાએ જાએ
જાએ સબ .ગમ અપના.
બરમલા ફિર મ.જા ઉ.ઠાઉં સદા, મેરે દિલકા મનશા
જાનો સભીપર .અયાં

બાબ તીસરા પરદા તીસરા.

રાસ્તા.

(જહાંગીર વ નાટકવાલે મેનેજરકા આના.)

મેનેજર—.હુ.જુર આદાબ અ.ર્જ. હય.

જહાંગીર—અહા તુમ આ ગએ દેખો જીસતર.હ બતલા દીયા ઇસી તર.હ વોહ તમાશેકો અદા કરના.

મેનેજર—હુઝુર ખુદાને ચાહા તો વહી હાલત કર દિખાઉંગા.

જહાંગીર—મગર એક બાતકા ઔર ખયાલ રહે કે નકીઓકી બિલન્દ આવાઝકી નકલ ન ઉતારના તમાશા કરનેમેં ઇતના મુબાલિગા ન હો જો અન્દાઝસે ગુઝર જાય. ગયર ફુકરા ઝબાનસે નીકલ જાય.

મેનેજર—હુઝુર આજકલકી તબીઅત ગયર મઝાકકો પસન્દ કરતી હય. આજકલ અયસાહી દસ્તુર હય ઇસલીએ કામ કરનેવાલા મજબુર હય.

જહાંગીર—નહીં, દુનિયામેં અયસે લોગભી હંય જો ઉમ્દા ખયાલાતકે કદ્રદાન હંય. તઆરીફતો ય્હે હય કે કોઇ ગયર ફુકરા ઝબાનસે ન નિકલ જાય. મંય બહોત નફરતસે દેખતા હું કે કોઈ ચુલબુલા આદમી આસમાનો ઝમીન સરપર ઉઠા લેતા હય. (જાના દોનોંકા, આના અખ્તરકા.)

અખ્તર—યા અલ્લાહ! આજ શહઝાદે જહાંગીરને મુઝે કયું યાદ ફરમાયા હય, કયા કીસી દુશમનને સતાયા હય, યા કોઇ મુશ્કિલ કામ પેશ આયા હય ખયર જાના ઝુરૂર, ન જાનેમેં કુસુર હય.

ગાના.

જાઉં જાઉં દિલ મંય ઉસપર વાર દું.
કુરબાન હરઆન રહું મંય ઉસપર યારો ખુદા હય શાહિદ મેરા.
ગિરેગા પસીના જીસજા ઉસ્કા ખુન અપના મંય ન બહાઉં.
તેગ અયસી મંય ચલાઉં સર લાખોંકે ઉડાઉં,
નામ દુશમનકો મિટાઉં. (જાના અખ્તરકા.)

બાબ તીસરા પરદા ચોથા.

ડબલ સ્ટેજ.

(જહાંગીરકા મએ અખ્તરકે આના.)

જહાંગીર—અખ્ખાહ અખતર મીરઝા. તુમ આ ગએ. આવ ભાઇ ખુબ આખરી વકત સુરત દિખાઈ.

શઅેર.

ગ઼નીમત જાનીએ મિલ બયઠનેકો,
જુદાઇકી ઘડી સરપર ખડી. હય.

અખ્તર—આપતો અયસે માયુસીકે કલામ જ઼બાનસે નિકાલતે હંય, કે મેરા કલેજા હિલ જાતા હય. સબ અરમાન ખા઼કમેં મિલ જાતા હય. ખુદા મદદગાર હય ફિર કયું ઇન્તેશાર હય.

જહાંગીર—વાક઼ઇ, ઇસ દુનિયાકી ભરી મહ઼ફિલમેં મંય તુમકો અપના ખ઼યરખ઼્વાહ પાતા હું સચ્ચા દોસ્ત જાનતા હું.

અખ઼્તર—મંય શરમીન્દા હોતા હું, કે આપ મુઝે દોસ્તકે લફ્જ઼સે યાદ કરતેં હંય. મુઝકો તો હુ઼જુ઼રકી ગુ઼લામીકીભી લયાક઼ત નહીં હય.

જહાંગીર—અખ્તર ઇસવક઼ત જો તમાશા બાદશાહકે સામને હોનેવાલા હય. વોહ મેરે મર઼હુમ બાપકી વફાતસે મિલા હય. અબ તુમસે મેરી યહી ઇલ્તેજા હય, કે જીસ વક઼ત વોહ મૌક઼ા આએ, તો તુમ બચસ્મે ગ઼ૌર મેરે ચચાકો દેખના. અગર વોહ ખુ઼નેનાહ઼ક઼કો સમઝમેં ન લાએ તો સમઝ લેના કે વોહ રૂહ઼ ખ઼બીસો નજીસ હય. ખ઼યર અખ્તર તુ મેરી એક ઔર અ઼ર્જ઼ સુનેગા, મેરી દિલી તમન્ના પુરી કરેગા?

અખ઼તર—બજાનો દિલ કહો કયા તમન્ના હય?

જહાંગીર—તુમ અપની શમશીરે જવાંમર્દીકી ક઼સમ ખાવ.

અખ઼તર—મંય અપની શમશીરે જવાં મર્દીકી ક઼સમ ખાતા હું કે તુમ્હારી તમન્ના પુરી કરનેમેં જાન તક દરેગ઼ ન કરૂંગા.

જહાંગીર—ખ઼યર સુન અખ્તર આજ મુઝે અયસા માઅ઼લુમ હોતા હય કે મેરે સરપર ક઼જા઼ ઘુમ રહી હય અગર મંય ક઼જાસે ગુજ઼ર જાઉ઼તો જી઼ન્દા રહેના ઔર મુ઼જસે શક કરનેવાલેકી તસલ્લી કરના કે મંય બેગુનાહ હું વર્ન મંય મતઉ઼ને ખ઼લ્ક રહે જાઉંગા.

અખ઼તર—ખ઼યર લાચારી બજા લાઉંગા. શર્તે વફાદારી. હુ઼જુ઼ર બાદશાહ સલામત આતે હંય.

જહાંગીર—અચ્છા અબ તુમ જાવ (અખ઼્તરકા જાના. ફ઼રરૂ.ખ મલેકા મએ. એ.હલેકારોંકે આના.)

ફ઼રરૂ.ખ.—ક્યું બેટા જહાંગીર તમાશેવાલે આ ગએ.

જહાંગીર—હાં હુ.જુ.ર વોહ તો બડી દેરસે મૌજુદ હંય.

મલેકા—બેટા જહાંગીર તુમ હમારે પાસ બયઠો.

જહાંગીર—નહીં, અમ્માજાન મંય અચ્છી તરહસે બયઠા હું. (તમાશેકા શુરૂઅ. હોના. બાદશાહકા સોએ ઔર મલેકાકા બયઠે દિખાઈ દેના.

નક઼.લી મલેકા— ગાના.

મુન્તજ઼ી.ર આંખોંમેં હર વક઼.ત હય જલ્વા તેરા,
આંખે દિખલાતી હંય હરરોજ઼. તમાશા તેરા.
જો મેરે પાસ હય કરતી હું તસદુક઼. તુજપર,
દિલ તેરા જાન તેરી ઔર કલીજા તેરા.
ક઼.ત્લ પરવાનએ જાંસોજ઼. હું મંય આ.લમમેં
હય અગર શમ્અ. સિફ઼્ત આ.રિજ઼ે. જ઼ે.બા તેરા.

નક઼.લી બાદશાહ—બસ બસ ! ઇસિ વક઼.ત અ.જ઼બ ઇન્તિશાર હય દિલ બેક઼.રાર હય.

શએ.ર.

ખોલતા હું લાખ આંખેં પર ચલી આતી હય નીંદ,
ખુ.ફ઼્તા બ.ખ્તીકા તમાશા આજ દિખલાતી હય નીંદ.

નક઼.લી મલેકા—અય સુલતાન આ.લીશાન જી કયસા હય જો ઇન્તેશાર અયસા હય!

નક઼.લી બાદશાહ—પ્યારી મલેકા એક નુજ્ઞુમીકી પેશીન ગોઇ ઇસિ વક઼.ત દિલકો સતાતી હય. ગુજ઼.રી હુઇ બાત યાદ દિલાતી હય.

નક઼.લી મલેકા—ક્યા કીસી નુજ્ઞુમીને કોઇ ખ઼.તરનાક હુ.ક્મ લગાયા હય. જીસકા ખ઼.યાલ ઇસવક઼.ત આયા હય!

નક઼.લી બાદશાહ—અય આરામેં જાન ચ્હે દિન મેરી ઉ.મ્રકા આખ઼.રી દિન હય.

નક.લી મલેકા—ખા.ક મેરી જી.ન્દગી પર કે આપકે બાઅ.દ મંય
રંડાપેકા દુઃખ સહું, સોગવાર બનકર જી.ન્દા રહું.

શએ.ર.

ફરીસ્તા મૌતકા હ.સરત નિકાલે આપસે પહેલે.
.ખુદા ઇસ શુમ કિ.સમતકો ઉઠા લે આપસે પહેલે.

ન.કલી બાદશાહ— મુ.ખમ્મસ.

દિલકે .ખુશ કરનેકો હોતી હય વ્હે ઉલફ.ત સબકો,
યાદ રહેતી નહીં અન્જામકી .હાલત સબકો,
.જાહિરા દેખા હય પાબન્દે ઇતા.અત સબકો.
યુંતો મુંહ દેખેકી હોતી હય મુ.હબ્બત સબકો,
જબ મંય જાનું કે મેરે બા.અદ મેરા ધ્યાન રહે.

ન.કલી મલેકા—અય મેરે .આકા મેરે માલીક! અબ આપ આ-
રામ ફરમાઇએ નીંદ આએગી તો વ્હે પરેશાની દુર હો-
જાએગી.

ન.કલી બાદશાહ—.ખયર મંય સોતાહું મગર.

અશઅ.ાર.

પ.ડતી નહીં હય દિલમેં કિસી તૌર આજકલ,
ન.જરોમેં ફિર રહી હય મેરી સુરતે અજલ.
બસ કુચકી ઘ.ડી મેરી આઈ હય આજ હાય,
કે બેટેસે ઔર તુમસે જુદાઇ હય આજ હાય.

ન.કલી મલેકા—નહીં નહીં આપ આરામ કરેં મંય પાઉં દબા-
ઉંગી, ઔર નીંદ આનેકે લીએ કોઇ ચી.જભી ગાતી જાઉંગી.

ગાના.

મગ ચલત મોરા મન હર લીનો,
એરી પ્યારી મંય કયારી કરૂં સાંવરીયાને માર પલક ઝલક.
નેક દિખાકે, મગ ચલત મોરા મન હર લીનો,
નીંદ ન આવે ઉન બિન સજની.
નીસદિન ઘ.ડી ઘ.ડી પલ છીન છીન કલ ન પ.ડત,
બાંકી ચીત્ર બન કુંવર રાજ કયસો ટોનવા કીને
સુરત દિખાકે.

જહાંગીર—કયું અમ્માજાન તમાશા કયસા હય?

મલેકા—મંય સમઝતી હું કે મલેકા ઈઝહારે હાલમેં મુબાલિગા કર રહી હય.

જહાંગીર—મગર દેખીએગા વોહ અપને ઓહદપર કાયમ ન રહેગી.

નકલી મલેકા—વાહ ઇસ ખ્વાબને તો મુઝે હોશીઆર કર દીયા, મેરે ખુફતા બખ્તકો બેદાર કર દીયા.

રૂબાઇ.

મુન્તઝીર કયું કીએ દેતા હય મેરા દિલ મુઝકો
હો ગઇ આજ યેહે ઉમ્મીદકી હાસીલ મુઝકો
ફિક્ર દુનિયાકી નહીં હશ્રકા કુછ ખૌફ નહી.
ઇસકને કર દીયા અબ ઝુલ્મપે માયલ મુઝકો,

અબ ઉસ યાર વફાદારકો બુલાતીહું ઔર ઇસ ખુફતા બખ્તકો ઉસકે હાથસે કત્લ કરાતીહું.

ફરરૂખ.—તુમને યેહે તમાશા દેખા બેટા જહાંગીર ઇસમેં કોઇ ખતરેકી બાતતો નહીં (નકલી મલેકાકા જાના)

જહાંગીર—જી નહીં, ખતરા કયસા, યેહેતો તમાશા હય.

ફરરૂખ.—ઇસ તમાશેકા નામ કયા હય ?

જહાંગીર—ઇસ તમાશેકા નામ ખુનેનાહક હય. થોડી દેરમેં દેખીએગા કયસા ઝુલ્મ હોતા હય હમ ઔર આપ જીસકે દિલમેં પાપ નહીં જરા ન શરમાયગા, હાં જીસકે દિલમેં કુછ કપટ ઔર પાપ હય ઉસકા ખાતીમા આપસે આપ હય (નકલી મલેકા મએ દેવરકે આતી હય.)

નકલી મલેકા—અય મેરે પ્યારે દિલબર ચલ દેરી ન કર, ઇસ્સે બઢકર બહેતર મૌકા ન આયગા.

શએર

બસ એક વારમેં દુશ્મનકા કામ હોતા હય,
ગમો ફિરાકકા કિસ્સા તમામ હોતા હય.

જહાંગીર—અમ્માજાન યહે ઇસકા દેવર હય દેવર.

દેવર—મઆ.જઅલ્લાહ! ઇન્તેકા.મકા ફરીસ્તા મેરા હાથ રોકતા હય. ખુ.નેનાહ.ક.કા બીર દામનગીર હય. હોસલા ક.યદે સખ્.તમેં અસીર હય. એક ક.દમ આગે બઢા.તાહું તો ખુ.નકા દરીયા મોજજ.ન પાતાહું.

નક.લી મલેકા—અય દિલેર પાદશાહ કયું .ખોફો હિરાસને ઘેરા હય! થોડી દેરમેં યહે તખ્.તોતાજ તેરા હય. યહે હથીયાર કુછ કમરકી જી.નત નહી, ઇસ્સે કુછ કામભી લેના ચાહિયે.

દેવર—નહીં નહીં, ચુપ હય. માલો હાલત જુ.દે હય, ઓ બેરહમ .ઓરત હ.કી.કી. ભાઈ ઓર ઉસ્સે અયસી બુરાઇ! બસ બસ અય હવસ બસ! અય હિ.સેં સલતનત બસ!

ન.કલી મલેકા અશઆ.ર.

ખુ.જ. દિલોંસે હય નામર્દકી હિમ્મત અચ્છી,
અયસે મરદોંસે કઇ દરજા હય .ઓરત અચ્છી.
અરે નાદાં યહી તદબીર હય આસાન મુસ્કિલકી.
તુમ્હારી ઇસ્સે બર આએગી હરએક આરજુ. દિલકી.

દેવર— મુસલ્લસ.

મંય હું કા.યલ અય દિલબર તેરી દાનાઇકા,
ખુ.ન ભાઇ કોઇ કિસ્તરહ કરે ભાઇકા.
હાં મગર મૌ.કા હય યહે કામમેં તનહાઇકા.
અરે ઠહેર ઠહેર મંય લાચારહું કરનેકો તેયારહું.

અશ.આર.

કરે કત્લ મંય મક.સદે દિલ યહી હય.
મગર મેરા ભાઇ હય મુસ્કિલ યહી હય.

ન.કલી મલેકા—બાદશાહોંમેં યહી ચાલ હય અય સોદાઇ,
માર કર ભાઇકો ભાઇને .હુકુમત પાઈ.

દેવર—અય દિલ કયું ડરતા હય, યહેતો બાદશાહોંકા ઇન્તે.જામ હય. યહે વોહ કામ હય જીસકે બા.અદ .ઉમ્ર ભરકે લીએ .અયશો આરામ હય. (.જહર કાનમેં ડાલના.)

જહાંગીર—ગ.જબ .ખુદાકા સલતનતકે લીએ .જહર દેતા હય કમ્બ.ખ્ત.

ન.કલી બાદશાહ—ઉફ. કયા હુવા સર ચકરાયા કયસા ઇ.ન્કીલાબ હય. મેરા .હાલ .ખરાબ હય. (મરના ન.કલી શાહકા.)

ન.કલી મલેકા—હાય હાય કોઇ આવ દૌડો દૌડો મેરે .ખાવીન્દકો સાંપને ડસા મેરા પ્યારા દુનિયાસે ચલબસા.

ફેરરૂ.ખ—હાય હાય મેરા દિમા.ગ ચકરાતા હય. નાટકકે પરદેમેં જહાંગીરકી બ.અલસા.જી હય. સબ દાસીકી દ.ગાબા.જી હય બસ તમાશા બન્દ.

જહાંગીર—વોહ મારા ચોટેલ શીકાર અબ મેરે હાથસે કહાં જાતા હય.

નાસિર—બેશક યેહ જો કુછ કરે થોડા હય. જહાં યેહ જાતા હય વહાં ફિત્નઓ ફસાદ મચાતા હય. યેહ શેવએ મરદાનગી નહીં કહેલાતી, અગર યેહ શમશીરકા જોહર દેખ પાય તો સારી લાફસા.જી ભુલ જાય. અગર કુછ .જુરરત હોતો આવ દોદો હાથ આ.જમાવ.

જહાંગીર—લાવ મેરા પટા ખેલનેકી સાદી તલવાર લાવ (પટા ખેલના જહાંગીરકો ઔર નાસિરકો .જ.ખમ લગના.) હાં હાં દ.ગા દ.ગા સમજ ગયા બે.હયા. (જ.મીનપર ગિરના.)

નાસિર—હાય મુઝે .જ.ખ્મકારી (.જમીનપર ગિરના.)

મલેકા—અરે દૌડો જલ્દી જાવ, કોઇ મેરે પ્યારે બેટે જહાંગીરકે લીએ શરબત લાવ.

ફેરાસુ.જ—લીજીએ .હુ.જુર યેહ પાનીસે બહેતર હય, મએ અર.ગવાની .જીન્દગાનીકી નશાની.

મલેકા—લો બેટા ઇસે પી જાવ. (ગલાસ આગે ધરના.)

જહાંગીર—દુર હઠાવ શરાબકો આગ લગાવ, તુમ્હારી કાલી સુરત મુઝે ન દિખાવ, બસ જાવ જાવ જાવ.

મલેકા—હાયરે જહાંગીરકી યેહ .હાલત દેખ કર મેરા કલેજા કાંપતા હય, મુઝે .ગશ આતા હય.

ફેરરૂ.ખ—અરે જાવ જાવ પંખા લાવ શરાબ લાવ જલ્દી પીલાવ.

મલેકા—નહીં નહીં પાની ઔર શરાબકી કુછ .જુરૂરત નહીં ઇસ-વ.ક્ત મંય .ખુદ .ખયાલે આબરૂમેં .ગ.ર્ક હો રહીહું, બસ ઇસવ.ક્ત યહે જામે મય મુફીદ હય (.જહર ભરા ગલાસ પી જાના.)

ફ઼રરૂ.ખ—અરે યહે જામ ફેંક દે ન પીના, હાય હાય પી ગઇ, .ખુદા યહ કયા .ગ.જબ હો રહા હય. જો દામ મંયને .ગયરકે લીએ બીછાયા થા. ઉસમેં મંય ખુદ ફ઼ંસ ગયા (ફ઼રામુ-.ર્જકા ભાગ જાના)

મલેકા—હાય .જહર .જહર .ખુદાકા .કહેર હાય અબ મુઝે મ.અ-લૂમ હુવા કે યહે જામ કિસકે લીએ થા. અચ્છા હુવા બેટા જહાંગીર કે તેરે .એવ.જમેં મંયને પી લીયા. ઔર તુમકો .ખુદાને બચાયા.

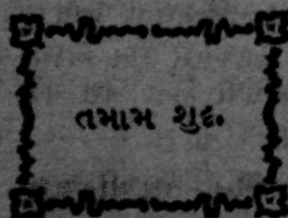
નાસિર—નહીં નહીં અબ જહાંગીર .જીન્દા ન બચેગા. જહાંગીર તુમ જીસ શમશીરસે .જ.ખમી હુવે હો વોહ .જહેરે .કાતિ-લમેં બુઝી હુઇથી. યહે સબ દ.ગાબા.જીથી તુમ્હારે ચચા ફ઼રરૂ.ખકી કારસા.જીથી.

ફ઼રરૂ.ખ—આહ .ગ.જબ હુવા, સબરા.જે સરબસ્તા ખુલ ગયા. અબ .હયરાનગર ફ઼.કીર મુનાસિબ હય.

જહાંગીર—એ .જાલીમ કમ્બ.ખ્ત તું મેરે હાથસે બચકર કહાં જાના ચાહતા હય?

(જહાંગીરકા ફ઼રરૂ.ખકો પીસ્તૌલ માર દેના. ઔર .ખુદકાભી મર જાના.)

ફ઼રરૂ.ખ—આહ કમ્બખ્ત બેઇમાન આ.ખીર લી મેરી જાન. (મ-રના ફ઼રરૂ.ખકા.)

આંખ એ જીંદગીનું અમુલ્ય રત્ન છે, માટે તેનું રક્ષણ કરવા નીચેની
દવા વાપરવા મારી ખાસ ભલામણ છે. માટે વાપરો અને
ખાતરી કરી બીન ઉપયોગી થતાં ખરચમાંથી બચો.

નેત્રની શક્ત્તી જાળવી રાખવા અને કાયમ નીરોગી રાખવા માટે

આંખની દવા.   આંખની દવા.

નેત્રના દરેક રોગપર રામબાણ નીવડેલી.

નેત્ર દીપક સોલ્યુશન.

રોગી અને નીરોગી બનેવને હમેશાં વાપરવા લાયક જણાવતાં મને ખુશી પેદા થાય છે કે જે લોકોએ ઉપલી દવા વાપરી છે. તેઓએ દવાના ગુણુનો પુરતો સંતોષ જાહેર કરી દવાના ગુણની તારીફ કર્યા જાય છે. તેમ બીજાઓને પણ ખાશ વાપરવા ભલામણ કરે છે છતાં બીજાઓની માફક દવાના વખાણ નહિ કરતાં જેઓ એ દવાના ગુણથી તદ્દન અંજાણ્યાં છે, તેઓની જાણ માટે મારે જણાવવું જોઇએ કે હમારી દવાનો હમેશાં ચાલુ ઉપયોગથી નેત્રના ગમે તેવાં હઠીલાં દરદો દુખવા આવવું. ખીલ, છારી, ફુલું, ઝાંખ કમદ્રષ્ટી (શોર્ટ સાઇટ) માંસનું વધવું આંજણી આંખની ગરમી તીમર વજનું કમી થવું. ઝામર હમેશાં ચીપડાથી આંખોનું ચોંટી જવું પાણીનું ગરવું તથા રતાંધળાનો નાશ કરી આંખને ચંદ્ર:સમાન તેજસ્વી બનાવી કોઇપણ કારણથી બગડેલી આંખને સુધારી નવું જીવન આપે છે ને આગળ ઉપર ચશ્મા લેવાની જરૂર પડતી નથી.

આ દવા ફક્ત દેશી વનસ્પતીમાંથી બનાવવામાં આવેલી છે. એમાં નુકસાનકારક કોઇપણ ચીજ વાપરવામાં આવતી નથી. માટે બાળકથી તે વૃધ માણસ આંજી શકે છે. હાલમાં મોટી મોટી કીંમતોના અંજનો, શુરમાઓ વિગેરે ઘણા ઔષધો બહાર પડેલા જોવામાં આવે છે, પરંતુ તેમાં જોઇએ તેવા ખરા ગુણો નહિ હોવાથી પૈસાનું પાણી થાય છે. ઉપલી દવા એની બરાબર નહિ ગણતાં ઉત્તમ ગુણો ધરાવનારી છે અને દરદીઓની આશીર્વાદ મેળવનારી ફક્ત એકજ આ દવા છે. હમેશાં આ દવાનો ઉપયોગ કરવાથી એના ખરા ગુણોની ખાતરી થશે.

દવાની કીંમત શીશી ૧ ના રૂા. ૧-૦-૦. પોસ્ટ જુદું.

વેચનારઃ-ચીમનલાલ એન. તપખીરવાલા. બજાર, નવસારી.

આજકાલ જાહેરખબરનો જમાનો જોઇ હું પણ આપ સાહેબોનું ધ્યાન ખેંચવા માંગું છું.

દવા સબંધી આપ સાહેબોએ ઘણી જાહેર ખબર વાંચી હશે અને વાંચતા હશો પરંતુ હમારી દવા એ સર્વે જાહેર ખબરોથી જુદીજ રીતની છે.

જવારીશ સુલયમાની—પાચન શક્તીને વધારનાર. પેટનો દુખાવો તરત નરમ પાડનાર બદહજમીને દુર કરનાર, ભુખ લાવનાર, ઉલટીને બંધ કરનાર, આવતાં પેટો બંધ કરનાર તથા પેટના દરેક રોગો ઉપર આશીર્વાદ સમાન છે. દરેક તબીયતના માણસને એક સરખો ફાયદો કરે છે. જેટલી તારીફ કરીએ તે થોડી છે એક વખત વાપરવાથી ખાત્રી થશે. કોઈ પણ તબીઅતના માણસને ગરમ પડતી નથી. શીશી એકના આના આઠ.

શકતી માટે માજુન—મગજને ઠંડક આપે છે. ભુલની બીમારીને નાશ કરે છે હાથ પગમાં શકતી આપે છે ગમે તેવા ખેટે રસ્તે ગએલી શકતી પાછી લાવે છે, વિર્યને વધારી પેટના દરેક દુખોને દુર કરે છે કમરના દુખાવાને નાબુદ કરવામાં પોતાનો ખરેખરો કાબુ ધરાવે છે અર્ધા રતલના દાબડાની કીંમત રૂ. ૫-૦-૦

એ ઉપરાંત દરેક રોગોની દવા ઘણીજ સારી રીતે કરવામાં આવે છે. લખવા અથવા મળવાથી ખુલાસો થશે.

હમારી દવાઓ રજવાડાઓમાં માન પામેલા મરહુમ હકીમ સૈયદઅલી સૈયદ આઝમ રહેવાશી કાબુલનાનાં હાથની બનાવવામાં આવેલી છે જેમાં જંગલની જડીબુટી અને વનસપતીથી કામ લેવામાં આવે છે જેમાં બીક રાખવા જોગ કંઇ પણ ચીજ નથી.

મળવાનું ઠેકાણું.

મરહુમ હકીમ સૈયદઅલીના છોકરા સૈયદ મુસ્તફા
ખાટકીવાડની મસીદ સામે.
નવસારી.

બનામે ખુદા.

એઅ઼લાન.

શાયકીને ખાતમકીનકી ખી.દમતે આલીમેં ઇલ્તેમાસ હય કે હમારી કંપનીમેં ફ્રામે નિહાયત કોશીશસેં છપતે હંય. ઇસ લીએ કે આજકલ લોગોંને ઈસમે કમાઇ દેખકર ઇસ કામકે પીછે લગ ગયે હંય. ઔર દસ્તરખાન પર ગિરે હુવે હડ્ડે છિછોડતે હંય. ઔર વયસે ફ્રામે શાયકીનોંકે હાથમેં જાનેંસે સિવાય અફસોસ કે કુછ હાથ નહીં આતા. વાસ્તે હમને ફ્રામા એજન્સી ખોલી હય. જહાં બહોતહી કોશી-શસે કશીશો મન.જીલત ઉઠા કર બીલકુલ સહી ફ્રામે છપતે હંય. આપકો અગર સહી ફ્રામે દેખને મન.જુર હો તો (એમ. એસ. મુન્સી નવસારી) ટાઇટલ પર પઢકર ખ.રીદનેસે કિસી કિસ્મકા ધોકા ન રહેગા ફકત.

નવસારી,	ખાક઼સાર બંન્દા.
	એમ. એસ. મુનશી.
તા. ૩૦ જુન ૧૯૧૧.	ડીપો સામને.